Hvězdy v průzoru neboli světlé zítřky

autor:

vulgo vzduchoplavec

alias vzd

Obsah

Úvod....4
Bouře v průzoru....6
- Jan Brieden a Veronika....6
- Franz Groll, Jarča, Květa a Robert....8
- Vzhůru na ArgonX....10
- Praktická teleportace....11
- „Haló, haló, tam Groll.“....12
- Veronika, mutanti, zombíci a spol....13
- Vědeckoprůmyslová základna, loděnice a továrny na všechno....18
- Podezřelé aktivity v bunkru C i jinde....21
- Jan Brieden II....22
- Franz Groll, fungující destilace a finanční machinace....24
- Briedenovy hudební vlohy a oblíbená jídla....25
- „To jako pak na sebe budeme hledět a budeme koktat?“....27
- Nové velkolepé, úžasné a výkonné a přitom neviditelné loděnice....27
- Exkurze v elektrárně, výroba elektřiny....29
- Exkurze v betonárně, výroba betonu....31
- „Je to bezpečné? Jak je to s vařící vodou, musí se ochlazovat?“....32
- Příklad rizikové situace v Grollově biolaboratoři: „Uáááa. Grrrr. Haf. Haf.“....33
- Nepřítel naslouchá nebo zrovna čmárá po stěnách....36
- Jan Brieden III....38
- Velký míč, záludnosti dopravního systému....39
- Aktivity Roberta Pfeniga, pěstování rostlin a zdravá výživa....40
- Planeta Argonx – pozice ve vesmíru, počasí, povrch, historie osídlení a současná situace....41
- Tulipánská invaze, koupání v rosolu, vypůjčený člun a co z toho všeho (z)bylo....44
- Ještě jedno překvapení nakonec....50

Světlé zítřky....53
- Světlé zítřky I....53
  - Optimální řešení....53
  - Na Helix rostou borůvky a maliny....55
  - Zajištění bezpečnosti....57
- Světlé zítřky II....62
  - Prémie....62
  - Už to bude?....65
  - Návnada....67
  - Co nás čeká?....68
- Světlé zítřky III....70
  - BZ-XI....70
  - Incident neboli malér....72
  - 2x Hop....75
  - První kontakt....75
- Světlé zítřky IV....78
  - Dětičky ze školičky....78
  - Kampak asi mají namířeno?....80
  - Správné souřadnice....81
  - Metr bez metru, k metru, na metr, metr, o metru, s metrem....81
  - Lin Ju nám říká: „Jak chcete.“....82
  - BZXZ letí pryč....85

„Ráz, dva. Ráz, dva. Ráz, dva.“....86
Světlé zítřky V....87
Na cestě TAM ONAM....87
Plánování je základ....88
Potřebujeme nějaký mozek....89
Dnes-ka je-prí-ma-den....90
Konečně na Zemi....91
Slečna Rouge letí na pláž....94
Dupy dupy dup, cupy cupy cup....96
Správná metoda výslechu....99
Biják....100
TAM I a TADY II....101
Světlé zítřky VI....102
PLXNFK....102
Nejprve Progres, následuje sukces....105
Postup R....107
Krematoria....109
Na něco se čeká....111
Tas-P'Tar....113
Čeká na ně hodně práce....114
Padáme odsud?....116
Není konec, dokud nemají všichni dost....117
Léčka v asteroidovém poli....118
Světlé zítřky VII....120
ABC....120
V se připravuje na akci....122
Jednota ve Společenství dříve Žabokrkách....123
Před přistáním na výzkumné stanici....125
Setkání dobrých přátel....126
Velkolepé finále a samozřejmě poučný závěr....131

Úvod

Kosmický příběh, který se před námi právě začal pozvolna odvíjet rozhodně vznikl ne náhodou. Při bližším srovnání postupně objevíme jisté skutečnosti, díky nimž nám budou reálie dějů, do nichž jsou tyto vpravdě historické události zasazeny, připadat povědomé, například téma výskytu dosud neodhalených nepřátelských agentů, některé vyskytující se technologie, rýmující se podobnost některých zde použitých pojmenování; viz Nemokt.[1] Ale nejde tu o tu samou realitu v pravém slova smyslu. To je nutné hned na začátku zdůraznit, aby nemohlo zbytečně dojít k mýlce, protože pak nemůže také dojít k nežádoucímu zbytečnému zmatení těch, které jmenovaný velmi zajímavý příběh skutečně zajímá.

Každý si hned na začátku jistě povšimne, že všechno je tu přece jen poněkud jiné, než snad díky znalosti Nemoktova příběhu očekával, než by to podle oficiálních učebnic dějepisu, vydaných nakladatelstvím Dominium Galactica, ltd., na Zemi, mělo správně být. Vypadá to, zjednodušeně řečeno, na typickou alternativní realitu. Ale povšimněme si, že jednající osoby jsou jiné, jmenují se jinak, zasazení příběhu je jiné, drama má odlišný charakter.

Vysvětlení je prosté, jak poznamenává ve svých Memoárech odvážného dobrodruha věnovaných oněm pohnutým událostem Adrien Hýk, jinak emeritní profesor ve všech koutech známého vesmíru proslaveného Mudrova horseiského polytechnického institutu (MHPI), kterému byla mezi mnoha dalšími úkoly svěřena významná úloha ovlivňovat a motivovat náš vědecký dorost těmi nejzářnějšími příklady odvahy, píle a statečnosti zachránců lidstva z řad vědy.

Při rozhovorech vedených na téma paralelních vesmírů, došel s jeho pomocí Dr. Jan Brieden k závěru, který, pokud by se potvrdil, stal by se jedním z nejvýznačnějších objevů v této oblasti vědeckého bádání od doby, kdy byla poprvé teoreticky vyslovena nejapná myšlenka, že totiž paralelních vesmírů, podobajících se sobě skoro jako se jedno ptačí vejce podobá jinému vejci od stejné slepice, je nekonečně mnoho.

V jedněch jste prý dole, na kolenou, jinde zase jezdíte na koni. Podstatou Briedenova přístupu však byla bohatá životní zkušenost, z níž vyvozoval, že pokud je vesmírů více, skutečně mohou existovat a ovlivňovat se vzájemně jen ty, které o sebe a druhým navzdory náležitě pečují. Z čehož plyne, že jich může být suma sumárum více než nula, minimálně jeden, maximálně dva, i když to by bylo jistě na pováženou, a měl by se nad tím někdo pořádně zamyslet, a více vesmírů raději nepředpokládejme přátelé.

Že je to skutečně možné, dokazuje podle Adriena Hýka především to, že se při vytváření vlastní hypotézy Dr. Jan Brieden tak všelijak divně vlnil, vstával a zase si sedal, nesrozumitelně mumlal

1 Nemokt, Ticho před bouří.

a běhal mezi takovými těmi světélkujícími trubicemi elekromagnetických kondenzátorů v laborce, až mu z toho štěstím z převratného nápadu vstávaly vlasy na hlavě. Smál se. Tloukl svou palicí do sloupů. Měl prostě jako vždy výbornou náladu.

****

Bouře v průzoru

Anotace: *Uprchlí mutanti, roboti, skvělý kočky, šílení vědci, věrní sluhové, pokusy, běžný život na základně, tunely, tajní agenti, sliz, daňový ráj…*

Jan Brieden a Veronika

Dr. Brieden pomalu a s chutí upíjel ze svého oblíbeného hrníčku s kytičkami a jinými polními travami, naplněného dobrým čajem zvaným Karkade. Karkade měl, jako vždy, skvěle osvěžující chuť pocházející z květů Ibišku pěstovaného v bohatě zalévaných záhonech v jím založeném oddělení hydroponie, na které byl hrdý a ze kterého pocházelo skoro všechno z toho, co se v podobě bílkovin, aminokyselin a proteinů nakonec objevilo ve společné jídelně na talíři. Čaj z Ibišku byl silně aromatický a především lahodné chuti. Příliš jej nesladil, snad aby přemíra cukru neotupila jeho ostré smysly, bystrou mysl a skvělý zrak. Přesto jej občas přepadaly pocity marnosti, otupělosti a nudy, které účinně zaháněl soustředěním se na službu druhým, například při umývání nádobí ve společné jídelně.

Jan Brieden, jinak pro úřady známý též jako stejně záhadný ne-li záhadnější Johann Brieden, soukromý cestovatel a objevitel s licencí na výrobu vzducholodí. Podle jednoho ze svých cestovních pasů známý Honza Brýden, pro domácí, rodinné příslušníky a přátele zkrátka Honza, byl především nadaným samoukem, který, kde se vzal, tu se vzal, vzal za kliku u dveří Marcipánské střední odborné školy (MSOŠ). Jedinou jeho roky nedokončenou prací byl model lodi Le Soleil Royale, plachetnice, kterou ve svých volných chvílích lepil dohromady. Dokončené části trupu pečlivě natíral modelářskými barvami. Prozatím byl zhruba dokončen trup, ale práce na palubách se zábradlíčky, sloupky, a rumpálky, slepování maličkých kanónků, byla teprve v počátcích.

Na dveřích své pracovny na MSOŠ umístil ceduli s nápisem „Pozor! Nevstupovat s otevřeným ohněm.“ Varování mělo odradit každého, kdo uměl alespoň trochu číst. Nechtěl, aby mu tam někdo bez zaklepání lezl, a, aniž by se ho zeptal, hledal, co schovává ve skříních. Někde také umístil prototyp sledovacího zařízení založeného na nově objevené technologii paprsků Z, která byla tehdy ještě ve svých počátcích, ale v budoucnosti slibovala lidskému druhu různorodé uplatnění jako např. možnost vytvoření sledovacích sítí, spojovacích technologií a majáků pozoruhodných vlastností.

Věděl většinou, co chce, a maloval si, chlapeček, svůj osud pěkně, to se mu musí nechat. Plánování mu vždycky šlo. Jedni tvrdili, že má svůj plán, ale on jim to nepotvrdil ani nevyvrátil. Je vysoce pravděpodobné, že žádný plán neměl. Podstata jeho originálních úspěchů by tedy záležela ještě na něčem úplně jiném. To jsou ale jen domněnky. Neví se to jistě. A už vůbec je zbytečné odhadovat, jakým směrem by se ubíral příběh tohoto zapáleného mladého vědce, kdyby čistě náhodou při procházce na ulici nepotkal jistého Franze Grolla. Věděl patrně již tehdy, že jasné cíle předurčují konkrétní výsledky, a tak se spolčil s Grollem, který měl ve vědeckých kruzích špatnou pověst, aby si vzájemně pomohli uskutečnit své fantastické sny. Že se ta spolupráce bohatě vyplatila, dnes, kdy využíváme dennodenně její výsledky a s obdivem čteme příběhy tvůrců těch mnohých technologií, už víme.

Něco potravin si naši výzkumníci pěstovali na základně budované na větším asteroidu blížícím se svou velikostí menší planetce v jednom asteroidovém pásu soustavy Argonx sami, něco museli dovážet z blízkého zemědělského trhu zemědělské planety Argonx (v oficiálních dokumentech ArgonX). Hlavně mořské speciality byly v jídelníčku vzácností. Vždy se vyplatilo sledovat reklamní letáky, nakupovat ve větším a využívat tak bohatě možnosti množstevních slev.

Vezměme si třeba obyčejné brambory. Na talíři pěkně žluťoučké, jiné druhy výrazně červené, rostou prakticky všude. Doprava všeho, co se nedalo vypěstovat přímo na stanici, nebyla ani levná ani jednoduchá, jak už to v posledních zhruba padesáti letech s obchodem většinou bývalo. Válka s Tulipány vykazovala všechny znaky toho, čemu se eufemisticky říkalo velká trapárna. Jo, to jo, hlavně pro prosté lidi.

Proto si Brieden nechal Hýkem koupit od jednoho chlapce na tržišti v Híkjó kopii prastaré videohry. Dostal společně s ní i papírový původní obal, ale nebylo příliš jisté, zda je to opravdu obal k tomu čipu, na němž byla hra nahraná, a už vůbec nebylo jisté, že je původní. Skoro by tomu nevěřil. Na to byla ta krabice příliš velká a k tomu ošuntělá. Bylo tam napsáno něco jako Galact… Civil.sa…ions II Gold Editio…(DA+TA). Že by jej zase chtěli natáhnout jako se to podobně stalo už několikrát? Bude si muset dávat při kupování věcí z druhé ruky více pozor.

Příště pošle Veroniku de Coeur d'or-Orchidejkovou, asistentku Dr. Grolla, z „Oddělení výzkumu biologických materiálů, dále pak ještě vzácných i méně vzácných biologických materiálů, občas i pevných a tekutých minerálů a kovů“, kterých bylo všude kolem habaděj. Veronika, to je ta, co se při studiích na Marcipánském vysokém učení technickém (MVUT) ráda před spolužáky chlubila svými francouzskými šlechtickými a ruskými selskými předky. Odtud vysvětlení původu jejího příjmení. Oblékala se většinou dobře. Kamarádky ji často žádaly o posouzení, jestli vypadají chic.

Co ještě říct o Véronique Emanuelle de Coeur d'or-Orchidejko?[2] Byla to hezká, nadaná, citově

2 Čti: Veronik Emanyel de Koér dór-Orchidejko.

založená, přitažlivá vysoká štíhlá brunetka s pěknou postavou, hnědýma mandlovýma očima, věčně se smějící, sobě i druhým, oblečená často do příliš vyzývavého přiléhavého koženého oblečku doplněného výraznou červenou sukní, kabelkou z umělé kůže, pestrobarevnými ponožkami a botkami na vysokých podpatcích. Někde dovedně schovávala krátký bičík. Jezdila ráda na koni.

Uměla slušně hrát na klavír a elektrickou kytaru, kterou si ale většinou musela nejprve zajít někam vypůjčit. Měla díky hudební výchově u předních učitelů klasického zpěvu školený sametový hlas, slušný hudební sluch, a při hře na klavír krásně zpívala. Vynikala obzvláště při reprodukování starých árií. V takových okamžicích, zachycena kterýmkoli sochařem, by vypadala jako oživlá antická socha, zosobnění dokonalosti.

Jejím posláním nebyla jen společenská reprezentace. Chtěla, aby ji okolí bralo takovou, jaká je. Vyzařovala všemi směry pocit štěstí. Bylo s ní prostě veselo. Přitahovali ji zneuznaní podivíni a naopak. Mírně řečeno střelený Franz Groll si ji vyhlédl jako svou asistentku nejen kvůli příjemné vůni, která se kolem ní šířila, ladným pohybům, jež předváděla prakticky nepřetržitě po celý den, a přirozené kráse. Měla smysl pro mikrobiologii, biochemii a anatomii. Byla vždy perfektní, upravená, s kočičí chůzí. Milovala děti a zvířátka. Prostě vypadala za každého počasí, za všech okolností oslnivě.

Někdy ale působila také náladově a podrážděně s jazykem ostrým jako břitva a pěstí tvrdší než plastotitanová slitina. Dobře se dokázala přizpůsobovat změněným podmínkám. Uplatnila se a všem ukázala, že dovede být velmi užitečná, díky vrozené schopnosti vtipné komunikace při obtížném shánění financí nutných pro expedici na Argonx. Projekt nazvala po svém papouškovi – marcipánské formě slavného ptáka ohniváka, Fénix, a ostatní se toho vděčně chytili, protože je nenapadlo nic lepšího.

Svým vzhledem ta strategická tahová hra, o které jsme se zmínili výše (pravděpodobně klon kdysi známé GCIIDL doplněné o datadisky DA+TA), vypadala dobře. Byla vhodná pro studijní

účely, a taky se tak ovládala a hrála. Jelikož splňoval podmínku týkající se doporučeného věku a duševní svěžesti, měl Brieden v úmyslu si s její pomocí osvojit určité dovednosti, po kterých dlouho toužil a které se mu mohly v budoucnu dost dobře hodit. Však ještě uvidíte. Pro její zvládnutí byl vybaven po všech stránkách. Měl díky výchově a vzdělání i přirozeným schopnostem ty nejlepší předpoklady pro to, aby ji dohrál. Byl považován svým nejbližším okolím za docela chytrého, ale nedával příliš najevo, jak jej takovéto příznivé hodnocení těší, určitě ne Grollovi.

****

Franz Groll, Jarča, Květa a Robert

Groll vypadal skoro jako bratr Dr. Chaoticy. Jestli jste viděli film s Rudim Kornfeldem Dr. Chaotica vs kapitán Proton s podtitulem: Paprsek zkázy (v originále: Dr. Chaotica vs Captain Proton: Doomsray), tak si dovedete představit ten fandům známý dlouhý plášť, šedočerné sukno sahající mu až po paty, orlí nos, pronikavý zrak a směšnou čapku na jeho hlavě. Když byl v náladě, a v té byl běžně, pořád si něco mumlal a pořizoval zápisky svých myšlenek, aby je nezapomněl. Studenti na fakultě, kteří o něm slyšeli jen z doslechu, a chodili se na něj jako na nějakou atrakci koukat, se jej při prvním setkání často lekli – jak očekávali jejich zlomyslní kamarádi, kteří jej během prázdnin ukazovali za malý obnos zvídavým turistům. Malé děti, když šel po ulici, se za ním otáčely, ukazovaly si na něj svým malým prstem, a ptaly se maminek, jestli to je opravdu ten černokněžník, o kterém jim vyprávěly. A ty, protože jim nic jiného nezbývalo, nechtěly-li snížit svou autoritu před nimi, jim to ochotně potvrzovaly.

Dosud jim vzájemná spolupráce vycházela, tak proč si ji kazit něčím takovým, jako poukazováním na zřejmé výstřednosti, nebo vytahováním se některými zcela speciálními a co do použití relativními schopnostmi a dovednostmi získanými při videohře. Groll byl ovšem taky pěkná kapacita a borec. Určitě by ji dohrál v přibližně stejnou dobu.

Prozatím měli společný cíl, a to pro ně bylo v daném okamžiku hlavní. Frieden byl ochoten hru půjčit svému věrnému pomocníkovi Adrienu Hýkovi, který s chutí hrál, když měl čas, pro své sousedy hlasitě na buben, a když měl toho času víc tak na bubny. Nebo si rovnou pustil automatického bubeníka, aby jim jednou za čas udělal pořádnou radost.

Půjčil by ji i Grollovým fešným asistentkám Veronice de Coeur d'or a Jarče Okurkové, či uklízečce Květě Háčkové, statné osmatřicátnici, která prý předtím pracovala pro marcipánské ministerstvo války, ale říkala, že prací pro Grolla si rozhodně nepohoršila, i svému pomocníkovi údržbáři Robertovi Pfenigovi, rozložitému kolohnátovi v kárované košili s vousy sahajícími skoro až po pás,

s jednou rukou téměř vždy v kapse. Měl v popisu práce rozhánění srocujících se davů, když se něco při pokusech „nepodařilo“.

Pfenig dělal věci jen z donucení a když tak úsporně, téměř levou zadní. Vlastnil určitý smysl pro opravy a údržbu strojů a zařízení. Na vodoinstalatérství byl machr, jemuž se jen tak někdo nevyrovnal. Jinak pěknej pořez. Za pasem v pochvě stále nosil samonabíjecí vrhač ostrých nožů, který si kdysi nechal u odborníka vyrobit podle vzoru, s jehož prototypem se seznámil, když pařil starou plošinovku Haunted, v které byl jako „muž s brokovnicí – pumpou“ jejich častou a dílem časnou obětí. Není, myslím, třeba dodávat, že použití takových a jim podobných nebezpečných hraček bylo v civilizovaném světě zakázané. Však on Pfenig se tvářil už od začátku jako normální podezřelá existence.

Řeklo se Jarča. Jarča jak? No přece Jaroslava Okurková, která přišla do studovny jednou jakoby nic, dala si nohu přes nohu, a stala se z ní téhož dne Grollova asistentka, skoro zástupkyně, kdyby byla v oboru alespoň z desetiny tak dobrá jako on. K tomu Groll utrousil poznámku: „Nemůžeme mít hned všechno.“ Odmítnuté a zhrzené studentky, Grollovy obdivovatelky, k tomu uštěpačně poznamenávaly, že ji vzal k sobě do učení tak rychle asi jen proto, že byla přírodní blondýna s dlouhýma nohama a modrýma očima. Byla taky velice schopná, když chtěla, jen v jiných oborech lidské činnosti. Víc lidí, pokud je nám známo, na rozestavěné stanici nepracovalo. Všechno obstarávaly výkonné počítače a robotika, automatické systémy a tak vůbec.

****

Vzhůru na ArgonX

Zvláštní tak trochu bylo, jak Argonx fungovala již od svého osídlení těmi Němci, Čechy, Moravany,

Slezany, Rusy, Japonci a Číňany, před dvěma sty čtrnácti lety. Po celou tu dobu až doteď se chovala jako obyčejná mírně za ostatními zemědělskými planetami zaostávající zemědělská planeta, jak pro případné zájemce přibyvší čerstvě z vesmíru uváděl místní tištěný průvodce. Ale zasvěcenci Briedenova a Grollova formátu v tom měli hned od počátku jasno. Tohle bylo něco pro ně, příležitost v mezích možností fungovat tajně, bydlet pohodlně, neplatit daně, vyhnout se nejrůznějším vědeckým konferencím. Když je potřeba, jít si koupit, co potřebujete na zbožím slušně zásobený trh, kde vás předtím nikdo nikdy neviděl, a proto vás tudíž ani nikdo nepozná.

Tip na toto odlehlé místečko nyní z jejich pohledu uprostřed celého universa dostal Franz Groll od jednoho známého jiného svého známého, který se s ním setkal, když ještě pracoval pro vojenské středisko na jednom marcipánském měsíci, někdy předtím, než byl vykopnut jinam, kde se mu zase dařilo ještě líp, s nímž tehdy občas „taky obchodoval“.

V dnešní pohnuté době to byla především perfektní skrýš pro výzkum všeho druhu a důležitosti, bádání beze všech normálních pravidel, na která si slušní vědci často rádi potrpí, v klidu, někdy bez jakýchkoli skrupulí, a trochu, mírně řečeno, abnormální, na který si Brieden s Grollem sehnali kredity krátce před dobytím marcipánské soustavy tulipánskou armádou.

Ostatně alespoň v případě Dr. Briedena by nějaké etické ohledy přicházely v úvahu čistě hypoteticky. Příležitost sice opravdu dělá zloděje, ale doktůrek se pranic nemusel rozhodovat, jestli žabku zamáčknout, nebo rovnou raději pod elastickým sklem svého výkonného elektronického mikroelektromikroskopu rozmáčknout. Neprováděl ze zásady vývoj žádných již z podstaty nebezpečných biologických zbraní, které by chtěl tu zkoušet na zvířatech, natožpak na sobě nebo svých asistentech či jiných lidech, a následně do pytlů uklízet vzniklý nepořádek.

Měl v tomto ohledu poměrně špatnou zkušenost a věděl, že znovu vyváznout z příkrovu rychle unikajícího vysoce toxického bezbarvého plynu by mu nemuselo jít tak snadno jako posledně, i když běh a plížení po podlaze s přískoky vpřed pravidelně cvičil. Velkým sportovcem ale nebyl, to v žádném případě, i když v tom, co už jednou ve chvíli nejvyšší nouze dokázal, by snadno předčil kdejakého studenta vysoké školy. Byl taky vlastně skoro vegetarián, který občas snědl nějakou tu rybu, a jindy kuřátko, ale opravdu výjimečně. Pohanka se zeleninou, klaso závitek, květáček, mrkvička, sójový guláš, dušená zelenina s bramborami, to bylo jeho oblíbené menu, které si dopřával, jak jen to šlo. Taky pudink. Groll měl zase své obskurní chutě a záhadné plány.

****

Praktická teleportace

Jednoho vcelku pěkného rána Dr. Briedena napadlo, že by mohl vyřešit problém s teleportací, kterou se dlouhodobě intenzivně s přestávkami zabýval. Zavolal tedy Hýkovi, aby za ním přišel do testovacího sálu T a vzal s sebou něco k snědku. Na místě samém byly téměř dokončeny přípravy k poslednímu pokusu, výsledku dlouholetého badatelského úsilí na poli přemísťování hmotných předmětů z místa na místo bez použití raketového pohonu. Případný úspěch by otevřel doširoka bránu vedoucí k brzkému nasazení objevu v oblasti transportních portálů a jiných přenosových soustav. Na tabuli si dokonce nakreslil návrh, jak by taková brána mohla vypadat, aby byla nejen užitečná, ale aby splňovala i vysoká estetická měřítka.

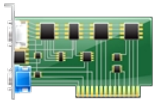

„Hýku, dnes společně objevíme tajemství teleportace. Jen si představ, co bude náš případný úspěch znamenat. Já si stoupnu sem, ty si sedni tam na to křeslo.“ Začal s ideologickou masáží, když se Hýk přihnal s mísou zeleninového salátu. „Není to nebezpečné?“ Projevil věrný asistent obavu o bezpečí a vzhled své fyzické schránky během pokusu a po něm. „Ale to víš, že jistá rizika ten jev přináší, ale na to jsme zvyklí. No tak, Adriene, kontrolní panel je připraven. Systémy dokončily analýzu. Je čas ukázat, že se nebojíš. Pro případ, že by ses nechtěl posadit na křeslo, jsou tu tito dva mechové, kteří ti ochotně pomůžou s ukončením tvého váhání. Jen žádné obavy, vše je propočítáno. Nic se ti nemůže stát.“ „Tak jo, dobře, sednu si a počkám, až zatáhnete za páčku, ale co potom dostanu za odměnu?“ usedl do křesla na vyvýšeném podstavci spojeného kabely s čiperně blikajícími skříněmi přístrojů umístěných ve vzdálenosti šesti metrů napravo i nalevo.

„Co by sis přál? Klidně se vyslov. Pokud to bude v mých možnostech, rád ti vyhovím. Přece jen je to méně obvyklý a pochopitelný druh práce, než jaký jsme dosud spolu prováděli.“ „Já bych chtěl, já bych chtěl – novou vanu s bublinkovou masáží.“ „Máš ji mít – třeba pozlacenou,“ skočil Hýkovi do řeči Brieden. Tak skromný služebník je poklad, myslel si. „Ještě jeden snímeček,“ objal se s ním Brieden s rukou položenou na Hýkových ramenech zleva, mechanický robot udělal camerou obscurou cvak, cvak, „a máme hezké památeční foto. Rád jsem s tebou spolupracoval Adriene.“ Jakmile se dostal na půl metru k řídícímu panelu, zatáhl za největší páčku zakončenou kuličkou.

Stroje v místnosti zašuměly a křeslo se i s „pokusným objektem, oprava, chci říct s Hýkem,“ diktoval Brieden nejprve potichu a pak nahlas své poznámky do mikrofonu, „vzneslo. Spouštím kontrolní skenovací kruhy.“ Hýkovu nehybnou postavu obklopily světelné kruhy, částečně podobné

těm používaným při pokusech prováděných odborníky v dokumentárním filmu Metropolis Fritze Langa, a začaly se pohybovat nejprve shora dolů, a pak najednou, když se už už dotýkaly podlahy, změnily směr a letěly zase naopak zdola nahoru.

Jak se křeslo vzneslo, tak zase kleslo. „Klesám!“ „Já vím, hlavně zůstaň v klidu, nesnaž se opustit místo, kde sedíš, všechno jde podle plánu. Teď by měla následovat jedna zkouška se skokem do a skrz…, ještě jsem to ani nepojmenoval.“ „Co?!!!, že?!!!“ začal se zakoktávat Adrien Hýk, když mu začal docházet přibližný význam slov, která uslyšel jakoby odněkud z dálky. Realita místnosti se mu postupně začínala vzdalovat a všiml si, že předměty ztrácely původní ostrost svých obrysů. Zakulacovaly se.

Křeslo se mezitím opět pevně spojilo s podstavcem. Brieden však nespouštěl ciferníky z očí a pořád něco kutil na dotykovém displeji. Něco se očividně dělo a on, Hýk, byl právě uprostřed dění. Jen nevěděl, o co jde. „Co to tam děláte, pane doktore?“ začal se opatrně vyptávat. „To je všechno?“ Brieden zvedl hlavu a vypadalo to, tedy vlastně podle toho, jak spokojeně se doktůrek šklebil, bylo jasné, že to nejlepší má teprve přijít. „Ne, to je teprve začátek našeho představení.“

Jak z toho honem ven? Takové a podobné myšlenky se honily Hýkovou hlavou. Ale během několika dalších okamžiků bylo už pozdě na jakékoli změny plánu. Osvětlení sálu změnilo intenzitu, obsluhující roboti se jeden za druhým raději ztratili, a pokus finišoval do velkolepého finále. Nejblíže stojící přístroje začaly sršet statickou elektřinou, zablesklo se, okolní prostor ohmatávaly masívní elektrické výboje, a po několika menších explozích se Brieden podíval na hodinky a řekl: „Teď!“

Hýk zmizel a?, a již za pět minut se dematerializoval ve vedlejší místnosti v hromadě vyhozených krabic, které se v okamžiku jeho objevení rozlétly do všech stran, o čemž byl Dr. Brieden ihned informován. „Výborně. Výborně. Máme to, Hýku, my to máme. Dokázali jsme to. Vypadá to i na možnost cest v čase,“ vyrážel ze sebe extaticky šťastný Dr. Jan Brieden, jeden z prvních skutečných objevitelů praktické teleportace, když za pomoci mechů prskajícího Hýka odtamtud tahal. „Vana je tvoje.“

****

„Haló, haló, tam Groll.“

Jednou se stalo, že se Brieden neudržel a vyčetl Grollovi zostra do telefonu, že v mnoha sekcích už není k hnutí. Potulují se tam ve skupinkách zelení mutanti, kteří nedávno uprchli z Grollových laboratoří. Ti vypadají hrozivě a jsou setsakramentsky nebezpeční. Na nějaké pomalu se klátící zombí mu až zas tak údajně nezáleží, stačí trochu přidat do kroku, rychle vyťukat na klávesnici konzole zapuštěné do zdi kód a spustit za sebou energetickou stěnu. Tu neprorazí. Plyn, kterým zónu, když nemá po zelenině někdy chuť, nechá zaplynovat, většina z nich také nerozdýchá.

„Haló, haló, tam Brieden,“ ozvalo se z hlediska telefonování naprosto správně z Briedenova aparátu, „to si na ta stvoření nemůžeš dát pozor? Včera jsem šel do skladu S a vybafl jich na mě tucet. Vypadalo to na scénu z Dooma, setkání s firmou Pekelní baroni a spol., a odpoledne zkažené naháněním prasopsů a utíráním slizu. Víš dobře, že na akci z pohledu vlastní osoby nejsem zvyklý, a zvykat si na nějaké novoty v tomto případě v žádném případě nechci. Ta pistolka, co s sebou nosím pro všechny případy, mi je pomohla připlácnout na zeď. Ti, kteří přišli za nimi, se proletěli zpátky opačným směrem jak namydlený blesk. Ještě teď je úklidová četa sbírá do kontejnerů. Fakt, na tohle nemám kdy, a ani patřičnou náladu. Tak jsem si myslel, že si s tím můžeme vzájemně pomoct, co říkáš.“

Groll, který se tou historkou náramně bavil, prakticky okamžitě, když popadl dech, z mikrofonu lakonicky zaskřehotal: „Haló, haló, tam Groll.“ Vidíte? Opět telefonicky správně! „Tak jo, posílíme bezpečnost. Sice si myslím, že nejsou tak nebezpeční, jak vypadají, a já to musím vědět, přicházím s tím materiálem dennodenně do kontaktu, ale souhlasím s tím, abychom některé ovoidní roboty typu FIIIX nechali v montážních halách dovybavit velkým plasmovým hořákem, ať to tam vyčistí. A vymalují, cha, cha, cha.“ „Franzi, ty dobytku!“

****

Veronika, mutanti, zombíci a spol.

Neblahou zkušenost s nimi brzy udělala i slečna Veronika. Jednou, když dostala za úkol zastavit partu stavebních robotů razících svévolně v zakázané oblasti „novou síť tunelů pro rozšiřující se železniční systém“, což byla jejich rozpačitě vyhýbavá odpověď na dotaz řídící jednotky, co tam bez povolení dělají, náhodou taky narazila na klátící se zombíky. Neměla tam chodit sama, káča, ale znáte to, touhu po dobrodružství měla ve své šlechtické krvi.

Nějak se to propojování odlehlých částí základny rychlovláčky a nádražíčky s nástupišti centrálnímu stavebnímu počítači začalo vymykat z rukou. V té době to tam vypadalo jako na divokém jihozápadě. Bezpečnost práce veskrze žádná, o dodržování stavebních předpisů darmo mluvit. Rozkrádání stavebního materiálu na denním pořádku. Neplnění plánu v termínu. Tedy on se ten schválený plán plnil – jenom ne včas. „Nejsou roboti," stereotypně opakovala pravidelná hlášení. V zákulisí se však šuškalo něco v tom smyslu, a stalo se veřejným tajemstvím, že roboti v dostatečném počtu přidělováni jsou, ale ztrácejí se neznámo kam.

„Juk," zahejkala dobře rostlá zombí. Měla v úmyslu se k ní přiklátit. „Jupí. Ty jsi teda číslo." Řekla místo pozdravu Veronika. Že by jí chyběl cirkus? To se dalo spravit. „Ha?" nechápala roztlemená zombí. „Áaááá…," začala v odpovědi ječet Veronika, když jí to došlo. Zleva se k ní hnaly další dvě. „Júá!" Zprava v dáli slyšela šramot a rychle se blížící zvuky. Strašně se lekla. Chvíli uvažovala o tom, jestli by je zastavila upraveným piezoelektrickým zapalovačem, který nosila v kabelce. Jenže tu kabelku, ve které nosila i vysílačku, kterou by přivolala pomoc, si, jako na potvoru, nevzala s sebou.

Tak to chodí. Nedáš, dostaneš. Zahalekala na ně: „Nééée, prosím, nééée…, teď nééée, neubližujte mi, já nechci umřít mladá. Ještě jsem si pořádně neužila. Víte? Tak víte?!" Prostě zmatek jak v pohádce. Upřímně, měla slzy na krajíčku, a byla vzhledem k situaci parádně vystresovaná, ale rychle jako každá praktická žena zamáčkla tu zbytečnou slzu a začala hledat nějakou šikovnou trubku. Když ji nenašla, tak tedy aspoň koukala, kde nechal tesař díru. Přitom musela udělat zdařilou otočku, klasické „čeléem vzad", aby se mohla dát do běhu kamkoli, jen pryč od nich. Volali za ní, jako jeden muž, sborově: „Slečno, kam utíkáte. Co nám to děláte. Počkejte na nás."

Doposud neměla tušení, že zombí dokážou vcelku srozumitelně promluvit a při oslovení navíc vykat. Po chvíli ty tři otlemené zombí pronásledování vzdaly, došel jim dech, a tak se spolu daly do řeči. Ale protože Veronika se zpátky ze zásady neotáčela, a otočit nechtěla, vůbec si toho nevšimla.

„Jak dlouho tu stojíš?"

„Dva dny."

„A nic?"

„Nic."

„Tak to jsi teda frajer."

„My se protloukáme všude možně, a taky nic.“

„Tak nazdar. Zase někdy. A ať se vám daří.“

„Kámo, zdar.“

Cestou Verunka obíhala dřevěné bedny s nářadím a hřebíky, zakopávala o nedbale položené optické kabely, hasáky, odhozené kramle, hasicí přístroje, povalující se tyče od lešení, kleště, dvoumetrové vrtáky, krabice se šrouby a jiný lajdácky skladovaný stavební materiál. V jednom místě na ni těsně před schodištěm dokonce čekal špatně, uprostřed cesty, postavený hydrant. Zdržela se malinko tím, že se zamyslela nad správnou funkcí stavebního dozoru respektive nad jeho zřejmou nečinností v tomto případě, a tím, že hydrant musela oběhnout. Párkrát se dokázala praštit o proti předpisům nízko namontované nouzové osvětlení, které ji oslňovalo a které jí svítilo, než do něj plnou silou v běhu narazila, do očí.

Díky přímému zásahu vyzařování náhle změnilo intenzitu, světlo probliklo a na chvíli zhaslo. Ke všemu někde vypadl jistič, takže se chodby ponořily úplně do šera. Vlastně byla tam tma jak v pytli. Třísknout se za těchto okolností hlavou o chránič nástěnné lampy, až se hlasitě rozdrnčel, nebylo najednou uměním, ani zákonem schválnosti, ale v praxi provozovaným nechtěným sebetrýzněním, a znamenalo pro Veroniku především fůru nových mžitků před očima, jak se jí náhle v hlavičce rozsvítilo.

Na další hlavní křižovatce se málem srazila s úklidovým automatem. Bylo celkem jasné, kdo komu nedal přednost v jízdě. Snažila se své rozpaky z jí zaviněné nehody schovat pod zdánlivě suverénním vystupováním. Vystupovala najednou hodně sebejistě: „Nesviť mi do očí, blbče!“, napověděla stroji, který si na ni chtěl krátce posvítit svítilnou namontovanou na čele svého krabicovitého trupu. Pro jistou pořádně nakopla jeho pancíř ze strany z boku, aby si ji pro příště dobře zapamatoval. Hodná holka. Dál mohla pokračovat díky světélkujícím šipkám naznačujícím směr, kterým se měla dostat k východu z úrovně, výtahem pryč, zachráněná, v bezpečí.

Po více než stometrovém běhu přes různé překážky, když už se blížila ke svému cíli, se naštěstí rozběhl nouzový generátor, zářivky u stropů naběhly a opět se rozžhavily doběla. Ale nebyl ještě všem dnešním trampotám konec. I když to jednu dobu tak nějak vypadalo, že chvíle, kdy Veronika překvapivě naposledy vydechne a zhroutí se na zem, se mílovými kroky blíží. „Kdybych tak měla hasák, to bych jim to nandala,“ myslela si – chybně.

Na konci jedné chodby na ni čekalo další nemilé překvapení, jímž byl velký vychrtlý zombípes s pěnou u huby, který jí přeběhl přes cestu. Než se ztratil v přítmí vedlejší spojovací chodby, stačil na Veroniku vypláznout dlouhý jazyk. „Polib mi," zahrozila za ním. Jindy pohotové reflexy ji kvůli celkovému tělesnému a duševnímu vyčerpání začaly postupně opouštět. Už toho na ni bylo opravdu moc a výtah nikde. Indikátor dobré nálady klesal volným pádem dolů jak kámen hozený do rybníka. A výstražně blikal. Šedesát procent, padesát procent, čtyřicet procent. Dost. „Pro dnešek stačilo." Ráda uvítala příležitost sesout se volným pohybem na poblíž volně stojící zelenou lavičku.

Až večer ji tu při své obchůzce našli jinak běžně o dvě podlaží výš hlídkující androidi vybavení, především na svou vlastní ochranu kromě docela masivních baterek, také elektrickými obušky, pouty, rolí ostnatého drátu, kanystry s benzínem na zádech, kuklami, aby je nebylo na bezpečnostních videozáznamech poznat, útočnými piezopuškami a samozřejmě plamenomety a za pasem zastrčenými oranžovo žlutými miniraketkami. S těmi by dokázali rozžhavit a roztavit i za abnormálních podmínek velice odolný beton, z něhož byly postaveny okolní zdi. A hned mlčky začali s Veroničiným oživováním.

Vydržela bohužel jen ten první ale ten den nikoli poslední, jak brzy zjistila, elektrošok. Vykulila na ně překvapeně své velké hnědé oči, zamrkala, vydechla, načež bez dlouhého protahování se vyskočila na nohy, aby se před nimi mohla dát ne na ústup, na ten nebyl čas, ale spíše přímo na útěk, před těmi velkými, surovými, nevítanými zachránci. Představa další rány, kterou by mohla schytat od těch naolejovaných strážců pořádku nebyla přitažlivá. A tihle vypadali, že ji jen tak běžet dobrovolně nenechají.

Někteří na ni zvědavě mrkali víčkem svého jediného velkého pozorovacího oka zasazeného doprostřed čela protáhlé lesknoucí se kovové hlavy vypadající jako nahoře mírně zaoblený kvádr. „Co na mě mrkáš, prase," vyhrkla jakoby smyslů zbavená, zatímco se chystala k rychlému odchodu, čímž je dost překvapila. „To si vypijete!" Nebyli jistě na takové jednání zvyklí. Zas tak úplně překvapeně v té chvíli ale tito p(r)ověření a zkušení strážci pořádku přece jen nevypadali. Možná kdyby tak ještě trochu zvýšila hlas. Zkusila nejblíže stojícímu podrazit nohy. Neúspěšně.

Před jejíma očima se mihla rychle se zvedající kovová paže třímající elektroobuch připravená dokončit svůj pohyb ve směru shora dolů. Neměla dostat víc času na to, aby mohla dokončit další svou nápaditou myšlenku. Ačkoli ve svém rozpoložení nebyla momentálně, jak vidno, nijak zvlášť útlocitná, připusťme, že si toho vytrpěla během posledních hodin už dost. Ale navrhnout jim, aby ji odsud vyvedli ven se jí tedy rozhodně nepovedlo. Po dalším přesném zásahu vzala nohy na ramena a koordinovaný ústup se změnil v nekoordinovaný úprk. Kdyby jí tak někdo poradil, kudy vede cesta ven.

Otevírání dveří jí ještě hodinu dělalo určité potíže. Byla ze svých zážitků znechucená a taky trochu rozechvělá. Pomohlo jí to, že si začala pořád dokola opakovat: „Brambory v řádku, všechno v pořádku. Brambory v řádku, všechno v pořádku.“ Cesta z bludiště do bezpečí k bílému světlu žároviček na ošetřovně tak místo dvaceti minut zabrala ztracené a dezorientované Verče téměř dvě hodiny. Přestože poslední hodinu své cesty ven a hlavně pryč od příšer a jiných monster, která to s ní nemyslela dobře, míjela velké množství orientačních tabulí a značek jednoznačně značících cestu pryč, připadala si jako ve filmu na téma dívka v nesnázích. Zkušenosti k nezaplacení.

Cestou nahoru potkala ještě oddíl žlutě a červeně natřených průzkumníků, což byli droidi vybavení velkými tyčovými anténami s kuličkou vycházejícími z horní části korpusu vypadajícího celkově jako obyčejná plechová krabice. Pohybovali se dopředu, dozadu a do stran za pomoci zvláštního pole, jímž překonávali gravitaci. V klidu stáli na takových malilinkatých nožičkách obuti v malých botičkách. Vydávali v proměnlivém sledu všelijaké pískavé zvuky a ovlivněni Briedenovou hudební osvětou, si při práci i zábavě hlučně prozpěvovali. V překladu šlo asi o toto: „Hejo héeej, hejó héej, hejó héjjo hej.“ Povedený model, že. Ten, kdo je zkonstruoval, možná částečně i věděl, co vlastně dělá. Stavební roboti měli zase v oblibě pronášet slovní spojení typu: „Héj rup.“

Konečně po dlouhém bloudění Veronika objevila se štěstím žlutooranžové dveře od východu z této problematické úrovně s klíčem v zámku, který v něm zapomněla ráno, a nákladní rychlovýtah, který ji bez reptání vyvezl nahoru. Následné vyšetřování, které bylo nařízeno bezpečnostní inspekcí a vedeno nezávislou odbornou komisí, beze vší pochybnosti prokázalo, že strážci pořádku nehlídkovali mimo svou určenou pozici náhodou. V jejich bezpečnostních rutinách byl nalezen příkaz neznámého původu, ale pravděpodobně telepatický, který jim nařizoval opustit hlídkovou trasu a vydat se přibližně k místu, kde se, jak jsme viděli, setkali s pokojně spící Veronikou de Coeur d'or.

Čímž ovšem zdaleka nebylo uspokojivě vysvětleno jejich zcela nevhodné chování k této příslušnici něžného pohlaví. Bylo však zároveň konstatováno, že vyšetřování odhalilo rovněž tu sku-

tečnost, že si ze strážních robotů předtím často dělala legraci a provedla jim i pár dětinských naschválů. To ve spojení s předchozí manipulací s jejich kyberneuronovým drahami následně mohlo být příčinou a vyvolat v daném okamžiku dočasný zkrat v jejich uvažování řízeném v podobných případech samozřejmě zákony robotiky a jejich (Briedenovými) praktickými dodatky.

Kontrolní mechanismy doplněné zajímavými videozáznamy navíc odhalily pohyb neznámé osoby na úrovni, kde strážní roboti v pravidelných intervalech při své hlídkové činnosti chodili pořád dokola kolem důležitých generátorů integrity, nikoli tedy přímo v místě činu. Na pohyblivých obrázcích se objevuje nezřetelná vznášející se postava v masce. Pravděpodobně se nejedná o obyčejného ducha, proto je zapotřebí v následujícím období v této lokaci zvýšené ostražitosti. (Pozn. Dokumenty z vyšetřování jsou uloženy ve fondu HVP 3 Hvězdy v průzoru.)[3]

V pokojíku už na ni čekala připravena její půvabná noční košilka, oblíbená postýlka s polštářky, hrníček s kytičkami, v něm teplý čaj s rumem, sušenky a zábavná knížka vypůjčená před třemi dny z knihovny. Prožité zážitky hodlala zapsat do svého digitálního deníčku a publikovat přes otevřené rozhraní na síti. Její osobní počítačový pomocník jí, když hledala něco vhodného dobře se ovládajícího, z dostupné nabídky na stanici používaných systémů doporučil Linucs, tak mu na to bez dalšího delšího rozmýšlení přikývla. A přátelům neváhala později vykládat, že od toho okamžiku se její život stal, co se týče elektronických udělátek, přece jen o něco radostnějším a pohodovějším.

Ráda měla i komiksy plné dobrodružných příběhů s barevnými ručně kreslenými obrázky. Do vzduchu na pokyn začaly automatické dávkovače rozprašovat jemnou růžovou vůni. Výlet tak na ní, když si pořádně odpočinula, nezanechal skoro žádné pozorovatelné následky. A jako obvykle se jí zdály růžové sny.

Podruhé se do těch ošklivých míst raději sama nepouštěla a posílala za sebe jako náhradu kvůli dohledu nad ražbou nových tunelů svou nejlepší kamarádku Jarču, která si s sebou pro všechny případy na Veroničino doporučení brala velkou brokovnici, zásobu munice a obrovský jemně nabroušený nůž. Na zádech s sebou tahala velkou lékárničku. V ruce držela připravenou lampu, kterou projížděla přítmí každého podezřelého zákoutí. Mohla tím světlometem v případě potřeby přibližující se nebezpečí snadno oslnit a tím získat výhodu. Tvrdila ráda, že: „Co se mi nevejde do tašky, nosím v ruksaku.“

Nakonec se podařilo vytvořit aktualizovaná schémata dolních podlaží, zřídit všude výtahy, zdviže, postavit klece, zavěsit nová lana, vyměnit dveře a prasklá skla, provést drobné opravy, a zavést pořádek. „Tak a je to,“ potvrdil údržbář Pfenig. Každý obdržel vlastní vytištěnou mapu. Díky novým plánům základny se z té mapy až teď dozvěděli, že již před časem byly v nitru asteroidu objeveny velké jeskyně s krápníky a s jezery naplněnými pravděpodobně pitnou vodou, z čehož prame-

3 HVP 3 Hvězdy v průzoru, Protokol z vyšetřování, kr. 20789354. Tajné! Neskartovat!

nila naděje pro budoucnost, že vodu nebude potřeba dovážet v podobě ledových krystalů z asteroidů nacházejících se v horní části asteroidového pole.

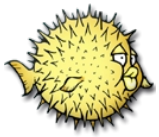

Společně s tímto významným objevem přišlo důrazné varování s pěknými ilustrativními fotografiemi pro všechny odvážlivce, aby se v těch jezerech se studenou vodou nekoupali, neboť pod hladinou byl zachycen pohyb velkých hlavonožců, padesátimetrových chobotnic jak z verneovek vybavených dlouhými tlustými chapadly s přísavkami určenými pro snadné uchopení kořisti a její zastrčení do úst. Takových monster tam bylo povícero. Kromě nich nad hladinu vyskakovalo množství neznámých světélkujících ryb s velkýma i malýma očičkama, nejčastěji pokrytých různými ostrými ostny, háčky a bodlinami. Byly samozřejmě úplně jedovaté, opancéřované krunýřem pevnějším než podrážka Pfenigových bot.

Pravdou je, že roboti se i přes varování ztráceli i nadále neznámo kam a přes všechnu snahu se nikdy nepodařilo bordel tam dole ve spodních podlažích uklidit. Na zemi se všude válely haldy odhozených žvýkaček. Betonem vytrvale prorůstala jakási živá kultura. Prach, plíseň a mech kam se podíváš. Aspoň že tam byly po stu metrech umístěny automaty na levnou kávu, čokoládové tyčinky, a znamenitou horkou čokoládu. Že nikdo nevěděl, jak vypadají mince, které by se do nich daly vhodit? Nevadí. Přišlo se na to, že do nich stačí ze strany bouchnout a podle potřeby do kelímku nebo kyblíčku od jogurtu zachytávat stříkající kávu, vylévající se čokoládu nebo vypadávající tyčinky s obrázky chobotnic a mutantů nazvané nepochopitelně Půlkulatý míč.

****

Vědeckoprůmyslová základna, loděnice a továrny na všechno

Brzy po příletu se započalo s budováním gigantických orbitálních hutí, oceláren, hliníkáren, che-

mických a rozsáhlých strojírenských podniků. Pokročilá pásová výroba a organizace procesů, automatizace a robotizace zde zaváděná již byla všude jinde ve známém vesmíru naprostou samozřejmostí a byla budována podle osvědčených vzorů. Podniky byly umísťovány mezi asteroidy blízko hlavních důlních zařízení a jejich orbity vzhledem k argonxskému slunci vykazovaly se svým záměrně kvůli utajení uměle vyšinutým a měnícím se průběhem značnou proměnlivost. Někdy byl pro zásobovací oddělení vůbec problém některé z nedávno postavených kolosů na první pokus rovněž kvůli důkladnému maskování najít.

V automatizovaných drátovnách se tažením produkoval dlouhý drát, který se předával k dalšímu zpracování. Válcovny umělých hmot válcovaly jeden plech za druhým, kvalitní plechy všemožných rozměrů a síly. Lisovny tvrzených plastů a nejen jich, jak zněl jejich dlouhý název, podle potřeby dalších závodů cokoli vylisovaly nebo slisovaly. Galvanovny se zabývaly pokovováním a povrchovou úpravou dodaných předmětů. Lakovny se vzorně staraly o to, aby roboti a další položky z dlouhého seznamu výroby pěkně vypadali. Hluk, bouchání, skřípání, tlučení, třískání, syčení, štiplavý zápach a všudypřítomný smrad ze sudů s chemikáliemi a přípravky. Dále se ke zvukům přidávalo drcení, třídění, mlácení, seřazování, čištění, lití, prosívání, cezení, potiskování, stříkání, tkaní, ražení, vrtání, míchání, odstřeďování, pečení, smažení, vaření, žíhání, a kdo z nás ví, co ještě. Velká spotřeba činidel. Nasycené a nenasycené roztoky. Prostě průmyslový pokrok na postupu ve fázi k neutahání. A mezi řadami rozjetých strojů nebylo nikoho, kdo by jej hodlal na chvíli zastavit, možná tak iniciativně vymyslet, jak jej ještě více urychlit.

Kovové kapky létající všemi směry, záblesky, poletující jiskry, odletující ostré špóny, hromadící se kovové piliny, hobliny z hoblovaček, rozlité oleje a jiné kapaliny, napadaný jemný prach a usazená špína. Na konci každé směny a každého výrobního cyklu složeného ze tří směn během čtyřiadvaceti hodin odpočítávaných nástěnným digitálním ukazatelem se s využitím úklidových automatů všechno muselo uklidit, zamést, umýt. A zas a znova, pořád dokola.

Strojírny, chemičky, sklárny a závody přidružené výroby chrlily ve velkém množství např. droidy, rychlovlaky, zátarasy, zemědělské stroje, bezpečnostní schránky, těžká kovová skla, kryty, nerozbitné průzory, sudy s přípravky, dveře, pneumatická kladiva, mikrofony, transformátory, jističe a pojistky, optokabely, mříže, barely a kontejnery, plechovky, laserové pilky, gamanože ostřejší než břitva, hroty, kompenzátory, kapacitátory, k životnímu prostředí šetrné bioreaktory, klece výtahů, zkompletovaná razící čela používaná při těžbě v dolech, supervodivé kabely, polovodiče, izolační materiály, zábradlí, zástrčky, nerozbitná minerální skla, kola, klíče, kyseliny a žíraviny, a další syntetika, vřící i zmražené kapaliny, atd. atp.

Občasné zmetky hlavně ze začátku co nejrychleji opouštěly prostor třídících a bdělých kontrolních linek sledujících jakost, ověřujících a posuzujících funkčnost. Byly jich často celé koše vyvrženy skrz přechodovou komoru ven do vesmíru. Tak se uklízí! Kvalita byla při nasazení v provoznětechnické praxi vyžadována a lepší bylo zachytit nefungující harampádí dříve a snázeji, než se později otravovat s reklamacemi. Na co skladovat kráječ, který nekrájí, nebo pojistku, která vám nic nezajistí.

Později se přišlo na to, že by se dalo podstatně zvýšit procento znovu využitého materiálu za pomoci recyklace, a tak se s menším váháním postavily v každé hale danému účelu přizpůsobené recyklátory, které se rychle osvědčily.

Definitivně skončilo plýtvání s nástupem replikačních jednotek, které byly schopny přeměňovat mnohé výrobky z jedněch na druhé. Proces konverze se dal samozřejmě obrátit, čehož se hojně využívalo pro opravy menších nedostatků, kdy z nefunkční laserové pilky nejprve přeměnou vznikl funkční gamanůž, a z něj zpětně funkční laserová pilka. Tyto konvertory byly při svém prvním nasazení neuvěřitelně nákladné a docela pomalé, ale zrychlující se postup jejich zdokonalování a využití a rozšíření předčil všechna očekávání. Nutno dodat, že zkraje byla u obsluhujícího personálu

tvořeného k tomu účelu vycvičenými bioboty náklonnost k nim velmi malá.

Kanály proudila tavenina z tavících pecí, tvořená především tekoucími kovy, slévající se z menších potůčků ve větší řeky. Vznikaly tam i náhodně zajímavé slitiny. V řadách stály čekající kadluby. Probíhalo strojově přesné odlévání do připravených forem. Sklady kovových ingotů a v nich ingoty čekající na použití. Buchary jely ve dne v noci. Vrtáky přesně vrtaly otvory. Ohýbačky ohýbaly cokoli od tenkých plechů po tlusté desky. Řezáky a kotoučové pily a pilky pohotově rozřezávaly předměty na kousky. Brusky v rychlém sledu brousily všechno, co se dostalo do jejich blízkosti. Obráběcí stroje tedy obráběly, co měly. Svářecí automaty svařovaly s výsledkem, jímž byly hezké sváry. Díly se v pravidelném rytmu ponořovaly do lázně s elektrodami a po chvíli se znovu vynořovaly. Frézování, natírání a opracovávaní až do úplného konce.

Řídící jednotky plnily databanky automatů nakreslenými výkresy, technickými projekty, schématy spojů, plány a modely, simulacemi a vizualizacemi, multiprostorovými zobrazeními. Bylo vidět, že je vše řízeno odkudsi na dálku. Na začátku bylo v tomto pojetí a prostředí tlačítko. Všechno bylo dokonale zpřevodováno a namazáno. Atmosféru podtrhovala točící se ozubená kola. Pohybující se pásy, řemenice, písty, šoupátka. Přichycené svorky, mrkající kontrolky a svítící displeje. Rozlévající se olej. Pohyb přepravních jeřábů.

****

Podezřelé aktivity v bunkru C i jinde

Sledovací zařízení několikrát zaznamenala aktivity v odlehlé části komplexu protkané mnoha vodními kanály. Konkrétně šlo o prostor bunkru C, kde se mělo sejít na poradu několik individuí, aby promyslelo svůj další postup. Z jedné této schůzky byl pořízen nekvalitní záznam, z něhož za chvíli uslyšíme některé důležité úryvky. Příznivci konspiračních teorií jimi budou nadšeni.

„Tak co, máš?“

„Mám.“

„Je to už všechno?“

„Právě že není, pořád tam někdo lezl. Nebyl čas zdržet se o něco déle, a přestal mi fungovat fo-

ťák, ale je toho Květo hodně. Kvalita.“

„Žádná jména, jen žádná jména,“ vykřikl kdosi.

„Co si o tom myslíte?“

„Myslíme, že je to dost málo, že to nebude šéfovi stačit. Potřebujeme další důkazy.“ Ozvěna.

„Co budeme dělat?“

„Zatím nic.“

„To budeme jen tak sedět?“

„Ne, ale není příhodná chvíle na větší akce.“

„Už přišla odpověď, už se nám někdo ozval?“ Kapání vody.

„Ne. Zatím ne. Je tam nějaké tlumící pole. To nepřekonáme ani za rok, i kdybychom měli o dost lepší vybavení. Však ho znáš.“

„Právě že znám.“

„Co jsou to ty paprsky Z?“ Nezřetelný šepot. Kroky. Hluk vyvolaný pádem předmětu. Vrzání židlí. Odkašlávání. Kapání a kvapání.

„Co zkusit sabotáž?“

„Té by si nikdo ani nevšiml. Dyť víš, jaký je tu bordel, a blíž jít nemůžeme. Brzy by nás odhalili.“ Rušení. Šum.

„Třeba o nás vědí. Mám dojem, že mě někdo sledoval.“

„To ne. Nikdo o nás neví. Dokud jsem si nevšiml poznávacího znamení, netušil jsem, že jsme spolu na stejný lodi.“

„Tak proč, když neuběhne týden bez pořádné havárie, nám se dosud nepodařilo odpálit ani jedinou z těch bomb, které jsme položili?“

„Může mi to někdo vysvětlit? Čím to je?“ Zvuk mobilu.

„Promiňte, mám hovor.“

„Ticho!“ Nějaký šramot. Vzdalující se kroky. Konec záznamu. Odloženo. Založeno.

****

Některá patra zůstávala dlouhodobě přes veškerou snahu zatopená. I když výkonná čerpadla byla stále v chodu, situace nevykazovala žádné výrazné zlepšení. Hladina vody průběžně měnila svou výšku, a voda barvu. To podle toho v jakém stavu právě byly neustále vyměňované, přesto sršící, zářivky vydávající mdlé kalné světlo, které byly zavěšené těsně pod podhledy u stropů.

Jednou za čas se hladiny v některé místnosti dotkl obnažený konec přerušeného kabelu elektrického vedení, čímž se daný bazén stával pro koupání nic netušících návštěvníku totálně nevhod-

ným a životu nebezpečným. Bylo si třeba dávat pozor a nosit s sebou svítilnu a pořádný pohrabáč.

Taky to tam dost smrdělo. Někde určitě muselo být prasklé vodovodní potrubí a nedořešené hospodaření s biologickými odpady. Kontaminace na postupu. Místy zvýšená radiace. Zamoření. Z mnohých kohoutků také kvůli špatnému těsnění bez přestání kapala voda. Proto určitým částem bylo pořád lepší se raději vyhnout, protože těžký vzduch byl nadto naplněn spórami plísní.

Na povrch asteroidu vystupovaly větrací šachty, a tady byl taky vzduch díky ventilátorům lepší. Blíže k stále obývaným částem zařízení byla skutečně větší sranda. Naštěstí jednotlivá patra komplexu byla oddělená a rizikové oblasti hermeticky uzavřené masivními bezpečnostními vraty a zapečetěné dokud na ně nepřišla řada při sanačních pracích.

Oběh vzduchu byl vyřešen zvětšením velikosti a výkonu vrtulí a byly dodány účinné filtry. Mohutné vrtule vhánějící do koridorů vzduch byly projekčními roboty dostatečně dimenzovány a někde až předimenzovány. Počet havárií za měsíc se konečně podařilo stabilizovat. Úniky nebezpečných látek nikoho moc nevzrušovaly, protože na tabulích se skvěl nápis: „Co tě nepálí to nehas!“

****

Jan Brieden II

U Briedena bylo možné občas vypozorovat příznaky megalomanie, podpořené soustředěním se na dosažení určitého vskutku bombastického cíle, který v jeho dokonalosti, velkoleposti a úplnosti znal a chápal většinou pouze on, a zajištěné tvrdou prací v mnoha rozsáhlých laboratořích ze skla a betonu, v podzemí i v nadzemních částech, ve kterých trávil velkou část svého života. Pravidelně létal kvůli kontrolám provozů na asteroidy nacházející se v pásech blíže u hezkého slunce vlastní vysoké třídy zvaného Argonx. Byl ve svém živlu mezi čísly, vzorci, počítačovými sjetinami, diagramy a maxigrafy prakticky nepřetržitě.

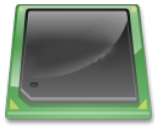

Jednou za den se pravidelně chodil vyspat, aby si odpočinul, čemuž se nemohl a nechtěl vyhnout. Dobrý spánek je jednou z pěti základních věcí obecně doporučovaných lidem chtějícím žít zdravě. Většinou byl osvěžující spánek provázen příjemnými sny. Noční můry se v nich jistě nevyskytovaly. Po probuzení se napil z hrnku vody, rozběhl se k výtahu, aby se co nejdříve dostal do pří-

slušných pater, odkud mohl pokračovat k cíli své cesty rychlodráhou. Do práce si s oblibou nechával dovážet roznáškovou službou chleba a čerstvé rohlíky.

Vyladěné příjemné žlutobílé osvětlení, paprsky vlnící se a plynoucí všemi směry ze stěn, fungovalo vždy skvěle. Od holotanků a holovizí, projektorů, optických rozhraní specializovaných měřících přístrojů a informačních hologramů se vzdaloval většinou jen v čase oběda. Věřil, že dobré jídlo v pěkném prostředí a s několika známými kolegy, které se svým účelem a barvami podstatně liší od kovového lesku průmyslových zařízení, s nimiž byl pohromadě většinu dne, je základ pro zdravý a plnohodnotný život.

Doktor by s tvrzením hodnotícím změněnou optiku svého pohledu na svět souhlasil asi jen částečně, a pouze potud, že si byl v určitých okamžicích sám docela dobře vědom faktu, že je psychopatem, nebo že tak občas vypadá. Práce a objevování pokračovala úspěšně kupředu, tak si myslel a všem otevřeně říkal: „Vo co de.“

Aby poněkud zkulturnil své pracovní prostředí, začal v květináči umístěném doprostřed své obrovské pracovny pěstovat nějakou kytku. Po měsíci se ukázalo, že je to růže, a proto do hlíny zapíchl pro jistotu tyčku s cedulkou, na které bylo velkými tiskacími písmeny napsáno: „NESAHAT A NETRHAT.“ Vždycky se radoval jako děcko a tleskal při tom ručičkama, když se na ní postupně objevovaly jednou červené a podruhé žluté květy. Vydávala omamnou vůni. Voněla fakt hezky.

Musela to být nějaká taková ta upravená, protože mravence na ní nikdy neviděl. Dostal ji před časem, když ještě byla malá, darem od Grolla, který ochotně poskytl její řízek, a byl rád, že na ní nemusí často provádět řez. Rostla ostatně velmi pomalu a nezabírala ani tolik místa, jako jiné kytky nacházející se v jednom ze skleníků na čtvrté úrovni, které představovaly nejspíš nějaký Grollův omyl, protože masožravé varianty něčeho, co vypadalo ve skutečnosti jako po stěnách se plazící dýně, nebyly v plánu. Taky k nim nikdo po nějakou dobu nesměl, a brzy samy od sebe uschly. Prostě zašly hladem, jak stálo ve stručné zprávě o incidentu.

K jeho zálibě ve zvuku kostelních varhan je nutné zmínit i Briedenovu vytrvalou snahu zpříjemnit jejich velkolepým zvukem život všem svým spolubydlícím. Využíval toho, že měl pod palcem staniční síť a rozhlas. Táhlé i překotné tóny barokní hudby posazené do všech poloh se brzy linuly všemi koridory, chodbami, šachtami, únikovými cestami, dostávaly se snad všude, kam mohla vstoupit lidská noha, a dokud mu přátelsky neřekli, že možnost zaposlouchat se do chorálů, preludií

a fug J. S. Bacha letos měli více jak stokrát, čímž taktně naznačili, že tedy mnohokrát, poskytoval jejich uším vlastní hrou nezapomenutelné umělecké zážitky.

Poté se je zase snažil hned po ránu vybudit k větším výkonům nahrávkami klasiků hudební historie, jako byli Iron Maiden a Judas Priest, ale shledal, že ani on sám je nemůže poslouchat stále dokola, ještě tak svého oblíbeného zpěváka Karla Gotta. A tak nechal do společné jídelny postavit jukebox, ať si každý vybere, co chce. O vibracích, vlnění a kmitání jednou dokonce řekl: „O zvuku a jeho šíření jakýmkoli prostorem vím téměř všechno, téměř však říkám jen proto, abych vás ubezpečil, že v hledání pravdy v této oblasti budu i nadále rychle a s chutí pokračovat.“

Svá sebevědomá slova stvrdil tím, že vyvinul a zkonstruoval novou třípásmovou megaaparaturu o rozměrech patnáct krát dvacet sedm metrů, kterou nechal instalovat v k tomu účelu postavené hale D17. Mohl mít klidně desetipásmovou, ale třípásmová reprosoustava poskytovala tradiční zvuk, který se obzvláště hodil pro přehrávání disků, jež si přivezli s sebou. Zvukové podání a výkon dosáhly krátce po zapojení vynikajících hodnot a vzbudily znovu zasloužený obdiv posluchačů. Modernějšími záznamovými médii pak byly jistě všeobecně rozšířené krystaly, které se pro reprodukce také hojně používaly.

Nahrávky starých heavymetalových kapel byly značně poškozené a nepomohla jim k jejich původní čistotě ani rekonstrukce s pomocí výkonného sálového superpočítače velikosti standardního přepravního kontejneru používaného pro dopravu rudy z molybdenchromiových dolů. Takže s vysíláním domácího rozhlasu raději definitivně skončil, a začal se věnovat hyperprostorovým rešerším, detekci neviditelných objektů a technikám jednoduchého rychlého rozkrývání zdánlivě neexistujících komunikačních spojovacích hyperprostorových sítí, vlastně zachytávání dávno vyslaných vzkazů, a jakoby jejich vytahování z minulosti i budoucnosti.

Na stěnu si vylepil plakát s textem: „Za mír a odzbrojení“, a jinam zase: „Za trvale udržitelný rozvoj a báječnou prosperitu.“ Obrázky pověšené v laboratořích byly většinou tradiční a dost se

sobě podobaly. Zapadající slunce při pohledu z fialovooranžové dvojplanety. Loď na rozbouřeném moři směřující do bezpečí přístavu. Saturnovy prstence. Židle používal jak klasické tak otočné. Stůl musel být hodně velký, protože se věřilo, že místa není nikdy dost. V žádném šatníku pak nechyběl pořádný plášť.

****

Franz Groll, fungující destilace a finanční machinace

Groll vypadal zase obyčejně jako takový normálně vzrostlý paranoik. Myslel si, že jsou mezi lidmi nasazeni jako kukačky cizáčtí agenti, a za roztomilou tvářičkou viděl hned… Tulipána. Jak jinak by se dalo zdůvodnit, říkával, že s lidskou rasou to podle všeho jde od desíti k pěti, a nemusí dlouho trvat, a nebude co počítat. Na univerzitě v Marcipánu svého času veřejně, když přebral, vykřikoval, že se s tím něco konečně musí udělat. Kolemjdoucí mu většinou zřejmě zřetelně nerozuměli, a ti, co jo, to nedávali najevo. Někteří z nich, ti kteří nosili kabáty s podšívkou označenou visačkou „CIZÁCKÝ ERÁR“, si o něm pravděpodobně říkali, že je to jistě chytrý chlapec, a dál opatrně a hlavně nenápadně zpovzdálí sledovali jeho kvalitními destiláty podporované aktivity.

Z grantu původně určeného tematicky na výzkum marcipánské varianty ptáka Blbouna nejapného společně s Briedenem v krátké době pořídili téměř všechno vybavení, které potřebovali pro zřízení stanice s trvalým provozem a lidskou osádkou. Skutkovou podstatou těchto rozsáhlých machinací se svěřenými finančními prostředky je činnost označená slovem „defraudace“. Vzali si jednoduše a prostě všechno. Mírně opilému Grollovi se při podepisování listin ke grantovému projektu ani jednou nezachvěla ruka. Aby řeč nestála, žertovně přitom poznamenal, že je škoda, že agentura nedává na vědu víc.

Zbytek obstarala Veronika. Počítaje v to dostatečně veliké transportní plavidlo s člunem pro cesty mezi asteroidy a jinými hroudami z kamení, které je sem do systému Argonx i s jejich věcmi dovezlo, dále komponenty pro sestavení stanice, vnitřní vybavení umožňující jisté a přijatelně pohodlné přežití, než se vzmůžou, a všelijaké přístroje pro výzkum, stroje určené k těžbě, zpracování a dopravě místních materiálů nacházejících se v pásu asteroidů, ústřední sálový i osobní a mini počítače, měřící přístroje a jiné detektory, zásoby potravin a vody na dobu, než si něco seženou díky dolování, samozřejmě hygienické potřeby, pod rukou levně i nějaké čerstvě aktualizované informační krystaly od „taky známých“ z vládních laboratoří.

Shodli se i na tom, že část místa v nákladovém prostoru věnují Grollovým knihám o aktivní biologii a xenobiologii a Briedenovým oblíbeným hudebním nástrojům – ting ťongu, kytaře, keybordu,

elektrické kytaře a zvláště opravdovým varhanám se dvěma rejstříky, flétnou, s pedálem a nastavitelnou lavicí pro pohodlné sezení.

****

Briedenovy hudební vlohy a oblíbená jídla

Klasickou varhanní hudbu měl Brieden, jak bylo zmíněno, hodně rád a pravidelně po ránu cvičil. Říkal, že jej to inspiruje, aby se mohl ještě více vznést nad pro něj obvyklý vysoký průměr. A dny, kdy vynechá cvičení, nejsou z vědeckého hlediska zvlášť plodné. Hudbou se také snažil nalákat Grollovy asistentky, zvláště Verču, aby se s ní mohl častěji dát při té příležitosti do řeči.

Kvůli ní byl ochoten přerušit probíhající slibný pokus, běhat nebo jezdit na zánovních kolečkových bruslích po chodbách. A jak se zdá, tak se mu to, jak vyplývá ze záznamů ústředního počítače o pohybu osob po stanici tzv. logů, celkem i dařilo. Slečna asistentka byla vskutku nadaná studentka a ještě nadanější posluchačka. Jarča ji jednou viděla, když před ní spěšně rukou zakrývala rozepsaný dopis na kvalitním ozdobném papíře začínající slovy: „Můj milý králíčku…“.

****

Ten planetární bedekr, o kterém jsme se zmínili, podle svého názvu „Rádce a průvodce ku pomoci všem a zvláštěpak návštěvníkům města Híkjó“, v chybné výslovnosti se můžeme setkat i s variantou „Diťjó“, byl zajímavý výhradně tím, že nabízel případným náhodným turistům jednak ubytování v na místní poměry luxusním hotelu v Híkjó zvaném Velikaja siesta, dále safari výlet, při kterém jste si mohli zastřílet na místní kozochy, což byla jinak zcela mírná býložravá stvoření vyznačující se pomalou důstojnou chůzí, na podzim a zvláštěpak v zimním období velice huňatým kožichem stříhaným dvakrát ročně pasáky těchto kozochů pracujících pro Spojená zemědělská družstva (SZD), jednou na podzim a jednou zjara, a do třetice oblíbenou polévku z kozochů.

Turistického průvodce měl Brieden pro jistotu schovaného v kuchyni pro případ, že by nebylo zbytí a musel znovu na Argonx. Když nic jiného, byla v něm alespoň mapa hlavního města, kterému přezdíval „Diť-jó“. Ležel tam v jedné přihrádce bezpečně schovaný pod ovládacím pultem k mixéru na brambory, který jej svou vahou jistil.

Jen občas se teď po dobrém obědě, tvořeném gulášovou polévkou a pohankou s klaso závitkem, Dr. Brieden podíval na holoobrazovku zabírající většinu titanplastové stěny před ním. Měl zrovna službu, při které se každý pozorovatel měl rozhlížet po okolí, aby se vědělo dopředu, že se něco nebo někdo přibližuje k jejich základně. Třeba takoví Tulipáni, například.

Většinou se nic nedělo, ale zrovna když se něco dělo, jednoduše se směrem k obrazovce otáčel jen o něco častěji než obvykle. Jinak jej nezajímala. Sloupce čísel přejížděly po obrazovce, některé údaje zůstaly zobrazeny déle, jiné hned mizely nahrazeny dalšími nově aktualizovanými. Vektory, značky označující pohyb asteroidů, zvláště těch, co byly velice blízko, a ohrožovaly existenci těch několika lidí takřka permanentně, ilustrační obrázky, informace o reakcích bodové obrany této výzkumné základny na toto ohrožení, které charakterizovaly občasné výšlehy z energetického kanónu vlastní konstrukce a výroby pojmenovaném po slečně Veronice jednoduše VERONICA.

****

„To jako pak na sebe budeme hledět a budeme koktat?“

Na stanici se občas ztrácely věci. Šlo především o elektrotechniku, vysílače a spojovací radiozařízení. Možná si někdo jen chtěl v praxi osvěžit znalosti získané ve škole, nebo si doplnit vzdělání dosažené na vysoké škole, ale nebylo toho mnoho, tak se nad tím dalo mávnout rukou a ztráty odepsat. To, že se krade, nikdo veřejně nezdůraznil, ale všichni o tom věděli. V přílivu nových a nových zásob a vybavení produkovaného zcela automatizovanými továrnami zaměřenými na všechno podstatné by se nad tím časem stejně zřejmě jen mávlo rukou.

Ve zdech, podlahách, stropech, všude byly v pohotovosti bdělé oči skrytých kamer a šmírovacích skenerů. Vůbec by nebyl problém zjistit, co a jak, jenže do vyšetřování se nikomu z různých důvodů nechtělo. „To jako pak na sebe budeme hledět a budeme koktat?“ charakterizoval situaci, která by vznikla, kdyby se mu chtělo využít všech možností sledovacího systému Brieden. To zmiňme jen pro pořádek.

Evidence DKP je prostě evidence jako každá jiná. Hlavně když ve výsledku budou sedět počty jednotlivých kusů, např. židlí. Jednou za půl roku se musela udělat inventůra, která byla naštěstí prováděna droidy. Přírůstky, úbytky, odepsané položky, lepení štítků, miliony položek inventurního

seznamu, prostě zábava pro droidy. Prostor pro určitý stupeň manipulace s fakty byl systémem vytvořen právě včas, aby se inventarizace robotům zcela nevymkla z rukou. Nebyla stanovena přesná pravidla, a těch, která existovala a která se vžila, si droidi vážili. Všechno muselo nakonec sedět, a tak to sedělo. Když bylo potřeba zvýšit výrobu, byla zvýšena. Řekli ti, pracuj, tak pracuj. „Vo co de."

****

Nové velkolepé, úžasné a výkonné a přitom neviditelné loděnice

Základna se za ty čtyři roky od příletu do systému Argonx podstatně rozrostla. Už to nebylo těch pár modulů, s nimiž tu průkopníci začínali. Díky automatizovanému těžebnímu modulu a robotům získali nejprve základní suroviny. Pak následovalo jejich zpracování v ostatních dovezených modulech, dále přišla postupně výroba dalších a dalších pokročilejších automatizovaných těžebních modulů, dalších stále složitějších robotů, droidů a všeho běžného vybavení zásadně potřebného pro vybudování vlastního těžařského a zpracovatelského průmyslu, který byl postupně s tím, jak se sám od sebe rozrůstal, čím dál větších a větších rozměrů, přesně podle původního plánu Dr. Briedena.

Za další dva roky kroužily kolem argonxského slunce i pěkné zánovní moderní dobře vybavené loděnice, rozdělené podle plánu do tří úplných komplexů. Každý z nich byl doplněn opravářskými segmenty. Inspiraci pro to, jak by měly vypadat, našel Brieden na jednom černobílém obrázku v časopise, protože dosud v tomto žádných zkušeností neměl.

Přesto nebylo jasné, proč se postavilo i tak velké množství jen tak si do prostoru trčících v podstatě úplně zbytečných přistávacích ramp pro helijety, když by jich pro každý komplex stačilo pár. Ale proti gustu žádný dišputát. Jedna z loděnic se specializovala na stavění kosmických lodí maskovaných za vzducholodě. A samozřejmě se tam dělaly i klasické vzducholodě, nákladní a osobní, které však byly pokročilé natolik, že jejich vnitřní obal místo toho, aby byl naplněn nějakým nehořlavým plynem, mohl být využit pro přepravu osob a materiálu.

Při slavnostním otevření jednoho z komplexů prokázaly alespoň některé z jeho částí svůj smysl. Mohli jste si nechat otevřít pevná přechodová vrata, pustit symfonickou hudbu složenou Richardem Straussem „Also sprach Zarathustra", (op. 30, Tondichtung nach Friedrich Nietzsche), a za jejích slavnostních tónů, chráněni silovým polem, s krabicí naplněnou po okraj vanilkovými rohlíčky, pracičkami, medovými perníčky, svatebními koláčky ani moc velkými ani příliš malými, indiány všeho druhu, pusinkami, maltašemi, ruládou a lineckým cukrovím s višňovou nebo rybízovou marmeládou v ruce se přes automatické filtry koukat ze stylového křesílka s plyšovým potahem na okolní

vesmír, sluníčko, hvězdičky jakoby na obzoru, pobíhající planetky, všemi směry se ženoucí komety, šutry a převalující se balvany, nebo jiné menší kosmické smetí včetně toho, které den co den vypouštěla do okolního prostoru díky svému provozu další nejbližší loděnice. Problémy s odpadky se nevyhnuly ani jí. Občas byste mohli jen tak ze srandy vypnout gravitátory, hodit legračním míčkem a sledovat, kam až doletí.

Pravou příčinu však bylo třeba hledat v tom, že někteří droidi napodobovali chování svých pánů, a tvrdili, že když je popelnice plnější, tak je to potom takové hezčí. Vyhazovali úplně zbytečně ještě recyklovatelné odpady, a když nemohli nic najít, jednoduše uřízli kus z nějakého pro chod podniku méně důležitého vybavení. A šup s ním skrz přechodovou komoru ven.

Tyto očividné problémy s životním prostředím se podařilo odstranit až poté, když bylo na vybraných oběžných drahách postaveno několik recyklátorů doplněných sběrači všeho toho vyhozeného haraburdí, které se zdánlivě volně zavěšeno v kosmickém prostoru pohupovalo pohybujíc se odněkud někam a které bylo rozhodně umělého původu.

Kapacita loděnic se dohromady množstevně pohybovala kolem počtu tří eskader bojové stěny s doprovodnými plavidly. A protože, jak se říká: „Čas je drahý.“, nebo: „Čas je bič.“, stačilo zadat do řídících center pokyny týkající se představ a přání vzhledem k výrobnímu programu, a stroje se probudily a daly okamžitě do pohybu. Produkce byla v periodicky se opakujících cyklech po naplnění navržených dokovacích kapacit odesílána na okraj soustavy, kde nepřekážela, uvedena do klidu a zakonzervována.

Jednoduchý princip řešící elegantně odvěkou otázku „Kam s ní(m)“ byl vyřešen naprosto geniálním způsobem. Proces se opakoval stále dokola. Nejprve postavit lodě, potom je naplnit vším možným, bezpečně zaparkovat daleko od míst, kde by je někdo náhodou mohl spatřit. Loděnice se jevily jako problém jen v případě, že by ten někdo uviděl to, co naši hrdinové nechtěli, aby viděl.

Řešení bylo opět prosté. Dr. Brieden využil svého posledního vynálezu a nechal je zmizet. Přesněji, zahalil je paprsky neviditelnosti, čímž dokonale vytvořil pole úplné neviditelnosti, a tím všechno definitivně zneviditelnil. Při návratu k počátečnímu stavu mělo stačit celý postup zopakovat, tentokrát však v opačném pořadí, tedy obráceně. Hm, tohle tak docela nechápu. Asi vypnul nějakou mašinu, co ty paprsky vysílala.

****

Exkurze v elektrárně, výroba elektřiny

Jednou Brieden a Groll vylepili na nástěnku plakát, v němž pozvali ostatní na tematickou prohlídku. Chtěli se při exkurzi pochlubit svými úspěchy a taky se před ostatními vytáhnout. Jako první byla připravena přednáška na téma Magnetismus aneb přitažlivost.

Po vstupu do sálu, v němž se do výše asi sto třiceti metrů tyčila obrovská, ve skutečnosti ještě mnohem větší, měděná cívka, Dr. Brieden začal svůj výklad k tématu slovy: „Přátelé, dnes si na příkladu, který vidíte před sebou, ukážeme jednoduchou výrobu elektřiny, která pohání většinu z toho, co můžete vidět na naší základně, prohlédneme si závod K, kde jsou odlévaný z písku a jiných komponentů pod velkým tlakem betonové bloky, a vysvětlíme si, proč máme v jídelně vždy všeho dostatek. To, co odtud neuvidíte, je schováno pod tou velikou cívkou. Nenahýbejte se, prosím, přes zábradlí, stejně pod ním nic zajímavého k vidění není.

Dunění si nemusíte prozatím všímat, se mnou jste v bezpečí. Kdyby něco, včas vás upozorním. Mám na mysli zvláště ten malý kapacitátor ve tvaru oktahedronu, kterým zvyšuji účinnost cívky. Tak ten někdy dělá problémy, ale nemusíte se obávat, že by je dělal zrovna dneska.

Získaná energie je shromažďována ve spoustě kondenzátorů, které jsou z bezpečnostních důvodů umístěny na opačné straně tohoto asteroidu, aby se zamezilo nebezpečí krátkého spojení a požáru. Ta požárnická sekera a hasičáky, které jsou podle předpisu umístěny u vchodu, jsou zde, myslím, úplně zbytečné.“

Jeho slova přerušil obrovský výboj. Když se Květa nahnula přes zábradlí, aby se podívala dolů, jestli se náhodou něco neděje, spatřila pod sebou moře oslňujících blesků neustále se proplétajících a klikatících. „Nenaklánějte se, pokračujte.“ Raději se rychle odtáhla zpátky.

Hřmění k nim přicházelo jakoby vzdáleně, tlumeno a ve značné vzdálenosti pod nimi odráženo zpět vlnícím se bezpečnostním silovým polem o proměnlivé hustotě. Všude byl cítit čerstvý ozón. Proudy iontů směřovaly pryč od cívky.

Postupně přecházeli přes chvějící se spojovací mostky, po kývajících se schodech. Přelézali

po vibrujících žebřících z jedné vznášející se plošiny pevně stojící v prostoru na další plošinu, aby obešli onu cívku vypínající se uprostřed do prostoru.

Přitom se často museli přidržovat úchytů a zábradlí, aby nespadli dolů, protože konstrukce se otřásala, jakoby se chtěla v dalším okamžiku rozpadnout a vzít je s sebou dolů. Vysoké elektrické napětí, při kontaktu s vodičem smrtící, pulsovalo vzduchem.

Nakonec se dočkali i tohoto pokynu, kterým byla prohlídka elektrárny ukončena: „Pokračujte, tady už není víc k vidění. Jdeme k východu, který je na protější straně. Sejdeme se na nástupišti číslo 532 Nádraží sever, odkud si kyvadlovým spojem odjedeme prohlédnout Káčko."

Na nástupišti čekal společně s dalšími svými kolegy na příjezd příštího vlaku zády k nim o lopatu opřený android a spokojeně mezi směnami ve svém volném čase potahoval z doutníku. Jak už bylo řečeno, směny byly za den dohromady tři, a tak toho volna mnoho nezbývalo.

„Někdo jde, schovej to!", radili mu jeho druhové s lepším výhledem.

Když také jeho nadřízený zpozoroval příchod naší skupinky, chtěl se předvést a začal jej peskovat: „Hybaj do práce. Co se flákáš. Dělej. Dělej. Honem. Honem. Rychleji. Rychleji."

Androidovi spadla na chvíli plechová čelist, ale poměrně rychle se vzpamatoval: „Co mám jako dělat. Nepruď."

Tak na něj AB324 zostra vyjel: „Přidej. Samo se to neudělá! Tvoje číslo!" Ukázal na tabuli zakazující kouření, a vytrhl A856 plastový doutník z ruky. Na nicnedělání byli plechoví nadřízení občas zvlášť akurátní, a teď navíc tento hodlal ukázat, že je náramně důležitý a užitečný, což vlastně za normálních okolností byl, ne jen někdy. „Zatracení huliči," hučel šéf a vracel se na původní místo.

„Zupák jeden zasr…, " ulevil si kývaje hlavou ze strany na stranu A856, když už jej nemohl slyšet. Myslel přitom také na to, že: „Kdyby pes nesr…, dál by doběhl."

„Nechápu," začala situaci komentovat uklízečka Květa.

„Já taky ne," přidala se Jarča. „No to je dobrý, oni ty toxický plastový tyčky můžou a já ne?"

„Kouření škodí zdraví, Robert Pfenig důrazně varuje," dělal si z Pfenigova podnikání malou legraci Adrien, čímž všechny při čekání na spoj mírně pobavil.

Naštěstí zrovna do stanice vjížděl rychlovlak, a tak když za uši trhajícího skřípění zastavil, všichni spořádaně nastoupili. Po splnění hrozby syntetického hlasu: „Uvolněte, prosím, prostor u dveří. Dveře se zavírají.", se vlak s trhnutím rozjel.

„Jé, slyšeli jste to? To vypadalo jako můj hlas!", zapípala potěšeně Veronika. Všichni kromě Roberta si pak v automatu postupně označili jízdenky, které jim rozdal Adrien. Robert si nešel cviknout, ani když na něj po zbytek jízdy podzemkou vrhali vyčítavé pohledy typu: „Černý pasažér před vámi, kontrolor už pádí za vámi." Jen pokrčil rameny a pohodil vzdorně hlavou, jakoby jim

tím chtěl naznačit: „No, to je toho. V metru na Marcipánu jsem si taky ani nekupoval, natožpak označoval lístky.“

****

Exkurze v betonárně, výroba betonu

Závod nazývaný K, to byly zase vysoké jeřáby pojíždějící sem a tam po širokorozchodných kolejnicích a přepravující obrovské bloky vysoce odolného betonu využívané pro výstavbu asteroidových pevností a satelitní skladů i pozemních a podzemních instalací. Prostor vysekaný za pomoci trhavin do skály se celý skoro nedal přehlédnout. Povrch stěn dómu byl velice hrubý. Strop ve svém nejvyšším bodě sahal až do výšky jedenácti kilometrů.

Hlavním centrem výrobního závodu K, kolem kterého byla v kruhu soustředěna většina kolejnic, které z něj jakoby v paprscích vybíhaly na všechny strany, byla nádrž o velikosti šest set krát čtyři sta metrů naplněná hustou bublající tekutinou, jejíž jednotlivé součásti sem byly přiváděny vysokotlakými potrubími. Poté, co ingredience vytekly do bazénu, byly zamíchány čtyřlistou vrtulí zavěšenou na létající plošině, která se hned nato vzdálila. Znovu začalo promíchávání, až když bylo v nádrži tekutiny málo nebo skoro na dně.

„Důležitou přísadou je sloučenina, jejíž složení neznám. Je i pro mě nadále přísně tajné. Díky ní má vyrobený beton výjimečné vlastnosti. Ani dezintegrátorem jej neprorazíš, a hlavou do něj díru neuděláš, jak jsem zjistil.“ Začal vysvětlovat bez vyzvání Briedenův prostořeký, ale i věrný a spolehlivý asistent Hýk.

„Ha, ha, ha,“ zasmáli se jako na povel všichni Hýkovu postřehu vztahujícímu se k jakosti betonu i jeho pokusu o vtip. Tenhle vynikající beton měl, jak se zdálo, svoji budoucnost v místním vzmáhajícím se hospodářství jistou.

Písek se získával drcením skal, jichž bylo všude dostatek. Jeho neustálý přísun zajišťovaly mamutí drtiče křižující soustavu v honbě za kameny vhodného složení a velikosti, které by se daly sešrotovat. Krátce před formováním bloků požadovaných tvarů se obě látky zamíchaly a z této kombinace tajné sloučeniny a písku se jednoduchou metodou za pomoci magnetických polí, přesně podle požadavků řídící jednotky umístěné ve velínu věže postavené těsně u nádrže, formovaly ony obludně veliké kusy betonu. Ta technologie byla tvořena jistě ještě něčím navíc, než jak bylo právě stručně popsáno.

Přes okno, jež tvořilo nazelenalé silové pole, ve středu kukaně jednoho z jeřábů popojíždějících po kolejích paprskovitě se rozbíhajících od nádrže s kapalinou na všechny strany, zezdola viděli, jak

jim přátelsky mávají čtyři plechové ruce. Kovovou hlavu jejich majitele schovanou za ovládacím pultem neviděli. Bylo jasné, že tam někdo pohybuje pákami a mačká tlačítka.

Betonové kvádry, krychle, válce atd. různých velikostí po vytažení a bleskurychlém ztuhnutí v normálním prostoru přepravoval jeřáb, aby je uložil na hromady poblíž asi půl kilometru vzdálených elektromagnetických tunelů vedoucích téměř kolmo na povrch, odkud byly těmito tunely vystřelovány do vesmíru.

„Be-ton, be-ton, be-ton," řvali všichni společně „jak na lesy" z bezbřehého nadšení vyvolaného majestátností a grandiózností pohybů ramene jeřábu nesoucího v kleštích kostku betonu, nejprve zdánlivě bez pomoci vlivem pohybujících se energetických polí vyplivnutou z nádrže a následně pevně uchopenou do kleští.

Ze sevření se kostka dostala, až když byla jemně položena na hromadu betonových výlisků nalézající se na druhém konci kolejí. Produkce výlisků jen za tu dobu, co tu stáli a dívali se, byla vskutku úžasná, a hromady, ke kterým byly vylisované betony převáženy se neúměrně nezvětšovaly pouze díky tomu, že jich za prvé bylo osm, a za druhé, protože elektromagnetické odpalovací rampy, kterými byla výroba distribuována dále do vesmíru, byly stejně výkonné a rychlé jako nákladní jeřáby.

Dále to tedy byla práce závisející na koordinované činnosti mechanických zvedačů a nakladačů, které připravený blok nebo kontejner s věcmi nacpaly do elektromagnetického děla, a šup s ním na orbitu. U každého stál robot s píšťalkou, jehož jediným úkolem bylo co nejhlasitěji písknout, a když pískl, blok okamžitě vystřelil tunelem vyvržen téměř kolmo vzhůru do kosmického prostoru, kde jej našly a převzaly tažné čluny, aby jej odtáhly na místo určení.

Každý z návštěvníků dostal jeden malý kvádřík, tak akorát do kapsy, na památku.

****

„Je to bezpečné? Jak je to s vařící vodou, musí se ochlazovat?"

„Podobné přitahuje podobné," slyšeli během výkladu v zasedací místnosti o hodinu později. „Jde o teorii, kterou bylo nutné prověřit v praxi, což jsem udělal. A ono to opravdu funguje. [úžas, výkřiky, souhlasné mručení]

„Dále už je to vlastně snadné. Do krystalu, který je umístěn ve špičce pokusného předmětu, v tomto případě hlavice rakety, promítneme projektorem obraz cíle, ke kterému chceme, aby se těleso, v tomto případě samonaváděcí torpédo, co možná nejrychleji přiblížilo. V tom okamžiku začne proces vzájemného přitahování, jako jsme to před chvílí viděli u obyčejných magnetů, na straně na-

šeho tělesa ovšem působí přitažlivá síla vzhledem k druhému předmětu o mnoho rychleji, takže se setkají dříve. Látka, přesněji její roztok, ze které jsou tvořeny tyto krystaly, pochází z tzv. reakcí--nereakcí, které nastávají během určitých fází procesů přeměny palivových tyčí zaražených vodorovně v tzv. reaktoru na vzácnou hmotu.“

„Je to bezpečné? Jak je to s vařící vodou, musí se ochlazovat?“, přihlásila se Jarča.

„Ale jistě, je to bezpečné. Jak to jen bezpečné může být.“ Uchechtl se přednášející. „Jistě vám říká něco pojem energetická špička. S náhlými výrony energie se u zařízení tohoto typu musí počítat. A ještě k druhému dotazu. Nemusí, proč by musela?“, dokončil myšlenku Honza Brieden. „Držte se u mě a nic se vám Jarčo nemůže stát. Další otázky?“, zhodnotil poslední aktivitu jmenované. Všichni zaraženě mlčeli. Dnes už toho měli dost a pokračovat v diskuzi se nikomu nechtělo.

„Tak a teď se konečně pořádně najíme,“ ubezpečil pohotově přítomné Franz Groll, když se podíval na hodinky a použil elektrický zvonek, „dostal jsem před chvílí hlášení, že ledničku doplnili kuchyňští roboti pivem, vínem, zákusky, ovocem, cukrovinkami a různými druhy zmrzliny.“ Svá slova ještě, aby jim dodal váhu, doplnil úderem paličky do ťing ťongu, protože po ruce neměl skutečný gong. Na svou část exkurze zřejmě už předem rezignoval a po celou dobu výkladu se těšil na ty právě vyjmenované a jiné pochutiny přepravované kargem z Argonx.

****

Příklad rizikové situace v Grollově biolaboratoři: „Uáááa. Grrrr. Haf. Haf.“

Abychom ale nepřišli o názornou představu, jaká výzkumnická praxe byla zase pěstována v jeho laboratořích výrazně vědecky orientovaných na rozdíl od Briedena, kterého zajímala i automatizovaná pásová sériová výroba a rozvoj průmyslu, podíváme se, jak to tam vlastně vypadalo.

Franz Groll pracoval, vypadal a choval se jako… Franz. Jeho pokusy byly, bez toho, že by o to usiloval, obvykle, vlastně nepřetržitě, doprovázeny celou řadou omylů a havárií, takže měly někdy velice tragický začátek, průběh a výsledky. Načež mu zbývalo při společných poradách u příležitosti vpravdě zbytečného vyšetřování zvláště křiklavých úniků jen omluvně pokrčit rameny, když

vysvětlování by vzhledem k jeho úloze v události a postavení patrně nikam nevedlo.

Brieden fatální omyly také neměl rád, ovšem nevyhýbal se jim, nevyhnul se jim, vlastně havárie u něj byly na denním pořádku, ale patrně se z nich dovedl lépe a rychleji poučit. Například při pokusech s plasmou smíchanou s motorovým olejem používal menší množství látky, než jaké měl k dispozici. A i když by do smaltované vany naplněné z jedné poloviny vodou před vhozením malé kapsle s plasmou, zadržovanou ve vodou rozpustném obalu, mohl snadno nalít celý barel oleje, dobře si vědom rizika, neudělal to.

„Je to takový hokus pokus," odpovídal na všetečné dotazy typu: „Co to jako má být." Prostě řeč s ním občas byla jak rozprávka. A pak to všechno vybuchlo! Čtvrt asteroidu pryč. Měl hlasováním zakázáno tohle dělat poblíž ústřední základny.

Když viděl, že se obal kapsle rozpouští, najednou pochopil, že musí rychle pryč. Vždycky s sebou ovšem tahal malý přenosný transportní portál, takže v tomhle problém nikdy nebyl. Otočil se, vstoupil na kruhový podstavec a současně krátký okamžik před vlastním zážehem nebezpečné směsi bezpečně zmizel.

Ale rychle zpět ke Grollovu personálu a jeho aktivitám. Asistentky Jarča a Verča nosily přiléhavé ochranné bílé pláště a rukavice. Pomáhaly mu s přípravou pokusů, umýváním zkumavek, praním utěrek, sterilizací nástrojů, a postupem času měly čím dál méně opravdové chuti pohybovat se v blízkosti odstředivek určených k přípravě čistých extraktů nových látek. Ty byly sice uzavřeny v nerozbitných ampulích, o jejichž bezpečnosti nebyly dívky díky četným opačným zkušenostem úplně přesvědčeny, zato o značné nebezpečnosti obsahu v nich uloženého byly přesvědčeny úplně dokonale.

Věděly o tom za tu dobu, co pracovaly pro Grolla, svoje a na některou činnost si místo lehkých plastových obleků raději braly těžké kovové skafandry a do kapes si dávaly pro jistotu, bezpečí, větší pohodlí a delší život po Briedenově vzoru miniaturní laserový revolver nebo plasmovou pistoli. Minimálně dvakrát za den se z ničeho nic rozječely poplašné sirény reagující tak na pokyn bdělých inteligentních čidel sledujících veškerý pohyb ve vyhrazených oblastech. Dávala jasně všem najevo, že se něco děje, vlastně že se něco ošklivého už zase stalo.

Zde ve speciálních k tomu určených odděleních byly za tlustými zdmi nedobrovolně separovány v kójích pokusné objekty. Právě odsud ze začátku unikaly ty bestie, monstra a jiné obludy, mutanti, zombíci, zombípejsci, kteří ze zvědavosti sežrali něco, co neměli. Nakažlivou zvědavostí byli oba výstřední vědci naplnění natolik, že ji mohli rozdávat okolostojícím.

S testováním na zvířátkách se Dr. Brieden nikdy nesmířil, a bylo to předmětem ostrých potyček a hádek mezi ním a Dr. Grollem. Tohle ale nebyla jeho sféra, a tak zde svými dobře míněnými radami, jak jinak a snadněji testovat na umělé s běžně se vyskytujícími původními živými vzory tkání

téměř shodné neživé kultuře, neuspěl. Zavřít mu to tam nemohl a ani nechtěl, a tak navrhoval používat pokročilých počítačových simulací, ale se svým nápadem neuspěl. Groll byl ještě ze staré školy a holt, komu není rady, tomu není pomoci.

Uvedeme si příklad jedné takové krizové situace. Akce probíhala přibližně takto: „Uáááa. Grrrr. Haf. Haf."

„Fuj, to jsem se lekla. Chyť to, schoval se pod stolem," zaječela Jaroslava Okurková.

„Kde? Co říkáš?" Mnula si při odpovědi rozespale oční víčka Verča. Jaroslava obrácená k ní na chvíli zády zatím odkudsi tahala ocelovou trubku.

„Povídám, kde je ta potvora?" Ptala se pořád dokola odborná asistentka Veronika de Coeur d'or--Orchidejková, jako by se zasekla v nějaké smyčce a musela se podobně jako magnetická páska opakovat až do omrzení.

„No přece teď už je pod židlí."

„Ahá."

„Tak vylez!"

Odpovědí na výzvu bylo ustrašené: „Aááargh." Veronika se naklonila blíž, aby si lépe prohlédla, za čím se už čtvrthodiny honí. „Povídám ještě jednou, vylez! Podívej, on nevylezl."

Jarča jí nakukovala přes rameno: „Máš ho?", chtěla vědět.

„Ještě ne," a se slovy: „Jak chceš. Tu máš,…" dostalo to nebohé stvoření od Veroniky rukavicí po tlamě. Přišlo při tom o pěknou řádku zoubků. Zvíře vyděšeně heklo a chvíli vypadalo, že i „kleklo". Bylo „jen" omráčené, nikoli však pohledem na Veroniku, která mezitím pro jistotu vzala do rukou kramli.

„Tak tobě to ještě nestačilo?" přisadila si Jarča.

„Držím. Maám. Hurá. Já už to mám. Já si vyskočím, já si poskočím…" Začala si v dobré náladě prozpěvovat odvážná hrdinka Veronika. „Dám ho zpátky do klece, než někdo přijde a zjistí, co se stalo."

„Raději to strčíme do zadržovacího boxu," navrhla zkušeně Jarča a zahodila tu nyní už zbytečnou zrezavělou trubku.

Když Verunka zavřela dveře od hibernačního boxu, díky čemuž nářek postiženého pejska brzy utichl, ulevila si: „Uf. Ještěže jsme ho uviděly včas. Víš, co by se stalo, kdyby utekl ze zóny?"

Jarča na to lakonicky: „Vím. Za pět hodin by na normálním vzduchu díky těm růstovým stimulantů vyrostl, nevešel by se do klece, a musela bych ho tam buď nacpat nebo nejdřív alespoň rozpůlit."

„Pokud by Jarčo dřív nevybuchl. Pak by nám na něj stačila stěrka." Společně se tomu úlevně zasmály a Veronika jakoby vážným tónem navrhla: „Půl hodiny, a tady zaručeně končím. Padla.

Můžeme zajít za Pfenigem a zkouřit se,“ hi, hi, hi, „ale co to plácám za nesmysly, dělám si srandu, raději ne. To víš, bylo toho na mě poslední týden trochu moc. Nejdřív Grollovi ulítly ty velký vosy. Ještě, že jsem u toho zrovna nebyla. Pak zas někdo čajznul stříkačky a celé balení profilaxinu.“

Obě se opět s úlevou a s chutí, po přestálém vypětí, ještě jednou hloupému vtipu zasmály. Potřebovaly humor jako sůl. Za chvíli už se děvčata začala bavit o úplně normálních problémech, holčičích věcech, taky co na sebe, kam o víkendu vyrazit v Híkjó.

„Jak vypadám?“

„Vypadáš báječně.“

A tak podobně.

Po zavedení přísných bezpečnostních pravidel a instalaci pevnějších kovových samozřejmě zcela nerozbitných skel se situace uklidnila, ale zmenšilo se v podstatě jen množství hlášených závažných případů ohrožujících zdraví a tělesnou schránku člověka, nikoli však stupeň ohrožení zdejších pracovníků.

****

Nepřítel naslouchá nebo zrovna čmárá po stěnách

Realizace původního záměru projektu pokračovala od určitého bodu zcela automaticky, a nikoho moc, vlastně vůbec, nezajímalo, co nového, jakou další továrnu pilní roboti zrovna kdesi daleko od nich postavili, kde je k ní technická dokumentace, který důl byl nově na některém z rychle se pohybujících malých, velkých a obrovských asteroidů nebo na některé z menších planetek kroužících kolem argonxského slunce otevřen, kvůli čemu, z jakého důvodu. A co a proč se v něm vlastně těžilo, co se vyrábělo.

Kolik bylo vlastně vybudováno všelijakých skladů a skladišť. Kam všechna produkce směřovala. Kolik supertajných úkrytů a dalších specializovaných základen, a testovacích provozů, a polygonů rozesetých po celé soustavě, o nichž věděl díky přehledným zprávám podávaným pravidelně k tomu určeným robotickým pomocníkem jen Brieden.

Charakter výroby v nich realizované, výsledky mnoha roboty samostatně prováděných pokusů, automatických analýz a výpočtů, simulací, byly ostatním lidem z laboratoří v té části výzkumné stanice, která se soustředila na biochemické projekty vedené Dr. Grollem, neznámé. Zaměřili se přednostně na vývoj a syntézu biologických produktů, zkoumání buněk, ale i virů a bakterií zavřených předtím v mrazicím boxu ve společné kuchyni a označeném červeně výrazným nápisem NESAHAT, dále pak živočišných a rostlinných produktů, k tomu se přidalo mléko a sýry, otázky

kolem stavby a výroby jednotlivých lidských orgánů, kolem šlechtění odrůd stromů a všelijakých rostlin, získávání stále lepších a hodnotnějších sadeb brambor, česneku, cibule…, pěstování chmele, tolik potřebného pro získání vcelku kvalitního piva,…

Vypadalo to tedy, že část dění pomalu přestala udivovat a zajímat i samotného Briedena. A tak tím méně byli na přesné údaje o situaci zvědavi zbylí členové posádky zaměstnaní svými vlastními projekty a prací. Ve skutečnosti možná kohokoli zajímalo cokoli, kdekoli a kdykoli, jen ne všichni měli ty správné kódy, kterými by otevřeli jakékoli dveře, aby se mohli druhým podívat na zelí a na květáky.

Hned na začátku někdo připíchl na nástěnku v zasedačce, že: „Až do odvolání, dodržujte, prosím, radiový klid. Nejste tu sami! Nepřítel naslouchá. A jestli ještě ne, tak brzy začne.“ To, že si odtud z asteroidů nikdo nepovolaný nezavolá ani na hajz… zajišťovala technika. A potom nejspíš někdo, kdo pořádně nevěděl, kde se v systémech co nastavuje a neuměl se vychytralým počítačům dostat na kobylku, frustrovaně připsal k onomu vzkazu: „No jasně vo*e, že naslouchá. Tulipáni jsou jedno velký ucho.“[4]

Na chodbách se tu a tam objevovaly nápisy typu:

F + V = V + F =

Ale to byl samozřejmě nesmysl, všechno bylo jinak, nebo: „Lepší dvakrát s Pfenigem sjetej, než koupit od něj transportér ojetej“, a v tom místě zpráva náhle končí a začínají v tempu kmitající klepeta úklidového robota, pevně přisátého na stěně, pilně pohybujícího kartáčky, smetáčky, hadříky, aby co nejrychleji uklidil ten nepořádek na zánovní plastotitanové zdi potištěné vzorem stylizovaným jako kachličky v umývárně.

Šlo mu to vždycky relativně pomalu. Použitý sprej se dal sehnat snadno a vykazoval všechny znaky výborné trvanlivosti a stálosti, a dosahoval navíc značné odolnosti proti nepříznivým vlivům prostředí. Lepší jak tetování na zadku. Někdy se objevovaly i samolepky s kytičkami a hvězdičkami. Ty nebyly pro úklidového robota zas až takovým problémem, spíše vyvolávaly imaginární úsměv na jeho kovovém čele.

****

4 Za hvězdičku si, prosím, přimyslete písmenko L.

Jan Brieden III

Groll byl tedy se svými asistentkami stále spokojeně separován ve své části rychle mohutnějící základny, z jejíhož rozvoje již sám osobně o moc víc prostoru pro práci, přemýšlení, včasné stravování, hluboké dýchání, dobré spaní a zdravé sra… nepotřeboval, a nechával na Briedenovi, ať si v těch nových halách dělá, co chce. A to Brieden zas jo. Pokus za pokusem, bezpečnost práce, výbuchy, náhlé výboje a zkraty, obsáhlé výkazy, tím vším si neustále zpříjemňoval život.

Zastával názor, že i když pořád z nějakého sudu unikají nebezpečné látky a skrze výpary leckdy není pořádně vidět, explozím se dá předcházet, hladina škodlivin se dá s pomocí senzorů uhlídat. Rozhodně nestál o to stát se obětí náhlé a rychlé kremace za pomoci rozstřikující se plasmy, jak bylo popsáno. Hibernace osob, kterou viděl v jednom filmu, nebyla jako řešení nastalých problémů s dýcháním vhodná ani dost rychlá.

Nejlepším řešením měl být zdravý rozum, pohotové reakce, správné instinkty a vyšší smysl. Vlastnil naštěstí určitou míru jakýchsi až parapsychologických schopností při hledání a nalézání únikových cest. Zeleně svítící šipky ukazující nejrychlejší cestu k východu byly vždy natočeny správným směrem, a v každé místnosti se nalézal sud naplněný kapalinou vzdáleně připomínající vodu, který se měl stát místem úplného bezpečí, posledním útočištěm, kdyby všechno ostatní naprosto selhalo.

Pro ostatní situace byl vždy po ruce speciálně upravený širokorozptylový paprskomet schovaný v prvním šuplíku velkého stolu, kterým bylo možné jakékoli pohybující se nebezpečí či unikající původce potíží bezpečně sežehnout.

K tomu stolu měl vytvořen až citový vztah. Koupil jej, když si přečetl dobrou reklamu od jednoho pražského výrobce, ve které stálo: „Proč si nekoupíte americký pult, který sám o sobě tvoří pohodlnou pracovnu? Budete při něm snáze pracovati a všechny Vaše listiny budou v pořádku. Jste-li vyrušeni z práce, stačí jediný hmat a všechny zásuvky a přihrádky jsou najednou uzavřeny. ŽÁDNÁ ZTRÁTA ČASU – ŽÁDNÝ PRACH – ŽÁDNÁ INDISKRETNOST! Otevrouce žaluzii, najdete započatou práci tak, jak jste ji zanechali.“ Byla to tedy starožitnost.

Masivní pancéřové dveře, energetické stěny tvořené silovými poli provedenými v různých barvách a tvarech, ale nejčastěji modrozelené a oranžovočervené, někdy se zvláštním nádechem do hněda, ještě lépe silná vrata z tvrzeného upraveného betonu, to byly už takové ty třešničky na dortu pro někoho, kdo si na věci rád šáhl vlastní rukou chráněnou kovovou rukavicí s magnetickou a antigravitační funkcí. Ale přece tu čekaly v záloze. Co kdyby!

****

Velký míč, záludnosti dopravního systému

Vnější ohrožení číhající všude okolo v tvrdých podmínkách kosmu díky vysokému počtu prostorem se řítících úlomků skal likvidovaly pohotově baterie kanónů VERONICA, které s tímto úkolem měly neskutečně mnoho práce. Ale i tak se o žádném průhledném plastokovovém okně určeném k romantickým pohledům do okolního prostoru s úžasným výhledem na blízkého plynného obra obklopeného prstenci tvořenými poletujícími skalami a zmrzlými kusy ledu nedalo říct, že by nebylo škrábnuté.

Hned po příchodu na asteroid jej pojmenoval Hýk se slovy: „Hele, vypadá jako míč. Budeme si s ním moci zahrát fotbal.“ Zřejmě zcela nepochopil důvody, pro které přišli do tohoto koutu vesmíru. „Opravdu Velký míč,“ odvětil Pfenig, „jsem pro.“ Ten samý případ. Tento název vesmírnému tělesu už zůstal a stal se zdrojem inspirace i při pojmenování sušenek dodávaných do všech potravinářských automatů.

Povrch asteroidu, na kterém byla umístěna hlavní základna, byl pro zmatení útočníků poset různými příkopy a výkopy, protitankovými překážkami, všelijakými děrami, aby se zamaskoval nenápadný hlavní vstup do komplexu, který byl sto metrů nalevo od přistávací dráhy pro vracející se průzkumné sondy. Do toho velkého kusu skály naráželo v minulosti často velké množství šutrů různé velikosti. Proto rázu krajiny na povrchu výrazně dominovaly krátery vzniklé při jejich tvrdém přistání. U vchodu se válelo hodně odpadků. Na některých místech byla krajina zohyzděna haldami stavební suti.

Situace se časem stávala místy nepřehlednou. Byla vytvořena síť tunelů, chodeb a jeskyní propojených vláčky a nacházejících se v různých částech asteroidu. Prostory osvětlovala věčná světla chráněná drátěnými mřížkami. Někdy byly chodby postaveny špatně a výškou nepostačovaly vysokým chodcům. Lepší proto bylo při přepravě používat elektrické vozíky.

Předjíždění v úzké chodbičce byla ta pravá zábava pro otrlé – jak řidiče tak chodce. A co teprve, když jste narazili na přeživšího mutanta, nu pak vám začalo být najednou nejen teplo ale i značně veselo. Většinou totiž člověk jel tím nesprávným směrem, a otočit se nebylo lze, utéct kudy. Zombíci byli rychlí a přizpůsobiví. Mnohým stačil jeden pořádný kopanec, jindy pro jistotu dva, když byli více pospolu, které to spravily tak, že se ty existence s nesouhlasným mručením odpotácely zpátky do servisních tunelů. Šli si, jak se říká, po svých.

****

Aktivity Roberta Pfeniga, pěstování rostlin a zdravá výživa

Ale na co potřebuje taková základna údržbáře, když všechno zastane automatizace, a různí „boti“, třeba ti malí nanoboti? A uklizečku, když se chodbami prohánějí droidi, kteří je od rána do večera pucují dočista dočista? Kam se poděla paní Květa Háčková, nevím, ale Robert Pfenig často něco kutil o samotě ve skladu ve druhém podlaží sekce IV na asteroidu pracovně označeném kódem NE-JEZTURYBU!

Všem tvrdil, že tam opravuje poškozené motory, které pak prodává překupníkům na Argonx, ale protože často chodil do hydroponického oddělení, bylo každému jasné, co tam dělá ve skutečnosti, a proč občas výstražný systém hlásí menší únik nebezpečných látek.

Věnoval se pravděpodobně dýlování přebytků z časté sklizně vršků jedné velké zelené rostliny samičího pohlaví, násobeno tisíckrát, maskovaných za balíky slámy vynikající kvality, které vozil do jedné zapadlé vesnice poblíž Híkjó. Poznávací heslo znělo: „pěstitel“. Na přímou otázku Květy Háčkové: „Co to tam kutíš, Roberte?“, poskytl krátkou však vyčerpávající odpověď: „Dělám dle svých schopností něco pro tamní společnost.“

****

Kvůli dostatečné výživě se ve sklenících pěstovalo skoro všechno z povolených i předpisy zakázaných rostlin. A úroda byla obvykle dobrá. Grollovi se sice podařilo vylepšit úroveň průmyslově vyráběných koncentrátů do té míry, že svým vzhledem připomínaly kdysi oblíbené amarouny poskytované v každém slušném kosmickém přístavu tzv. jednorukými bandity, ale to byla pro všechny svéprávné sebevědomé konzumenty stále až ta poslední možnost, jak si opatřit kalorie.

Raději se cpali chutnými meruňkami, broskvemi, jablky, hruškami, švestkami, a třešněmi, dále čerstvou zeleninou, zelím, vodními melouny, sklizenými v oddělení hydroponie, medem, čokoládou a zmrzlinou, než aby dali na úspěch Grollova výzkumu a jeho velkohubé řeči o významných zdrojích proteinů, vyváženém množství bílkovin, aminokyselin a vitamínů v této stravě budoucnosti.

Nestačilo jim zavřít před použitím tablet oči a zamumlat zaříkávací formuli. Ano, ten prostředek byl naprogramován tak, aby splnil skoro každé přání strávníka, a reagoval tedy na hlasový projev, nikoli na jakýkoli zvuk. Potom stačilo vzít tabletu, hodit ji do hrnce, potřít pastou, a počkat, co se vlastně bude dít. Svým chováním dokazovali, že svou tělesnou schránku mají i po letech pořád výjimečně rádi a obzvláště v oblibě, když jde o přijímanou potravu.

****

Planeta Argonx – pozice ve vesmíru, počasí, povrch, historie osídlení a současná situace

To, že tu relativně nedaleko od další planety v soustavě, toho plynného obra, existuje zařízení toho druhu, věděli určitě jen jeho obyvatelé. Tedy ti s určitostí o své stanici věděli zcela jistě. Občas si kvůli povzbuzení ostražitosti zákonitě museli položit důležitou otázku, proč vlastně tulipánská flotila po dobytí Marcipánu neprohlédla a zvláště důkladně neponičila i tento kout známého vesmíru.

Jedni ve svých chytrých hlavách opravdu hodně uvažovali a tvrdili, že je to kvůli jejich strategii drtivé síly, o níž předtím, ještě když byli před odletem v hale kosmického přístavu na Marcipánu, slyšeli mluvit v jednom krátkém holovizním zpravodajství o stále pokračující kampani statečné marcipánské flotily proti předsunutým tulipánským základnám.

Rozhodné vítězství v bitvách, utkání s jinou velkou flotilou, jupí jupí jóóo, to bylo to, co tulipánští důstojníci kromě podpory svých nadřízených a papalášů potřebovali. Na to slyšeli vždycky, od každého z nich. Vítězství nad početně a materiálově stále více znevýhodňovaným protivníkem, jakým byli tou dobou právě lidé, kteří byli jen o něco, víceméně teoreticky, ale i prakticky, technicky slabším, jim svědčilo.

Lidem se dosud nepodařilo vyrobit čistou plasmu, která naplněná do raket nepotřebovala po znečištění určitým prvkem ve vhodné vzdálenosti od cíle, a tím po radikálním posunu směrem k nerovnováze, dalších podnětů k tomu, aby vybuchla a cíl poškodila. Převaha tulipánských raket s plasmovou náplní v boji na větší vzdálenost nad energetickými zbraněmi pozemšťanů byla již sto padesát let všem zřejmá.

Pokud o Argonx Tulipáni vůbec kdy slyšeli, jako že to se neví, zřejmě usoudili, že jim to nestojí za to. Dělám si prdel. Jejich hlavního prétora nemohla Argonx zajímat už vůbec. Co by tu dělal jiného, než se vztekal? Copak tam byl významný zpracovatelský průmysl? Obchodní centrum? Každý rozumný člověk by při pohledu na kozocha usoudil, že asi těžko. Co si o tom mysleli Tulipáni, bylo pak místním lidem úplně ukradené.

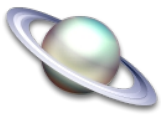

Planeta neměla žádné oficiální mezihvězdné styky s okolním světem. Vybrané daně zůstávaly

na planetě a šly do zdejšího školství. Jednou za čas přiletěl alespoň nějaký ten příbuzný prvního pašeráka, kterého tu před dávnými časy uviděli a který měl cestu sem spojenou ještě s něčím jiným vzdáleným o pár desítek světelných let dál, a ani místní se od něj nedozvěděli, co by to jako mělo být. Prostě bokovka, při níž udal něco zemědělských strojů, které nikde jinde nechtěli, a ještě nějaké ty drobnosti určené místní obdobě výročních trhů konaných jednou za čas, kde byly v kurzu právě takovéhle exotické zbytečnosti. Sice je tím neohromil, ale aspoň rozesmál, a hezký úsměv srdce taky potěší.

Celkově byla místní společnost čítající na sto tisíc duší kulturně a hlavně technicky, ve srovnání se zbytkem toho, čemu říkáme lidstvo, pozadu, ale to vůbec nevadilo, ba naopak. Můžeme v této předem dané pozici s jejími možnostmi při ohlédnutí zpět vidět pro místní život jistou výhodu. Marcipán byl Tulipány dobyt, Argonx zatím ne. S čím si tedy dělat za hezkého počasí starosti. Tulipána tu nikdo nikdy neviděl a první kontakt by byl stejně překvapující jako, pro jednu stranu, zdrcující. Takový odpovědný postoj obyvatelstva byl, jak je zřejmé, dán hlavně výhodnou polohou planety, totiž její politickou a ekonomickou bezvýznamností.

Byla Argonx vůbec na něčí mapě? Dr. Brieden o tom jednou vážně zapochyboval, ale zřejmě byla, aspoň na té jeho. Takový nevýznamný bod mezi něčím malým a jiným ještě menším. Řešení této životně významné záležitosti, která občas těm zvídavějším na základně, a že jich tu opravdu nebylo moc, mutanty v to nepočítaje, a droidi a automaty všeho druhu získávali časem jasnou převahu, vrtala hlavou, mohlo být v tom, že ji kdysi nějaký ospalý kartograf označil na hvězdné mapě v souboru nazvaném Systém XG3265889 jen jako „případně-možná-snad“ vhodnou pro zřízení automatické spojovací stanice s přidruženým úkolem sledovat místní rozmary počasí, a doporučením odesílat o tom zprávu na Marcipánskou státní univerzitu.

Prosím Vás, kdo by ji tam zřídil, a koho by to zajímalo. Leč z toho dobrého záměru hned nato jaksi mimochodem samozřejmě sešlo. A poznámka „nevhodná k osídlení“ se na hvězdných mapách s planetou táhne a objevuje celých zhruba dvě stě čtrnáct let docela často, pokud se na nich ovšem objevuje. Nevhodná k osídlení, tedy neosídlená. Bez lidí, bez potenciálních cílů k oškubání. Tečka.

Pravdou ale je, že počasí na Argonx bylo v době, kdy ji před dvě stě čtrnácti lety objevili nevalné. Automatický průzkumník přiletěl v době, kdy na planetě díky výjimečné pozici v soustavě

vanou v rozlehlých pouštích na jižním kontinentu tu silné větry, tu vichřice a orkány, ba přímo větrné smrště.

Na místech, která jsou jindy, jak místní vědí, zcela klidná, a vhodná pro pasení kozochů, panovalo něco na způsob planetárního pekla. Na většině kontinentů mírného pásu v tu dobu najednou buď hodně sněží nebo hustě prší. Čtyři až dvacet metrů sněhu nebo kontinent pod vodou z vylitých řek, tomu se všude říká hodně škaredé počasí. U pólů samozřejmě v tu dobu tvrdě mrzne. Mrzne tam vlastně pořád a někdy mrzne navíc ještě o něco víc.

Přesto po většinu roku vládne na Argonx opravdu velmi hezké počasí vhodné pro koupání v jezerech na východě a pro procházky hlubokými lesy na západě hlavního kontinentu. To je ten druhý na severní polokouli při pohledu na glóbus zleva. Povrch hlavního kontinentu je při pozorování z orbity zvýrazněn několika mohutnými pohořími procházejícími od západu k severovýchodu. Ostrovy jsou též velmi příjemné a doporučeníhodné pro vaši letní dovolenou. Voda bývá teplá a vhodná ke koupání. Tropický ráj to na pohled.

****

Kde se tam tedy naši milí osadníci vzali, když tam být za normálních okolností neměli? Vysvětlení je velmi prosté, jak už to často bývá. Původně měli namířeno ze Země na Marcipán, ale náklady na cestu tam se kvůli jinak zdravé inflaci náhle trochu víc zvýšily, a tak potenciálním kolonistům nezbylo než hledat náhradní řešení.

Našlo se v lacinější dopravě poněkud starší ale stále funkční nákladní lodí létající obvykle mezi Zemí a Sovím hradem, kterážto její kariéra se v důsledku mimoekonomických jevů, daných zálibou kapitána v destilátech, chýlila ke konci. Výsledkem byla potom kombinace různých příčin, které společně znamenaly potenciální katastrofu.

Důsledek tohoto kroku na sebe po nalodění do té staré kocábky ostatně nedal dlouho čekat. To, že ztroskotají, musel vědět snad i ten malý hajzlík, který jim okýnkem jedné stanice pozemských loděnic mával prostředníčkem na rozloučenou. Ale toho ti lidé bohužel neviděli. Mohli si to s ním jít okamžitě vyřídit, jít bručet, a tím by možná bylo zabráněno jejich odletu ze Země.

Zhruba v oblasti jinak úplně obyčejného systému označeného na mapě jako HP326575 nákladní loď začala mít problémy. Kapitán to okomentoval jakože: „Tak jsme dolétali.“ Chyba je, když se vám něco takového stane při normálním planetárním letu z, řekněme, Marsu na Měsíc. V hyperprostoru je v případě nákladní lodi všechno mnohem složitější a atmosféra v zavazadlovém prostoru hnedle i tíživější.

Najednou se objeví možnost neodvratného konce a vy nemáte představu, ne co si máte vzít na

sebe, ale co si rychle počít, kdyby se jako něco dělat dalo. K tomu může dojít výhradně v případě, že víte, že se nějaké ty problémy objevily. Tady byly potíže nákladní lodi s přepravou pasažérů dokonce i zřetelně slyšet. Jak začala loď skřípat, někdo vzal do ruky místo kapitána knipl a zamířil dolů najít první planetu s kyslíkem při cestě.

Alespoň tuto verzi si kolonisté po všechna ta další léta strávená na Argonx vyprávěli, až se z laciného vyprávění stala stěží uvěřitelná pověst. Argonx pojmenovali možná díky zkomolení klasického Argo přidáním dvou souhlásek, aby to případným návštěvníkům jednoduše a přitom výrazně znělo. Ale protože planet pojmenovaných Argon je taky dost, tak si myslím, že vzali slovo Argon, přidali X, a bylo vystaráno.

Po vyslání signálu, jímž chtěli upozornit úřady, že se s nimi něco stalo, se loď stačila doplazit k nejbližší na mapě vyznačené jakž takž přijatelné planetě, kterou byla shodou okolností právě XG3265889. Přistání nic moc, ale poté, co se zhluboka nadechli, vyhrnuli si rukávy a zorali úrodnou zemi, a samozřejmě po chycení prvních kozochů, následuje rozvinutí místního zemědělství, přílet prvního pašeráka po dvaceti letech a postavení divadla.

Ten pašerák patrně hledal nějaké překladiště a Argonx pro něj rozhodně byla zajímavým překvapením. Potom mu stačilo jednou za čas, jak už bylo popsáno, obnovit přátelské styky a vyměnit místní naturálie, jimiž je v tomto případě něco málo z místní těžby různých pro vojenské účely používaných běžných materiálů, u nichž nákupčím nezáleží na původu, za spotřební zboží a ty už zmíněné mírně modernější zemědělské stroje. Jak se to vezme.

Jinak vyšetřování samotné havárie bylo ukončeno poměrně brzy. Nikdo si nedal tu práci a ani neodletěl, aby ohledal místo, kde se loď s pěti tisíci kolonistů měla údajně ztratit. Vážné nehody v hyperprostoru bývaly v těch dobách totiž většinou smrtelné a osud kolonistů zřejmý. Signál nebyl znovu zachycen. A dál už to vlastně nikoho nezajímalo.

****

Tulipánská invaze, koupání v rosolu, vypůjčený člun a co z toho všeho (z)bylo

V laboratoři Dr. Briedena bylo zase jednou veselo. Hýk spadl do nádrže s roztokem a snažil se vyškrábat z té sračky. Siréna zběsile houkala, světýlka poplašně blikala. Hluk, řev, zvířený prach.

„Co to je. Ještě včera to tu nebylo.“ Stěžoval si machaje rukama.

„Uklidni se a žádné prudké pohyby. Tohle je objev, něco zásadního, a ty si v tom plaveš, jako by to bylo, s prominutím, hnojivo.“ Reagoval jeho vedoucí.

Zvláštní zelený gel, kvůli němuž hrozilo Hýkovi reálně utopení, se i díky Hýkovu rozhazování rukama pokoušel dát do pohybu a utéci ze sevření stěn bazénu. Přitom by Hýk nepochybně zahynul krutou slizkou smrtí, neboť z gelu, o kterém si pár minut předtím, když se jej pokoušel nabrat, myslel, že by se mu dobře hodil na vlasy, se díky čeření stával jakýsi neméně odporný rosol hrozící Hýka rychle pohltit, ale Brieden, když se vzpamatoval z úleku, slitoval se a rozhodl se nabídnout mu k uchopení násadu od smetáku, který svému účelu už dávno nesloužil, protože toho ani díky droidům nebylo potřeba.

„Hýku, ty ho…, nežer mi to, budu ten nálev možná hned za chvíli potřebovat.“ Takhle nějak vyplísnil svého věrného sluhu a pomocníka.

„Jde o umělé prostředí, něco jako máme umělé osvětlení, ve kterém právě vzniká působením miniaturních okem nepostřehnutelných robotů kompletní protilodní střela. Skutečně revoluční koncept výroby čehokoli od attoexočipů přes investiční celky po třeba náplň hlavic pro taková stříbrně natřená torpéda, jaká vidíš támhle u stěny v tom rohu. To, které se právě začíná rýsovat v kádi před tebou, bude kompletní i s hlavicí včetně mnou vynalezeného nového pohonného systému záa pět… ne, opravuji, za čtyři minuty.

Tulipáni používají, jak víš, plasmu, která je před dosažením cíle smíchána s další látkou, což způsobí nestabilitu, a?, a přivede torpédo k výbuchu. Střela přitom nemusí doletět až k cíli, aby napáchala škodu. Ale i když se mi podařilo čistou plasmu vyrobit v soutěži uznávaných odborníků jako prvnímu a stabilně skladovat již před dlouhou dobou, ačkoli o tom dosud nikdo neví, učinil jsem ohromný objev, díky kterému je možno stejného výsledku, co se týče zhotovení stroje zkázy a jeho účinného použití, tedy rychlejší dopravy výbušniny k cíli a jejímu snadnému použití, dosáhnout s nižšími náklady a s menším rizikem, a ovšem daleko rychleji.“

Hýk na to reagoval tradičním: „Oóch“, následovaným po chvíli souhlasným: „Aách! To je super. To budou ti ptáci koukat!“ Sliz z něj mezitím stihl opadat na podlahu, kde se o něj okamžitě postarala četa uklízecích droidů.

Brieden na zasloužený obdiv reagoval skromným: „Ale, no tak, větší námahu mě to nestálo. Pojďme se ale podívat, jak to celé funguje. Nechtěl jsem Verču, Jarču a Grolla hned rušit, ale radar a téměř všechny detekční mnou vynalezené systémy již před téměř hodinou zaznamenaly vstup několika velkých lodí doprovázených několika menšími z hyperprostoru k nám do soustavy. Byly

bezpečně identifikovány tulipánské znaky. Signatura lodí podle všech analýz sedí. Podle naší soudobé lidské vojenské klasifikace jde o dva bitevní křižníky, dva těžké a čtyři lehké křižníky. K tomu přidej osm torpédoborců a šestnáct průzkumných lodí a máš před sebou partu odvážných hochů.“

Hýk zaraženě mlčel a nevěřícně zíral s pohledem upřeným na informační projekci před sebou, kterou si vyvolal. Standardem u všeho vnitřního vybavení základny bylo provedení v HIGD (Human Interface Graphics Design). V jeho zorném poli se přehledně objevovalo stále více taktických údajů. Po stranách se pak ukazovaly další a další doplňující informace či prosté rychle aktualizované sloupce čísel. Zívl. A pak ještě jednou, ale to byla u něj obvyklá reakce na nečekané podněty. Psycholog by nám k tomu řekl více.

Bylo na něm vidět, že by se nejradši rozběhl k sekci s únikovými moduly, a zdrhal odtud, jak nejrychleji to půjde, ale Brieden jej pokynem ruky zarazil a plynule pokračoval: „Rozdělili se na dvě skupiny. Jedna složená z bitevních a těžkých křižníků má namířeno k obydlené planetě a dorazí k ní během asi tří hodin. Druhá včetně všech torpédoborců a průzkumných lodí pročesává systém. Musí si říkat, co kdyby náhodou něco našli.

Člověka napadá myšlenka, co že se objevili tak najednou, a na co potřebují tolik lodní tonáže. Kvůli jedné téměř neobydlené soustavě? Museli určitě zareagovat na to tajné vysílání, které bylo odtud odesláno asi před týdnem a které jsme přístroji umístěnými na stanovištích TOJEMOJEVRÁNA a SEDÍJAKPAŘEZ rovněž zachytili.

Podle mých výpočtů nikdo mimo argonxskou soustavu nemůže určit, odkud ono záhadné vysílání vyšlo. Ani nám se to dosud nepodařilo. Mohlo to jít z planety, ale také z některého přenosového zařízení umístěného chytře na některém ze vzdálenějších asteroidů, čímž se zkreslila vstupní data pro můj osobní kalkulátor. Proto se ta tulipánská skupina rozdělila. Taky to vysílání nebyli schopni zaměřit, čemuž se nedivím.

Někdo, kdo o nás ví, ale chce zůstat skrytý, protože si zatím netroufá jít do otevřeného střetu, přišel na to, jak přelstít naše rušičky. Možná s pomocí speciálního zařízení se to povedlo. Mám určitou představu, jak vypadá i jak pracuje. Může to být prototyp, který se mi tehdy ztratil. Myslel jsem, že jsem jej jednoduše ztratil, ale on jej někdo „ztratil“ úmyslně. Pravdě bude ale asi nejblíže to, že to bylo posláno z místa daleko od sektorů, které jsou záměrně rušeny. Takže pořádně daleko odsud.

Jinak si to nedovedu představit. Skutečně laciný trik.

Také už od té doby cílevědomě pracuji na nových vysílačích a přijímačích, ovšemže o generace vpředu, bezpečnějších a výkonnějších. Představ si, Hýku, téměř okamžitý přenos zprávy na vzdálenost mnoha světelných let. Jako když voláš z planety na planetu, třeba ve sluneční soustavě, ale rychlejší. A není k tomu potřeba ani kdovíjak silný generátor magnetického pole.

Neříkal nedávno Groll, že uskutečnil významný objev? V poště jsem od něj našel vzkaz, že je to hodně důležité. Prý něco s buněčným barvivem. Víc podrobností nesdělil, anebo nestihl napsat. Ale to nic, podíváme se, co se teď děje. Mimochodem, kde je ten údržbář Robert? Taky uklízečku Háčkovou jsem už hezky dlouho neviděl, ale to je pochopitelné, víš, o čem mluvím. Že ne? Nevadí.
A taky jsem dnes nepotkal ani Grolla a Jarču. Před pár dny kamsi pádil, ale neviděl mě. Kde je Verča, to vím.

Musíme je všechny konečně informovat o pohybu potenciálně nepřátelských sil v soustavě. Zda mají tyto síly i jiné než nepřátelské úmysly, nemůžeme zatím soudit. Na základě zkušeností s obsazením Horsey před dvaceti lety, ale budeme raději předpokládat, že to s námi v nejbližší budoucnosti nemyslí tak úplně dobře. A kdyby nás hned nechtěli smazat z povrchu tohoto asteroidu, tím líp. Budeme moci vyjednávat.“

Náhle ohlásilo detekční zařízení, že poblíž Argonx bylo právě zachyceno vysílání z jednoho z automatizovaných člunů běžně křižujících soustavu s vytěženou rudou. Neměl tam vlastně co dělat, a to bylo velice podivné. Dešifrování obsahu vysílání se okamžitě dalo do pohybu. Brzy všechna invazní plavidla udělala otočku, změnila směr, ještě zvýšila rychlost a vydala se směrem ke stanici. Byli objeveni, i když je ještě nikdo z Tulipánů na lodích nemohl vidět, a třeba ani neuvidí, ale tím se nemohli utěšovat.

Tajné vysílání bylo určeno především tulipánským lodím. Jak se říká, každé rádio si najde svoje posluchače. Brieden je nechtěl, i když by to bylo lehce proveditelné, rušit. Čekal na jisté informace, a když dotyčná/ý/í chtějí mluvit sami, tím líp, ne?: „Veliteli Pestíku, hlásí se agent beze jména jenom s kódovým označením ABJK395. Výzkumná základna, na které se zdržují Brieden a pravděpodobně i Groll se nachází na místě poslaných souřadnic. Grolla jsme posledních pár dnů nebyli schopni lokalizovat.

Poté, co učinil před asi týdnem svůj zásadní objev týkající se obecně jakýchsi stopových buněčných barviv, nevíme ale jistě a přesně, o co mu jde, se někde schoval. Předpokládáme, že se mu podařilo dokončit svůj výzkum týkající se možného vytváření lidských klonů tulipánského původu, kvůli kterému byl sledován již na Marcipánu, a po odchodu z Marcipánu byl pod dohledem neustále i zde.

I když jsme za ním hned, jak vyběhl z laboratoře, běželi, unikl nám. Neznáme důvod toho, že za tu dobu nejspíš nijak nedokázal sdělit svému společníkovi informace, díky kterým by tento učinil pro nás fatální kroky vedoucí k našemu dopadení a uvěznění, a možná i něčemu horšímu.

Proto jsme raději zrušili své inkognito a riskovali tím, že jsme zavolali naše styčné důstojníky pro operace v týlu nepřítele, a další rozhodnutí jim laskavě přenechali. Je pravděpodobné, že toto vysílání bylo zachyceno a dešifrováno, ale nevíme to určitě. Váš přílet však byl zaznamenán na sto pro. Brieden není zas tak hloupý, jak se čekalo, a všechny pokusy o sabotáž byť jen jednoho jediného třebas nevýznamného pokusu beznadějně selhaly.

Vymyslel si a zrealizoval systém, který je naprosto blbuvzdorný, a bez okamžitého odhalení útočníka je i těžko napadnutelný. Do svých laboratoří kromě Hýka nikoho nepouštěl, a je pravděpodobné, že se pojistil a přikázal robotům, aby všechno podminovali. Takový stupeň a úroveň automatizace, rychlost, s jakou jsou příkazy roboty vykonávány, jsme u nás doma ještě neviděli.“

Odpověď operačního důstojníka pověřeného vládnoucí čtyřkou vedením této tajné operace byla okamžitá: „Dobře jste udělali. Základna a všechny stanice budou okamžitě preventivně zničeny. Je zcela jedno, kde je Dr. Franz Groll. Příkazy shora zní jasně. Nic už neriskovat. Při pokusu o obsazení stanice by pravděpodobně byly všechny vědecké důkazy, objevy a postupy autodestrukčními zařízeními stejně zničeny, jestli jsme to dobře pochopili.“

„Ano, pochopili jste to správně.“

„Tedy byla by to zbytečná námaha a plýtvání našimi silami. Už teď jsme překročili povolené ztráty, a to ještě nejsme pryč. Při cestě sem se nám ztratila lednička. Nový prétor nás za to po návratu nepochválí. Jeho heslo je: Udělal dobře? Pochválíme. Neudělal? Potrestáme. Hlavně nic neriskovat, a možnosti prozrazení tajného programu klonování je třeba všemi prostředky a co nejdříve zabránit, dokud, jak se zdá, ostatní lidé nic netuší.“

„Tak to bychom měli. Slyšel jsi to Hýku?“

„Ano slyšel, ale něco přece musíme vymyslet.“, řekl na to Hýk, a usmál se svým typickým žraločím úsměvem, který u něj Honza Brieden viděl jen jednou za čas ve chvílích velkého duševního vypětí.

Snažil se jej proto uklidnit: „Ano, nastala vážná doba a tento okamžik si žádá rázné a rozhodné kroky. Proto vyzkoušíme nejen, jak velká síla se ukrývá v té břečce, do které jsi před chvílí spadl,

obrazně řečeno, ale podíváme se i na nový velmi, opravdu velmi, inovativní pohon, který nám dobře poslouží pro dopravu hlavic vyrobených protilodních střel k stále se přibližujícím teď už skutečným cílům, jimiž jsou ony hvězdné křižníky.

Samozřejmě nepůjde o rakety, které tu vidíš před sebou, Hýku. Je tomu už nějaký čas, co jsem nechal prozíravě instalovat několik baterií raketových sil po celé soustavě. Komplety těchto kosmických torpéd byly před pár dny astroboty převezeny, a dalšími roboty instalovány. Jen instalovány jinak, než když instaluješ počítačový program. Přece jen jsem v tomto případě nechtěl riskovat, dokud není vše vyzkoušené. Když si nedají pokoj, a tak na nás spěchají, vyjdeme jim, v přeneseném smyslu slova, rychle a tvrdě vstříc."

Po nutných přípravách a odpočtu „tři, dva, jedna, teď", a zmáčknutí příslušného červeného tlačítka, vyletěly ze sil umístěných ve čtyřech koutech argonxské soustavy ve velkých počtech protilodní střely zamířené na tulipánská válečná plavidla. Přiblížily se rychlostí zhruba sedmkrát překračující rychlost, s jakou byly schopny tento prostor prosvištět z jejich pohledu zastaralé tulipánské rakety, kdyby byly schopny letět tak daleko. Integrované mozky umístěné ve střelách pohotově zvážily vzdálenost dělící je od zaměřených cílů, a když byly dostatečně blízko… bum, a bum, a bum, bum, bum. Náraz, výbuch. Náraz, výbuch.

Analýza: použité prostředky tulipánské lodní protiraketové obrany, krátce zhodnoceno, prostě na hov… Překvapivě se při velikosti těch superrychlých raket a přepravovanému předpokládanému vysoce nebezpečnému obsahu mnohačetných hlavic žádný z oněch křižníků nerozletěl definitivně do prázdného kosmického prostoru. Střely měly ve špičce určitě nějakou slabší náplň, protože poškození lodních trupů nebyla tak velká, jak být mohla.

Musel v tom být záměr, protože na videozáznamech z provedených testů je zřetelně a názorně vidět, jak úplně malá raketka dlouhá patnáct centimetrů likviduje přesnou kopii, dokonalou maketu tulipánského bitevního křižníku i s okýnky v poměru 1:1, jak se později vyjádřil Adrien Hýk, když to viděl: „Jakoby ji něco spláchlo do záchodu. A ne jen jednou. Dvakrát!"

Těmito slovy popsal záblesk, který se objevil několik kilometrů před cílem, a oheň, který se jako přílivová vlna přehnal v původním směru pohybu střely a vzal s sebou celou loď rozebranou na žhnoucí kousíčky, které během dalších několika okamžiků v mrazivém vesmíru vyhasly. A po-

tom vše vybuchlo v oslnivé explozi ještě jednou.

Tulipáni situaci vyhodnotili a pochopili správně, a dali se, dokud ještě mohli, rychle na ústup. Za pár hodin po nich v soustavě nebylo ani vidu, ani slechu. Vypůjčený modul určený pro automatickou dopravu kovů se teď vracel zprvu jakoby váhavě potom plnou rychlostí zpět na výzkumnou základnu.

„Tak a teď se vydáme hledat Dr. Grolla, myslím, že vím, kde je.“ Povídá s ulehčením a s úsměvem Brieden.

Plynule navázal: „Veronika odletěla před dvěma týdny užít si dovolenou do argonxských hor. Chce slézat skály. Prý ji komunikace s Grollem poslední měsíce hodně vyčerpávala a jeho přístup ke vzájemné komunikaci až rozčiloval. Uzavřel se údajně do sebe a moc s ní nenamluvil. Samé výzkumy, míchání barevných sloučenin, a…“

V tomto okamžiku se po typickém simulovaném zachrčení ozval rozhlas, respektive kovový hlas programu, který používal jako samply deset let starou nahrávku Hýkova hlasu: „Hlášení: Jestli vás to ještě zajímá, tak ukradený modul s Jarčou, Květou Háčkovou a Robertem Pfenigem na palubě právě přistál v doku číslo VIII.“

Před nimi se najednou objevil Dr. Groll, a okamžitě sám od sebe spustil: „Hýk, co ten tady dělá? Myslel jsem, že je s ostatními!“

Adrien omluvně sklonil hlavu, a začal vysvětlovat: „Víte, pozoroval jsem pana Grolla, když u sebe sestavoval tu frakční kolonu, osobně nápadně dohlížel na stěhování a montáž kotlů, zapojoval hadice, a zajišťoval surovinu, a když jsem si uvědomil, co dělá, stačilo mi počkat na příležitost.

Když bylo uvařeno a on odešel, nenápadně jsem se přitočil, abych se napil rovnou ze sudu. Ale zakopl jsem a spadl do něj, jak se říká „po hlavě“. Jen jsem se chtěl napít dřív než přijdou ostatní. Chutnalo mi. A potom jsem se jednoduše, když přišel podle pokynu shora čas to tady vyklidit, zpozdil a s ostatními do připraveného únikového člunu nenastoupil.“

Groll na to: „Takže abych to shrnul, Briedene, vy jste to musel vědět, že Jarča, Květa a Pfenig, a také Hýk jsou tulipánskými klony?“

Brieden se zašklebil a odpověděl: „Milý kolego, jistě že věděl, a skvěle jsem se jejich akcemi a reakcemi, když se jim nedařilo přivést cokoli k explozi nebo alespoň k pokažení, bavil. Výpadek mrazící funkce ledničky v kuchyňce nebyla ani tak jejich práce, jako nechtěný omyl.“

Groll pokračoval ve vysvětlování: „Tedy byli skutečnými klony až doteď. Musel jsem jim namíchat pestrobarevný koktejl a něčím chuťově přijatelným jej říznout, aby mi na mou lest skočili, a abych je to původní klonování bez trvalých následků nenásilně odnaučil a bylo s nimi v budoucnu aspoň trochu k vydržení.

Touto dobou by látka už měla začít působit, a budou snad, až je za chvíli potkáme, v pořádku. Myslím tím lidsky v pořádku, a přestanou mě jak šílení nahánět po laboratořích a schválně mi ničit baňky s roztoky. O tom jedině byl celý můj utajený výzkum s buněčným barvivem."

„Tušil jsem, že to spolu souvisí," odpověděl Brieden, „ale nechtěl jsem ti do toho kecat. Já bych ten koktejl s jahodami mohl namíchat o dobré dva roky dřív, ale měli bychom pak o nějakou tu srandu navíc s Tulipány postaráno, protože můj výzkum pohonných jednotek použitých v těch odpálených torpédech, který brzy zamýšlím rozšířit i pro použití ve hvězdoletech a jiných kosmických korábech, nebyl tehdy dokončen a vyžádal si daleko víc času a prostředků, než jsem původně předpokládal. Pravděpodobně bych jej nedokončil před naším definitivním odhalením tulipánskou rozvědkou a zásahem jejich útočné flotily."

Došli společně teprve k doku číslo VII, když uviděli přicházet své kamarády a pomocníky. Bylo na nich vidět, že koktejly od Grolla, no nic moc. Ale rychle se jim vracela zdravá barva do obličejů, když viděli, že ostatní jsou živi a zdrávi, a že se na ně nezlobí.

„Tak a teď můžu odletět i já na zaslouženou dovolenou v argonxských lesích," poznamenal Brieden.

„Ale nejdřív bych si dal vanilkovou zmrzlinu," vykřikoval Hýk.

„Jasně, my si dáme zmrzlinu a zákusky a Jarča dostane na talíř okurkový salát," zašklebil se křečovitě Pfenig, který se teprve vzpamatovával a začal se u něj projevovat absťák.

„To byl ale blbej fór," reagovala na jeho slova Květa.

„Nevím, jak vy, ale já se jdu vyspat," zakončil ty plky Groll a odkráčel.

„Jdu se podívat do laborky," řekl za pár minut Brieden, olízl lžíci s medem a odešel k nákladnímu výtahu, kde mlčky nastoupil. Čekalo jej ještě zalévání kytky a nezbytné papírování, které měl na rozdíl od mnoha jiných docela v oblibě. Cestou na pracoviště si vesele prozpěvoval jednu svou oblíbenou melodii: „Statistika príma je, přináší přesné údaje, šetří také vaše výdaje, něco pravdy na tom někdy je."

****

Ještě jedno překvapení nakonec

Na dovolenou se nakonec vypravili všichni, aby si vzdáleni od civilizace odpočinuli od běžné rutiny. Naši dobrodruzi z vesmíru seděli krátce po poledni při společné oslavě opětovného shledání na pohovce v obýváku srubu kdesi v zasněžených argonxských lesích. Byl bílý den a před chvílí skončila další z v tomto období četných sněhových bouří. Obývací pokoj byl spojen s kuchyní

v jeden celek. V krbu praskal oheň a hromada polen trpělivě čekala, až někdo vstane a postará se o ně.

Nebylo to ale potřeba. Srub byl vybaven dobrou izolací, která umožňovala přijímat teplo přímo ze slunečních paprsků a přijatelně s ním v dlouhém časovém horizontu podle potřeby hospodařit. Povídali si zrovna u dubového stolku s tropickým ovocem a malinovou šťávou v pohárech, když tu: „Ťuky, ťuky, ťuk," ozvalo se sotva slyšitelné bubnování na okno.

„Za vámi!" ukazovala zaraženě Jarča, která toho ještě moc nevypila, takže měla vše pět pohromadě a dovedla si spočítat prsty na ruce.

„Kde?", chlámali se všichni jako na povel.

„Přece za vámi. Podívejte. Někdo je za oknem!" Vlasy se jí překvapením postavily na hlavě.

„Pěknej pokus o afro."

„Fakt? Děláš si legraci? Co přesně ten panák dělá? Má nalito?"

„Stojí tam chlap a zírá na mě."

„Už jsi ho tu někdy viděla?" smáli se tomu, co považovali za snahu o akceleraci zábavy pokusem o mystifikaci, o žert. Kdo by tam co v tuhle hodinu dělal.

„Pořád na mě čumí. Ať na mě tak nekouká. Vypadá jako ten maník z některého z posledních dílů Babylonu 5. Taky mu tak jasně žhnou oči v průzoru."

Teď už to přece jen déle nevydrželi a otočili se směrem, který jim ukazovala. Byl tam. „Fakt že jo! Máš pravdu." Za oknem stála vysoká postava v něčem, co trochu připomínalo brnění, jejíž více či méně přesný popis před chvílí slyšeli. Dvěma otvory v helmě jasně svítilo světlo. „Hvězdy v průzoru" napadlo je. Postava se vznášela ještě chvíli tiše pět centimetrů nad zemí.

Když si jej tedy rozjaření lidé konečně všimli, pokynul jim, pozval se dál, prošel skrz hmotu obyčejného skla a s lehkým pokynutím v mezích toho, co mu dovoloval tvar masky, se představil: „Ahoj všichni. Přicházím k vám v míru. Můžu se přidat?"

„Je sladký." Pronesla paní Květa. „Jasně, posaďte se."

Odvětil: „To určitě nepůjde. Nejde mi ohnout oblek."

„Tak si klidně stůjte, kde chcete, když chcete."

„A co tu vlastně děláte? Odkud jste k nám zavítal, cizinče."

„Neviděli jsme se už někdy?" Jejich zvědavost byla pochopitelná. Vzal to jako výzvu k pronesení řeči a začal s vyprávěním: „Nejsem vám cizí, i když to ještě nechápete. Chci vám povědět, co jste netušili."

„Co je to?" Byli zvědaví na nějaké úžasné odhalení a to, co uslyšeli, předčilo ta nejsmělejší očekávání. Pokračoval: „Tak se mi líbíte. Jde ve své podstatě o to, že i Honza Brieden a Franz Groll jsou ve skutečnosti klony. Samozřejmě v mnoha ohledech vyspělejší, dokonalejší. O to jsem se po-

staral. Ale toho jste si zajisté sami všimli.“

„Cože?!!!“ vyprskli oba jmenovaní a začali se kuckat, jak vdechli pár kapek malinového vína.

„To snad není možné!“ komentovala tvrzení udiveně šokovaná Jarča.

„Ale ano, dneska je možné všechno.“, dávala jí rady do života pohodářka Květa.

Robert Pfenig reagoval na vývoj taky klidně: „Myslel jsem si to.“

Adrien byl se svými soudy o poznání opatrnější: „Já o tom prozatím nevím vůbec nic a je mi to srdečně jedno.“

Protože to ještě nezaznělo, a nikoho nenapadlo se zeptat, zeptala se Veronika: „A Verča? Co ta?“

„Co je s Verčou?“, všiml si jí návštěvník.

„No přece,“ chtěla vědět, „ta je taky naklonovaná?“

„Já jsem jí to ještě neřekl?“ Zarazil se. „To víte, že je. Myslíte si, že v téhle místnosti sedí člověk, který ještě naklonovaný není?“

„Aha.“

„Snad vám to slečno nevadí?“

„Ne nevadí, já jen…, děkuji za odpověď.“

Návštěvník pokračoval ve vysvětlování: „Abych vám stručně vysvětlil, o co tu šlo, i když moje motivace a důvody, proč mi na něčem záleží, a dalším ne, vám zůstanou ukryty. Hraji, abych se pochválil, jinou ligu, než je ta vaše.

Tím jen chci citlivě naznačit, že pro každého je v daném okamžiku důležité něco jiného. Zamýšlel jsem nechat lidské klony žít jejich vlastní život, abych pak mohl pozorovat jejich reakci na toto šokující odhalení. Můžu si nyní do pracovního deníku zapsat, že mě proti očekávání tato reakce výrazněji nepřekvapila. O nic více, o nic méně mi nešlo. Jsem s výsledkem velmi spokojen.

Můj pokus je u konce, ale chtěl bych tu ještě pár dní zůstat a prohlédnout si to tu. Doufám, že proti tomu nic nemáte a budete mi dělat ochotné průvodce. Už jsem se ubytoval. Jinak můj dvaačtyřicetistěn je zaparkovaný tam někde venku a nikomu nebude překážet, pokud jde o tohle.“

„A to je všechno?“

„Ale jistě.“

„Mně to teda stačilo.“

„To je samozřejmé.“

„Že se vůbec ptáte. Pane jak?“

„Kam jsem dal svůj antikloní normalizační koktéééejl?!!!“

****

Světlé zítřky

Světlé zítřky I

Anotace: *Čekají nás světlé zítřky. Nebo někoho jiného. Těšte se!*

Optimální řešení

Hranatý útvar složený z dvaačtyřiceti různě velikých a barevných krystalů obřích rozměrů držících pohromadě se vznášel někde na okraji spirálního ramene galaxie, kterou jedna ze zdejších civilizací pojmenovala Mléčná dráha. Uvnitř objektu byl v prostoru sálů zalitých žlutobílým světlem v jednom ze zobrazovacích rámů několik posledních týdnů přiblížen zajímavý modrobílý svět nazývaný domorodci Země.

Ještě zdaleka nebylo rozhodnuto o tom, co podniknout. Prozatím byl čas. V dalších sálech čekaly ve svých zobrazovacích rámech stovky jiných světů nacházejících se v tolika galaxiích, že jejich vzdálenost od Mléčné dráhy byla dalece mimo běžné představy obyčejných tvorů, a jen několik z nich hodlali ti dva, tři, čtyři nebo o něco málo víc z posledních svého druhu jednou poctít, teď nebo v budoucnu, svou ctihodnou návštěvou.

Který z mnoha lákavých planetárních systémů, jež si z dálky prohlíželi, si mají vybrat? Bude jejich návštěva znamenat jeho rozkvět anebo nenadálý pád a zánik s takovou námahou vybudovaných hliněných ulit, ve kterých ti tvorové většinou žili, zhroucení zmatených snů? Nebyla to pro ně pouhá hra, ale naopak vážná studijní činnost a výzkum. Bez poctivosti a osobního nasazení při dokonalém provedení plánu by žádná ze vzrušujících činností, jimž se s nevšedním zaujetím věnovali poslední věky, a ve kterých našli řád a jistý smysl života, rozhodně nestála za to.

„Co tak ta žlutozelená se dvěma měsíci?“

„Někdy jindy.“

„Nebo gravitační jevy v galaxii Hobra?“

„Zapomeň. Uvažuji o něčem lepším, než je zánik kosmického smetí. Tamta velká?“

„Není zas až natolik velká, abych se jí chtěl věnovat. Záleží mi na úrovni místní civilizace. S příliš pokročilými není legrace. A úplných primitivů naopak najdeš všude habaděj!“

„Moc se nad ně nepovyšuj. Mezi nimi a námi není zas tak velký rozdíl.“

„Mudřec promluvil,“ zlehčoval jeden z cestovatelů závěry svého společníka.

Konečně se rozumně dohodli a rozhodli se, že jako první blíže prozkoumají menší sluneční soustavu, která před časem mírně upoutala jejich pozornost stoje na pokraji katastrofy, jež by znamenala její definitivní konec, a která se pomalu, jako vždy, pohybovala svým vlastním tempem vpřed

v jednom ze spirálních ramen galaxie, na jejímž konci se zastavili. Než se rozhodli o jejím začlenění do programu, vyřešili díky svým možnostem její velký problém, ačkoli nebylo ještě jasné, jestli se skutečně rozhodnou právě pro ni. Po uplynutí přesně stanovené délky období příprav započali se svou vznešenou prací.

„Zaveď nás blíž.“ Pronesli shodně k řídícím krystalům, které na pokyn pohotově zareagovaly.

Modrobílá planeta, která mezi ostatními třpytícími se na pozadí hvězdného moře nejvíce ze všech podobných upoutala jejich pozornost, se po krátkém čekání na své objevitele v okamžiku rychle přiblížila.

„Hm, hnusné války, terorizování obyvatelstva vysokými daněmi, privatizace, znečištění, zdevastovaná příroda, sociální útlak, vlivové skupiny, kartely ovládající média, ale také zdravý životní styl, cykloturistika, odbory a obrodná duchovní hnutí. Docela všední den.“

„Je to těžší, než jsme si zpočátku mysleli. Pořád vymýšlet něco úplně nového. Co tady s tím dole uděláme, aby se to příliš nepodobalo tomu, co jsme s civilizací v podobném stádiu vývoje provedli už několikrát?“

„Myslíš něco originálního a přitom jednoduchého? Naposledy jsem navrhoval optimální řešení já, teď jsi na řadě ty.“

„Ano. Vím.“

„Ano. Já vím, že víš. Co tedy navrhuješ?“

„Napadlo mě, že bychom mohli být tentokrát hodně velkorysí a místo bezodkladného vyhubení jim dát ještě šanci.“

„Čekal jsem, že to řekneš. Ten velký kámen ničení jsme již z naší cesty odstranili. Prožíváme nyní v každém okamžiku bytí téměř úplný klid a mír, ale další vyšší mety čekají na dosažení. Na vrcholu je bezpodmínečná láska. Té jistě jednou dosáhneme. Co máš teď konkrétně na mysli? Často provedení tvého řešení vypadá ve výsledku jako nejapný vtip.“ Otvory v jeho masce jasně žhnuly jako vzplanuvší hvězdy.

„Jenže to se na začátku nepozná, když jim ponecháš trochu víc samostatnosti. Tady je můj plán. Vytvoříme tedy z jejich biologické tělesné, duševní a duchovní podstaty dokonalé kopie vycházející ze souhrnu místní populace. Ty s nimi budou mít společného právě tolik, že to budou zase lidé. A těmto lidem implantujeme odpovídající umělé vzpomínky na dosavadní historii jejich rodu. Jen bude dost odlišná od všeho, co by je později mohlo přivést na spojitost se vzory na této Zemi.”

„Bude to pro ně navždy taková velká záhada, pokud si ji budou schopni uvědomit. Odpověď na jednoduchou otázku: Odkud vzešli? Kde jsou jejich původní kořeny? Skutečná šou začne, až se jednou setkají, pokud se toho okamžiku dožijí. A přidáme k tomu navrch rozmanité vysoké i nízké myšlenky, vlastnosti a postoje každému jednotlivci,“ začaly se jejich myšlenkové pochody

vzájemně doplňovat.

„Umístíme je přiměřeně daleko odsud do prostředí s podobnými podmínkami, aby se mohli po nějaký čas rozvíjet podle sebe, bez vzájemného kontaktu, bez ohrožení jinými podobně agresivními rasami a časem se třeba i dokáží setkat jako dvě rovnocenné větve jednotné lidské rasy, vzájemně oboustranně kompatibilní.“

„Souhlasím s tímto řešením. Zaujalo mě ve své jednoduchosti a poťouchlosti. Kdy začneme s procesem kopírování znaků lidských tělesných schránek, mužských a ženských, a indukcí stávajících duchovních podstat?“

„Nebudeme to prodlužovat. Začneme ihned!“

****

Na Helix rostou borůvky a maliny

V sídle bezpečnostních složek nové kolonie planety Země na planetě Helix panovala poklidná atmosféra, dochucovaná odpoledními perníčky a čajem nebo kakaem. Na zdejší personál čekal příjemný zbytek dne strávený ve službě. Plukovník Řemen se svým zástupcem a zbytkem oddělení už několikátý den pečlivě zpracovával detailní zprávu o průběhu příprav na zdejší obdobu prvomájových průvodů a je doprovázejících oslav, které se kvapem blížily.

Velké množství práce v tuto dobu každoročně zavalilo bezpečnostní správy na planetách po celém svazu. Už to ale není, co to bývalo, pomyslel si. Dřív se aspoň jednou za čas objevil vyšinutý provokatér, který naběhl do davu a vzrušoval představivost mávajících a zpívajících školou povinných dětí rozdáváním tajně vytištěných letáků s reklamou na kapitalistické pojetí evoluce života. Osobně si myslel, že to stejně podobně jako ostatní letní kachny v oficiálním zpravodajství bylo vymyšleno jako zpestření vcelku stereotypních průvodů pracujících dělníků a inteligence s chutí režírované KTS (Koloniální tajná služba).

Poslední roky, poté, co Nejvyšší svazová rada během oslav vítězného srpna (1924) oznámila, že socialismu se skvěle daří, a tudíž se dá konstatovat, že pro naši současnost jsou šťastné zítřky jistě zajištěny, byly průvody konané již 1. června z pochopitelných důvodů ještě před prázdninami

o tuto podívanou ochuzeny. A protože práce šlechtí člověka, prohlásila Nejvyšší svazová rada, že udělá všechno pro to, aby se každý jednotlivec mohl na svém úseku plně realizovat při službě společnosti.

Ještě měl v živé paměti davy lidí nadšeně skandujících na helixském Náměstí bratrské a sesterské revoluce hesla, a petice podnikových aktivů a odborových organizací vyjadřující bezvýhradnou podporu úsilí SKS, které po tomto ohlášení pošta skoro nestíhala doručovat na helixské pobočky ústředních výborů různých svazových socialistických stran.

Levicoví utopističtí intelektuálové, kteří chtěli celospolečenské změny časem posunout ještě o kousek dál, „Rudí“, jak se jim ze setrvačnosti a kvůli tradici pořád říkalo, s prohlášením rady byli taktéž velmi spokojení. Poslední dobou nepůsobili nijak radikálně, asi byly jejich duševní i hmotné potřeby saturovány, napadla Václava humorná myšlenka.

Socialismus tedy zvítězil nad pomalu zapomenutými překonanými směry vývoje a bude základním společenským zřízením, dokud se nevymyslí něco ještě lepšího, na čemž Ústav pro společenské vědy v Brně na Zemi, s pobočkou v Praze, již dvě stě let usilovně pracoval. Výsledky snažení jeho odborníků a je provázející diskuze byly publikovány v periodicky vydávané Záři a šířeny většinou veřejných sítí.

Sem na Helix se dostal Řemen z té příčiny, že se plně osvědčil a byl proto vybrán jako schopný kádr pro důležitou roli bezpečnostního experta nově budovaného centra celého sektoru. Povrch planety byl pokryt rozsáhlými lesy a příhodné podmínky pro pěstování borůvek vedly k realizaci plánu vytvoření významného zpracovatelského průmyslu zaměřeného na borůvky. Jednotlivé pěstitelské závody dělaly vše pro to, aby se borůvkám ještě více dařilo, a tak produkce borůvkových plantáží utěšeně rok od roku stoupala a plán se dařilo plnit.

Potravinářský průmysl byl až doteď nejvýraznějším přispěvatelem do planetární pokladny, protože borůvky se staly žádaným a pro svou vynikající chuť, kvalitní modrou barvu a zdokumentované léčivé účinky vyhledávaným exportním zbožím známým v celém Socialistickém koloniálním svazu. Aby ekonomika při svém rozběhu nezávisela jen na jedné komoditě, byly borůvky vhodně, a nutno dodat, že i šťastně, doplněny zahradními malinami.

Maliny si soudruzi brzy velmi oblíbili, a netrvalo dlouho, a voňavé borůvky a maliny, borůvkové a malinové džemy, marmelády, barviva, a malinové šťávy různých vlastností, i léčiva zaplavily svazový trh, z kterého začaly vytlačovat různé navoněné sycené sladké limonády.

Barvy modrá, červená a fialová se logicky dostaly i do helixské koloniální symboliky široce používané na etiketách, dizajnu vnitřních i vnějších prostorů, státních vyznamenáních, či prezentaci vzhledem k ostatním koloniím.

Na politických setkáních, při sportovních kláních či zemědělských výstavách byla helixská de-

legace oznamována symbolem stylizované propletené modré borůvkové a fialové malinové ratolesti ve zlatém červeně orámovaném poli. Helixanům se ve svazu říkalo borůvkáři nebo malináři, podle toho, které z těchto plodin měli mluvčí více v oblibě.

Díky rychle rostoucí akumulaci kapitálu bude snad již příští rok možné rozjet výstavbu velkorysе plánovaných orbitálních průmyslových komplexů a civilních i vojenských loděnic, pro něž byly v systému díky velkým zásobám surovin výjimečně vhodné podmínky. Nebude určitě trvat dlouho a o Helix se budou zmiňovat členové Nejvyšší svazové rady na svých zasedáních jako o velmi důležitém středisku.

Čekalo se v souvislosti s tím i zvýšení vojenské přítomnosti a vybudování rozsáhlých armádních základem a skladišť. Zatím se ale musel Řemen, generál Hvozd a admirál Steinová spokojit s dislokací jednoho vysloužilého torpédoborce (Dalnyj jugozapad), který byl v současnosti na pravidelné technické kontrole spojené s nejdůležitějšími opravami v systému Bella.

Poklidnou atmosféru červencového odpoledne náhle přerušily a změnily naléhavé depeše hned z několika pozorovacích stanovišť umístěných na okraji soustavy. Nečekané zprávy okamžitě zvedly překvapené velení ze židlí a nasměrovaly jeho kroky k prezentační místnosti střediska krizových situací.

****

Zajištění bezpečnosti

Zástupce major Petr Petrovič Koník, který měl zrovna službu u radiopřijímače, totiž informoval svého velitele plukovníka Václava Řemena, že: „Pane, na radarech hloubkového vesmírného průzkumu postavených v asteroidových polích na okraji naší soustavy se před asi dvěma hodinami objevil pohybující se neznámý objekt bezpochyby umělého původu, jak jsem byl radisty trochu pozdě, ale přece jen, informován. Prošli jsme ihned pečlivě naše databázové záznamy z kontaktů s cizími civilizacemi, ale, jelikož jsme nenašli odpovídající shodu s údaji senzorů, jeho původ zůstává prozatím nevysvětlen.“

Václav Řemen dopil klidně své kakao, postavil hrnek na podnos, natáhl se pro medový perník,

potom si vzal zákusek a zase jej pomalu položil na podnos, a věnoval zkušeně svou mírně zvědavou pozornost naléhajícímu zástupci: „Co dělá? Pohybuje se?“

„Vždyť vám to říkám!“ snažil Koník, ale v případě i jindy flegmatického Řemena, věděl, že je to marná snaha.

Koník měl všechny získané informace poznamenané na kusu papíru: „Ano. Záměry posádky objektu, pokud má posádku, nebyly krátce po jeho objevení zcela zřejmé. Možná proto mí lidé váhali, než mě seznámili se situací. Berme to jako situaci prvního kontaktu. Objekt normálním prostorem stále směřuje sem do nitra soustavy.

Hned po svém objevení, kdy byl okamžitě zachycen sítí našich průzkumných automatů, které jsme krátce po zahájení osídlování soustavy vyslali kvůli detailnímu zmapování asteroidových pásů na hranice soustavy, zamířil k malé zamrzlé planetě Schnee IV nacházející se poblíž. Jednou ji kvůli pozorování v bezprostřední blízkosti obletěl.

Našimi sledovacími systémy bylo rovněž zachyceno skenování zasněženého povrchu planetky a dna jejích ledem pokrytých oceánů. Nyní směřuje k planetárnímu tělesu Progres, se kterým v blízké budoucnosti počítáme jako se skladištěm surovinových rezerv, kam by měl dorazit během několika hodin. Progres je v současnosti jen další lednička, kterých tu máme dost a dost. Nyní se na jeho povrchu a ani pod povrchem nenachází žádné důležité instalace. Tím pádem tam většinou nejsou přítomni ani lidé.“

Řemen si na něco vzpomněl a pro jistotu se rázným dotazem ubezpečil: „Nebylo na poradě vedení v pondělí oznámeno, že by se tam měla začít stavět nějaká výzkumná pracoviště? Vy byste o tom mohl něco vědět, dával jste přece pozor.“

„Ano. Vědec Joachim Forsch přednesl tento návrh na posledním zasedání rady, kde jej obhajoval, ale nic bližšího mi o tom plánu později, když jsem se zajímal o podrobnosti, nebylo vědeckou sekcí sděleno. Není jisté, jestli se mu to podaří prosadit, ale je o něm známo, že se zná s kdekým v radě i jinde, takže bych si na úspěch jeho návrhu při hlasování klidně vsadil.

Teprve se ale podle všeho začalo s dokumentací toho vědeckovýzkumného projektu, takže nemá podle mě nic připraveno k předložení a odbornému posouzení, a ta dokumentace nebude hotová ani zítra ani pozítří. Nikdo z našich lidí na Progresu, jak už jsem řekl, v současnosti trvale není přítomen. Forschův návrh přitom počítá s vytvořením husté satelitní sítě kolem planety. Chce z ní asi udělat vězení pro své kolegy, ha, ha. To byl pokus o vtip,“ řekl pro jistotu, když Řemen zachoval kamennou tvář.

„Jak dlouho se to těleso zdrželo u Schnee?“

„Bylo to pouze čtvrt hodiny. Víte, je tam dost zima a máloco k vidění. Proto se bez ochranných oděvů nedá na jejím povrchu přežít. A ještě něco,“ zarazil se, jakoby ještě sám nemohl uvěřit tomu,

co se dozvěděl, když zjišťoval podrobnosti od obsluh radarů a správy automatických sond, které chtěl společně s pečlivou analýzou zařadit do své zprávy pro předsedu rady rodící se kolonie v helixské soustavě.

Koník se chtěl zřejmě dát do zdlouhavého popisu dosud jeho vedoucímu neznámých, ale jinak každému okolo už několik minut obecně známých skutečností. Řemen jej musel pobídnout: „Pokračujte, nenapínejte mě. Díky vašemu vyprávění a zaujetí jsem na ty návštěvníky opravdu hodně zvědavý."

Koník se tedy zaměřil na podstatu: „Jistě. Slyšel jsem… Tak tedy, chlapci mi říkali, že se to těleso po vynoření z mimoprostoru v normálním prostoru plynule pohybuje překvapivě čtyřikrát vyšší rychlostí než naše nejrychlejší právě dostupná loď."

„No vidíte, aspoň něco už víme," pochválil Řemen svého zástupce.

Koník se zdál ale být i nadále tímto faktem znejistělý: „Chápete to, pane? Je to rozhodně umělého původu. A čtyřikrát rychlejší než naše civilní lodě!"

Řemen pokrčil lhostejně rameny: „Dobře, dobře. Ví o tom ještě někdo?"

„Byl informován náš vyšetřovací útvar, zdejší oddělení SKF (Socialistická koloniální flotila) vedené admirálem Andreou Steinovou, velitel pozemního vojska soustavy Helix generál Jan Hvozd a formálně i zástupkyně SKS (Socialistický koloniální svaz) při našem Odboru plánování výstavby průmyslových a zemědělských kapacit.

Na kontrolu odboru přiletěla ze Země před třemi dny civilním spojem vyslankyně, nějaká doktorka, Božena Frýlová. Znáte ji? Ta ale pro rozhodování v této věci nemá prověření, takže ani ona se navazujících činností, rozhodování a porad nezúčastní. Jinak o tom neví ještě prakticky nikdo. JZD (Jednotná zemědělská družstva) a odborové organizace na planetě nespadají do kategorie zástupců pracujících, které by předpisy v takových situacích vyžadovaly přednostně informovat. Prozatím se nám to podaří udržet v tajnosti, ale do hodiny, nejpozději večer, to budou jistě vědět skoro všichni. Od ředitelů závodů po matky s malými dětmi. Víte, jak to chodí."

Velitel si s hraným nadhledem blahovolně povzdechl: „Právě, že vím. Pro své schopnosti, jež jsem mnohokrát osvědčil, jsem byl vybrán a dosazen do vedoucí funkce, abych se s tím jako zástupce bezpečnosti vyrovnal. Uklidněte se Petře Petroviči. Zachovejte klid." Když byl malý, chtěl být komikem a bavit lidi.

„Co s tím tedy uděláme veliteli?"

„Na rovinu?"

„Právě že,… ano na rovinu. Co mám říct soudruhům z výrobních organizacích, kteří se mě jistě brzy na tu věc budou vyptávat, když vlastně pořádně zatím nic nevíme. Spoluobčané, někteří lidé, budou brzy trochu nervózní, a já se jim ani nedivím. Představte si to, první kontakt. Nová kultura

možná vyspělejší než ta naše. Mírová jednání, která budou probíhat na Helix. Následné uzavírání oboustranně výhodných obchodních smluv a vzájemná pomoc a kulturní výměna. Ještě včera se mi ani nesnilo o tom, že budu moci být, až se probudím, osobně při tom."

Můj zástupce vidí problémy tam, kde nejsou, řekl si v duchu Řemen. „Tak dobře. Dejte si čaj z heřmánku, zamíchejte do něj něco lesního medu, srovnejte si věci v hlavě a začněte uvažovat!"

„To je rozkaz?" Ujišťoval se Petr Petrovič.

„Ovšem že není. Berte to ode mě jako přátelské doporučení a návod, jak se v situaci politicky orientovat."

Koník si přestal tahat kšandy a začal s oslavnou tirádou: „Děkuji vám veliteli. Jste pro mě, a myslím, že mluvím nejen za sebe ale za všechny vaše spolupracovníky zde, příkladem k následování, ostatně jako vždy!"

„Konstruktivní přístup. Tak se mi líbíte Petře Petroviči." To jsou fráze jak ze školní literatury mého mládí, pomyslel si Vašek Řemen pobaveně.

„Jenom vám důvěřuji. To je vše." Znovu začal Petr Petrovič s ubezpečováním nadřízeného o své věrnosti a připravenosti pro případné povýšení.

Tak loajální Koník je, to on tedy je. „Ale pozor, kolego. Přehnané fantazírování přenechte laskavě jiným a zkuste taky někdy vlastní přístup. Nové přístupy a způsoby řešení problémů my stále potřebujeme, jak nás učí celá dosavadní historie."

„Já jen…"

„Tak tedy, abych to shrnul, zatím s tím rozhodně nemůžeme seznámit veřejnost. Lidi by nám mohli začít panikařit, když nevíme, co jim říct. Ale promeškáme-li příležitost, dozví se to od svých dcérek a synků ze Svazarmu, Jisker nebo Pionýra, kteří to roznesou svými pojítky, a to nemůžeme připustit. Škoda, že nebyl schválen zákon zaručující větší pravomoci při odposlouchávání osob podezřelých z podvratné činnosti. Prý to dneska není aktuální. Co ti o tom vědí."

Koník se přestával v Řemenově samomluvě orientovat. Odposlechy mohl nařídit pouze tribunál složený z nejméně tří pověřených příslušně kvalifikovaných soudců. Vzhledem k propracované struktuře řízení lidských zdrojů, přenášení rozhodovacích pravomocí a vývojem maximálně zjedno-

dušené byrokratizaci to nepředstavovalo ve vztahu k času zahájení odposlechů protistátních živlů a jeho výsledkům žádný problém.

Další věcí, která mu nedávala u Řemena po celou dobu, co jej znal, smysl, bylo jeho nevšední zaujetí pro špiclování takřka všeho, co dokázalo uzvednout laserovou pušku, což by dneska dokázalo pomalu i nemluvně, kdyby ji považovalo za hodnou své pozornosti. Taková přehnaná opatření, která měla za cíl podstatně omezit osobní svobody, mu zněla jako vystřižená z článku v novinách vlastněných podnikateli s často ryze osobními zájmy někdy na počátku průmyslové revoluce, kdy si lidé potřebovali zajistit vlastnický nárok na majetek, protože se báli, že by o něj mohli přijít. Mnohé věci se prostě děly a přílišná snaha spoutat jejich hybatele často nevedla k cíli, kterým byla omlouvána.

Obavy vlastníkům tehdy přinášely nejen další obavy a neklidný spánek, ale i zdravotní problémy. Uživatelský vztah k věcem a obecně přijímané celospolečenské vlastnictví, ochotné půjčování předmětů a sdílení nadproduktu bylo tehdy v žebříčku hodnot až někde na posledním místě. Z historického vývoje se většina lidí časem dokázala poučit a i na velké tragédie se s odstupem času dalo nejen ve školách nahlížet jako na obrazy, z nichž je možné se poučit a, pokud je to možné, neopakovat dokola tytéž chyby. Dnes už jsme dál, ulevilo se mu.

Řemen si uvědomil, že v Koníkovi nenajde toho správného posluchače, ochotného poslouchat a vcítit se do jeho přístupu k teorii celkového zajištění bezpečnosti, a tak se vrátil k tématu: „Uděláme to takhle. Za hodinu svoláme tiskovku, kde s tím vyjdeme před lid. Vyzveme pracující ke klidu a ujistíme je, že na věci se už pracuje. A že oceníme jakoukoli přínosnou pomoc. Bude dobře, když bude aspoň někdo z nich duševně připravený na to, co musí přijít. Dále je nezbytné pro všechny případy, zvláště, když by se něco nepovedlo, zhodnotit prostředky, které máme k dispozici.

Řeknu to takhle. Z bojových prostředků se dá počítat s pozemními jednotkami na Helix vedené generálem Hvozdem. Zavolejte mu nebo jeho zástupci, ať s okamžitou platností zruší vycházky a dovolené, pokud tak již neučinil.

Ten torpédoborec, co jsem jej osobně viděl všeho všudy jednou, a jehož jméno jsem si za ten jeden den, kdy se tu ukázal, nezapamatoval, tu bohužel zase není. Čemu ta Steinová přes den velí, fakt nevím. Čeká celou dobu ve své kanceláři, až se to tu samo od sebe povznese, pak nejspíš počítá s tím, že už bude mít čemu velet. Když se to tak vezme, je to fikaná taktika. No nic. Takto to vypadalo na všech nově založených koloniích, kde jsem sloužil. Helix není výjimka.

Použitelné by bylo orbitální dělostřelectvo, kdybychom nějaké měli. Jsme rovněž omezeni malou ráží energometů, které máme ve skladech, a navíc tím, že kromě návodu nám k těm téměř odepsaných krámům snad předminulé generace chybí zaškolená obsluha. Ale s tím si snadno poradíme. Najděte nějaké techniky, ať je dají dohromady, a kdyby se o ty mašiny nechtěli postarat

dobrovolně, dejte jim to rozkazem. Číst umí. Rád jej podepíšu.

Ta děla budou, myslím, ve staničních skladech, pokud si vzpomínám na seznam bojových prostředků z doby před zahájením kolonizace popisující mimo jiné i místo a způsob jejich uložení, složení a rozložení. Najděte je. A to hned!

Byl čas na další správné rozhodnutí. „Nechci ovšem nijak bránit vašim, když se to tak vezme, pozitivním očekáváním, a pevně věřím, že se se vzniklou situací úspěšně vypořádáme po svém. Nechte naše techniky co nejpřesněji spočítat, kdy ten průzkumník proletí kolem této planety a našich orbitálních základen u ní.

Na opatření je sice ještě brzy, taky musíme vědět proti čemu stojíme, že? Ale přesně podle vládou vydaných pokynů pro mimořádné situace, a první kontakt k nim patří, nechte pro jistotu zkontrolovat stav našich vrhačů silových polí instalovaných v těch několika městských centrech, která tu máme. Roztroušené osady se musí připravit na okamžitou evakuaci a přesun lidí do chráněným míst, kdyby něco.

A ať se údržba podívá i na staniční energomety. Můžou je na orbitálních základnách nenápadně vytáhnout z hangárů, kde jsou uskladněny. Lidem lhát zrovna nemusíte, jen před uplynutím té hodiny, o které jste mluvil, by se to mělo raději označovat jako pravidelné cvičení připravenosti (PCP). Socialistický člověk si zaslouží pravdu, a to je vlastně taky pravda.“

Jeho slova v pravý čas přerušilo naléhavé provozní hlášení: „Vedoucí provozu ať se dostaví do hlavní rozvodny.“

„Omluvte mě, musím na chvíli odejít,“ pokrčil rameny Řemen.

Světlé zítřky II

Anotace: *Toto je druhý díl dobrodružného příběhu. Pětka to ještě není, ale lepší se.*

Prémie

Mobilizovaný bezpečnostní aparát se přes noc pomalu začínal ve vzniklé situaci orientovat. Málokdo šel spát, a ani uklizečky to nechtěly vzdát. Bylo zapotřebí pozorně sledovat přicházející hlášení o pohybu cizího tělesa umělého původu identifikovaného jako průzkumná loď neznámého původu s nejasnými záměry a cíli.

„Budou prémie?“

„Si piš, že jo!“

Byla narychlo vytvořena operativní skupina, do které se zapojily kromě bezpečnostních složek, armádního velitelství pozemních jednotek i pracovníci SKF a odpovědní činitelé vlády. Protože se všichni nevešli do Řemenova oddělení, bylo rozhodnuto, že se přemístí do suterénu. Služba zabez-

pečení objektu musela urychleně sehnat další vybavení, postele a přikrývky.

„Stále se přibližují?“ chtěl vědět generál Jan Hvozd.

Obsluha zařízení zajišťujícího přehledné zobrazení průběžně shromažďovaných a do nového velitelství zasílaných údajů briskně odpověděla: „Přibližují se, pane, přibližují. Dobrá zpráva je, že se Pepovi nezdá, že by zaregistrovali přítomnost našich lodí a stanic v soustavě, což je velmi podivné. Vždyť přece musí vidět to samé, co vidíme tady dole i my. A jestli nás vidí, nedávají to najevo. Chápeš to Tondo?!“

Debilové. „V tom se mýlíte, když si myslíte, že musí vidět to co registrujeme my. Ale vaše reakce je úplně normální, inteligence, řekl bych lehce podprůměrná. Nevadí vám, že vás urážím?“

„Jasně že ne, šéfe,“ potvrdili mu ti dva otlemenci.

„Právě že nás vidět nemusí, a záměrně to nedávají najevo, a to by mohl být skutečně problém. Z toho, že nás dosud nekontaktovali, si nemusíme dělat přehnaně těžkou hlavu,“ dostalo se od generála obsluze blahosklonného ponaučení. Jeho myšlenkové postupy se podobaly Řemenovým, ač spolu na stejné škole nestudovali.

Admirál Andrea Steinová z SKF jej doplnila: „Jistě. Pokud jejich senzory nezaregistrovaly naši aktivitu, pak nemusí jít v případě pozorované nevšímavosti k naší přítomnosti nutně ani o důkaz toho, že by nás vůbec nechtěli kontaktovat. Uvažujeme-li o tom, že nás zaregistrovaly, musíme si položit otázku, co tedy teď dělají? Chtějí něco dělat, nebo se budou jen tak poflakovat?

Nezastavili se. Mohou se klidně radit se svým vedením a žádat instrukce ohledně dalšího postupu, a postupovat dál podle stanoveného plánu. A my o tom nebudeme vědět. Pokračují prozatím vpřed k Progresu rychleji, než by toho byly schopny všechny naše civilní lodě. To je vážné. Uvědomujete si to?!

Z našich válečných plavidel ve flotile letí normálním prostorem téměř stejně rychle jen nové torpédoborce třídy „Rychlý“, jako např. Běžec, Stonožka, Mravenec, Průzkumník, Odvážný a Charon, nebo bitevních křižníků třídy „Odvážný“, jako např. Pegas, Střelec, Hektor, Borec a Prometheus, či nejnovější bitevní lodě třídy „Vytrvalý“, např. Achilles, Postup, Medůza, Chiméra, Pokrok a Hádes.

Ale flotila teď poslední dobou staví výhradně plavidla s pohonnými jednotkami vyvinutými speciálně pro mikroskoky uvnitř slunečních soustav, které má kromě ní v méně výkonných variantách k dispozici dosud jen několik luxusních civilních plavidel nalézajících se nyní v daleko rozvinutějších soustavách, než je tato. Na základě zkušeností našich vědců s nasazením této technologie a jejími projevy můžeme důvodně předpokládat, že tyto neznámé lodě skokové jednotky toho typu nemají.“

„Ono je jich víc? Myslel jsem, že sledujeme pouze jednu loď, nejspíš průzkumnou,“ vyjádřil

údiv jeden vědecký poradce. Chtělo by to větší pružnost při komunikaci s podpůrnými složkami, uvědomil si Koník.

„Řeknu to ještě jednou, a nebudu to víckrát opakovat. Když se zadaří, tak jich bude víc. Ale teď v této chvíli, i když jde pouze o jedno těleso, jak předpokládáme, průzkumné plavidlo, mluvíme o více lodích v množném čísle. Tak nebudeme později překvapeni tím, že je jich víc, a nebudu to muset zase vysvětlovat takovým kopytům, jako jste vy."

Plukovník Řemen se připojil k diskuzi: „To by byla určitě možnost a snadné vysvětlení jejich váhání a toho, že s námi nezačali komunikovat hned, když přiletěli. Čekají jednoduše na to, až jich bude víc. Ale řekněte mně, zachytily naše radary nějaké známky vysílání směrovaného ven ze soustavy? Něco jako: cesta je volná, nebo něco na ten způsob?"

„Řekla bych, že nezachytily." Poznamenala nahlas Steinová.

„Špatně jsem slyšel," řekl Řemen, který od skupinky velitelů předtím kousek poodešel, aby si vzal občerstvení přinesené asistenty, a žádal ji, aby byla tak hodná a aby mu svá poslední slova ještě jednou laskavě zopakovala.

Přešla jeho impertinenci a pokračovala: „Z výpisů námi běžně používaných dálkových průzkumných senzorů se ale nedá jednoznačně odpovědět na otázku, zda něco pryč poslali, zda jistě ano, poslali, nebo ne, neposlali. Můžou teoreticky používat k přenosu signálu jiné a účinnější prostředky než my."

Řemen byl díky svému charakteru neodbytný: „Odpovězte mi, prosím, stručně a jasně na mou otázku: zachytily, ano nebo ne?!"

Mávla nad ním rukou a přikázala svému pobočníkovi, aby Řemenovi všechno vysvětlil, čehož se kapitán Luďek Malina s rozhodností sobě vlastní poslušně ujal: „Protože neznáme podrobně způsob jejich uvažování a komunikace, a úroveň jejich technického rozvoje, podobu zařízení, jež používají pro sledování a komunikaci, domnívám se, že odpovědět vhodným způsobem na položený dotaz není v zásadě možné. Jednoznačně to v tuto chvíli nelze říct. Jimi používané principy radarové a spojovací techniky mohou být značně odlišné od principů, na nichž jsou založeny naše systémy. To jsou hypotézy, které jsou zase nutně podmíněny hlavně úrovní našeho rozvoje, naší neznalostí toho, před čím stojíme, spíše než znalostí. Naše pozorování a závěry vůbec nemusí odpovídat

skutečnosti.“ Jako by to nevěděli. Pracovní zasedání bude trvat ještě dlouho.

„To já vím. Tak jim do cesty pošleme neozbrojenou automatickou sondu. Když na ni zareagují, budeme alespoň vědět na čem jsme,“ navrhl generál Jan Hvozd, jakoby to při poklidných pozemních cvičeních dělal každý den dvakrát nebo třikrát.

„Co když ji zničí?“ strachoval se jeho zástupce nadplukovník Tomáš Keřík. Paranoja hodlala zapustit své vytrvalé a odolné kořínky. Přejme Tomovi hodně štěstí a zdraví. Není jisté, jestli její útok přežije.

Na to se podle admirála Andrey Steinové nedalo nic říct, a tak ji zastoupil Luděk Malina slovy: „Četl jste, myslím, až příliš mnoho vědeckofantastických románů. A co by se jako stalo? Jedna sonda nás v žádném případě nebude stát tolik jako neznalost jejich záměrů. Jen dostatečné informace jsou pomocí a jako vždy v minulosti k nezaplacení! Nejradši bych do ní posadil jednoho agenta, nebo psa, a nebo papoucha, aby to bylo přirozenější. Mohl by nám podávat informace z první ruky. Ale to mi nikdo neschválí,“ poněkud posmutněl. Ne, neschválí. Papoušci jsou zákonem chránění. A moc by se divil, kdyby prošel ten pes. Agentů je nadbytek. A mají se snižovat jejich stavy. Tady byla pro Malinu jistá naděje prosadit svůj záměr v praxi.

„A když ji tedy zničí? Co uděláme potom?“ podpořil svého zástupce generál Hvozd.

Malina cítil, že diskuze se točí kolem mrtvého bodu a snažil se ji posunout dál: „Naznačuji to, myslím, jasně, pošleme jednoduše další sondu, aby provedla znovu to samé. Poskytlo by nám to pohled na typické vzorce chování těchto neznámých cizinců, kteří dosud neprokázali, že umí mluvit. Jak potom můžeme spolehlivě potvrdit, že s námi chtějí hovořit?!“ Seznam adeptů pro náročnou misi už měl přichystaný na stole.

Tomáš Keřík byl k neutahání a chápal věci za hranicemi vojenských prostorů na planetě Helix očividně pomalu: „A pak? Když se likvidace bude znovu opakovat? To jako pošleme další a další vyslance hlásající vzájemné porozumění?!“

Hvozd si začínal uvědomovat, že se pozemní vojsko v očích dalších vojenských složek ztrapňuje, a snažil se Keříkovi, Malinovi a Steinové pomoci s váznoucí debatou: „Jste nyní hodně negativní, synu. Očekával bych od vás optimismus a mladické zaujetí novou výzvou. Pro mě se teď jedná především o nové dobrodružství. Znáte mě přece nějaký ten pátek. Odpovím vám za kolegy. Pokud nám ani potom nepodají vysvětlení své přítomnosti zde, které by bylo podle našich představ, budeme zdálky tajně sledovat jejich přiblížení se k obydleným planetám. A připravíme se dle našeho nejlepšího vědomí a svědomí na všechny varianty vývoje, včetně výsadku v obydlených územích. Ale přestaňte konečně sýčkovat. Mají rychlejší lodě než my, jsou tedy pravděpodobně minimálně v této oblasti na vyšším stupni vývoje. Myslím, že je čas na oběd. Půjdete se mnou někdo?“ Konečně rozumný nápad.

„Co dávají?“

„Jaké je menu?“ Dobré jídlo je základ. Celý den nejíst pro takového Hvozda znamenalo: „To už bych byl na marách.“

****

Už to bude?

Po obědě se vrátili na svá místa, aby byli svým podřízeným když tak k dispozici: „Už se ozvali, poručíku, nebo jste alespoň našel nějaký malý náznak pokusu o spojení s námi?“ dotazoval se dle svého soudu jednoho takřka bezejmenného poddůstojníka, ve skutečnosti hlavního důstojníka pro styk s pozorovacími stanovišti a zabezpečením řízení provozu v sektoru, opakovaně Řemen, zatímco ostatní pověření činitelé si čekání na to, než se brambory a řízky usadí, krátili stolním fotbalem nebo poslechem písniček.

„Nikoli pane. Zatím ticho po pěšině. Nic pozoruhodného jsme, pokud je mi známo, v přijímačích nezachytili. Jdu to pro jistotu zkontrolovat.“ Projevil iniciativu major Mýdlo.

„Co takhle zkusit se s nimi spojit přímo?“ Padl další návrh.

„Přejete si poslat zprávu na všech dostupných frekvencích?“

Řemen jej včas zastavil: „Jen jsem přemýšlel nahlas. Zapomeňte na to. Poslání radiodotazu se zamítá, raději ještě počkáme. Spěch nesvědčí ani dobytku. Co ta automatická sonda, kterou jsem požadoval. Vyřešili jste to nějak?“

Odpověď byla uspokojující: „Ano. Poblíž se nacházel automatizovaný těžební tanker, který byl po dohodě se Spojenou těžařskou společností, k. s. p., odkloněn na kolizní dráhu s neznámým plavidlem. Doufáme jen, že objekt ještě více nezrychlí. To bychom jej nestíhali. A mohl by minout tanker, aniž by si jej všiml. Ten nápad s lidským kosmonautem je v termínu nerealizovatelný. Vyřiďte, prosím, ode mě pozdrav Malinovi.“

Řemen se po tomto oznámení zaradoval: „Výtečně. Zasloužíte všichni pochvalu za dobrou práci. Bude zanesena do vašich záznamů. Zjistěte ještě předpokládané technické možnosti té lodě v oblasti sledování okolního prostoru. Nechci nic opomenout. Vlny, kmitání, přerušované signály, odezvy, však víte. Je možné, že tu nejsou poprvé. Mám tušení, vlastně nutkavou představu, že by to mohla být pravidelná patrola, která jednou za čas provádí obhlídku známých strategických bodů a nečeká žádné potíže. Náš předpoklad, že tu jsou poprvé, by se tím podstatně změnil. My tu taky nejsme dlouho, ale míníme tu zůstat.“ Řemen se občas pletl. Dvakrát za sebou se mu to ale ještě nikdy nestalo. Ostatní zastávali názor, že se opravdu jedná o průzkum, a tedy žádnou pravidelnou prohlídku.

Steinová, která chtěla být pěkně v obraze a být jedním z důležitých článků řešení úlohy se zapojila do rozhovoru mezi velitelem bezpečnostních složek a vlastně jejím podřízeným, který pokračoval v pravidelných hlášeních a analýzách: „Podle analýzy jejich minimální schopnosti pokrytí oblastí, které navštívili, museli zaznamenat naše těžební aktivity na planetkách v sektoru. Myslím, že budeme v budoucnu muset zajistit jejich vybavení maskovacími stěnami."

Přikázala mu: „Souhlasím, zajistěte jejich montáž a uvědomte o tom příslušné orgány, aby zajistily výrobu odpovídajících počtů varovných značek, ať tu nemáme kvůli malé informovanosti náhodné úrazy při kontaktu s maskovacími poli."

„Začínám mít rovněž obavy, že se něco stane. Nevím jenom, kdy se to stane." Řekl chytře Řemen, zamyslel se a šel si zahrát stolní fotbal.

Z čeho má obavy, ptala se sebe sama Steinová: „Co. Máte strach z toho, že mám pravdu, nebo vám až teď dochází, že naše kolonie je sotva založená a nás čeká pořádná makačka, než ji všestranně zajistíme a rozšíříme."

Důstojník se náhle znovu připomněl a přerušil jejich počínající hádku: „Pane. Bylo mi oznámeno, že tanker se brzy přiblíží do zájmového sektoru. Jeho pohonné jednotky jsou na maximu a mohly by mít poruchu. Mohl by trochu ubrat na rychlosti?"

„Už?!" Někdo to věděl, jiný jen tušil. Střetnutí dvou ras se přiblížilo na dosah.

„Už tam bude?!" No to se podívejme.

Steinová pokrčila nesouhlasně hlavou, odfrkla si a nařídila: „Ne, to nepřipadá v úvahu. Plnou rychlostí vpřed. A přibližte mi to na monitor v mé pracovně, ať na to mám klid. Navigujte plavidlo citlivě a přirozeně tak, aby si mysleli, že tou trasou často běžně prolétá. Natočte tanker tak, aby je při přibližování bokem trochu míjel. Jakoby se nic nedělo, ať si o nás nemyslí, že se bojíme a že do vesmíru nepatříme. Takové momenty jsou popsány v knihách o taktice a strategii jako zásadně určující pro další běh událostí. Tyto klíčové momenty jsou většinou rozhodující pro příznivý výsledek jednání."

Přišlo další hlášení: „Do oblasti zahrnující předpokládaný dosah jejich optoelektronických senzorů dorazí neznámý průzkumník za šest, oprava, pět minut. Ale to se ti z technického oddělení museli splést, tak malý dosah optických skenerů nemají ani naše vlečné jednotky. Podle hlášení by měli být svými zbylými detektory schopni zaznamenat aktivity jen v části soustavy, a kvalita posbíraných informací by neměla být nijak vysoká."

Koník poznamenal: „Třeba na nás jen něco hrají. Zkoušejí svojí hrou na technologickou zaostalost naši sílu a nervy. Pořád tu zůstává ta čtyřnásobná rychlost s jakou se přemísťují normálním prostorem z jednoho místa na druhé. Ta je prozrazuje. Ale proč by to dělali?"

Jeho nadřízený jen konstatoval: „To kdybych věděl, tak tady s vámi neztrácím čas kecáním

a čuměním na nástěnné panely! Pozorně je sledujte. Chci hlášení každou čtvrthodinu.“

„Jistě pane.“ Polekal se Koník tvrdosti v jeho hlasu.

„Ano pane.“ vyhrkli ze sebe přítomní důstojníci, kteří netušili, co to do Řemena vjelo.

„Provedu pane!“

****

Návnada

Po delším čekání došla zpráva, že: „Potvrzeno, právě si všimli letícího tankeru, ale jsou značně opatrní. Ihned se ukryli za maskovací clonu. Nechávají jej proplout kolem, aniž by na sebe upozornili. Tanker je jimi tajně skenován odrážejícími se paprsky slabého aktivního radaru. Nemůžou si myslet, že bychom na to nepřišli. Nebo ano?“

Další technik předložil analýzu maskovacích možností plavidla: „Analýzy potvrdily, že se jedná o druh elektromagnetického rušení. Je to ve srovnání s našimi možnostmi jen jakési slabé maskování postačující pro chabé ukrytí malé lodi, ale u větších je nesmysl něco takového používat. Jestliže je toto vše, co mohou předvést, nedosáhnou tím ničeho, jen se ztrapní. Naše přístroje nemůžou nijak zmást.“

Admirál přikázala: „Tanker musí zůstat v původním kurzu! Děláme jakoby se právě nic nestalo. Uvidíme, co chystají.“

Ozvali se důstojníci u panelů: „Krouží kolem našeho plavidla a skenují ho. Touto dobou už musí dobře vědět, že je ta nákladní loď bez posádky naložená rudou. Pozor! Přestali se sledováním. Otočili se a vzdalují se směrem pryč ze soustavy. Potvrzeno. Vracejí se po stejné cestě, jakou sem před několika hodinami přišli.“

„Jenže, proč to dělají? Pokud chtějí opustit systém, mohou provést nadsvětelný skok hned z místa, kde teď jsou. Není tam výrazné gravitační působení kosmických těles, alespoň ne takové, které by stálo za řeč. Dává to někomu z vás smysl? Co tu vlastně chtěli?! Tohle je velice zajímavé a zdůrazňuji, že důležité pro naše další rozhodnutí,“ uvažoval Řemen, který se dál pilně zabýval vývojem situace a sledoval napjatě obrazovky.

Jeho vývody přerušilo hlášení: „Zpráva z pozorovacího stanoviště: Právě přešli do nadprostoru, ale udělali to způsobem, nad kterým prý zůstává rozum stát. Otevřeli si primitivní nadprostorové okno a nechali se vcucnout dovnitř. Jejich odhadovaná rychlost v nadprostoru nepřekročí maximum dosahované našimi loděmi v prvních letech po objevu cestování nadprostorem. A to nemluvě o technologii nadsvětelných skoků v mimoprostoru, která byla vyvinuta až za dalších tři sta padesát let

od prvních mezihvězdných výprav.“

Hvozd: „Proč jenom takhle riskují?“

Malina: „To bych taky rád věděl.“

Keřík: „Já bych to taky chtěl vědět!“

Řemen se smál, jakoby někdo pronesl vtipnou poznámku: „Třeba jsou dosud v této oblasti pozadu, a ani to neví. Jeden fakt nikdy neví. Hlavu vzhůru, přátelé!“

„Máme je sledovat v nadprostoru? Pane!“

„Ne, sledování v nadprostoru je snadné. Stačí, abychom chtěli vědět, kde jsou a přístroje nám jejich polohu na základě zanechaných stop okamžitě ukážou. A máme po starostech. Jenže přístroje toho typu tady nemáme, takže sledovanou zónu stejně nemůžete rozšířit. V této chvíli nemáte čím je na větší vzdálenosti sledovat. Situace se uklidňuje, takže to není ani potřeba. Je možné, že se sem už nevrátí. Jsme schopni je včas objevit,“ naznačil směry dalšího vývoje Řemen.

Steinová byla trošku jiného mínění, ale i ona považovala přechodné narušení svého kancelářského stereotypu u konce. Nechtěla být ale vzhledem k vývoji zbytečně laxní, když si vzpomněla na to, že ještě předevčírem se ve své kanceláři docela nudila. Z příležitosti udělat něco, co měla v popisu práce, chtěla vytěžit co nejvíc: „Rozmístěte v soustavě další sledovací jednotky o vyšším výkonu. Chci vědět o všem, co se děje. No tak, pohyb, pohyb. Ať vidím, že něco děláte.“

****

Co nás čeká?

„Poplach. Poplach.“ Znělo místnostmi velitelství SKF.

„Co se zase děje?“bručeli Steinová a Keřík společně.

Spojovací důstojník Steinové ohlásil, že: „Podle našich nejvýkonnějších dálkových senzorů na váš rozkaz instalovaných a zaměřených ve směru odletu neznámých návštěvníků, kteří se u nás objevili před několika týdny, se sem pomalu přibližuje nějaká loď, soudě podle změn v teoretickém modelu nadprostoru sledovaného sektoru.“

„A?“ chtěla vědět.

„A co?“ nechápal spojovací důstojník, který měl právě službu. Mám to ale štěstí na důvtipný personál, napadlo ji.

„Neštvěte mě, chlape. Tváříte se jako pako. Co jsou zač. Kolik jich je. Vysypte to všechno, ať to z vás nemusím tahat jako z chlupaté deky!“

V reakci na její tón se důstojníkovo chování znatelně zlepšilo: „Jsou nejvíc tři. Ale podrobnosti

na tu vzdálenost ještě neumíme rozlišit. Za pět hodin by ale měli být dost blízko, aby se dala provést hlubší analýza.“

Po uplynutí ohlášené doby potvrdil: „Jsou opravdu tři a budou tu za další čtyři hodiny. Jedna je však podstatně větší než ostatní. Ve svazové flotile je mnoho plavidel, která jsou rozměrově daleko větší. Třída V, která by se s ní mohla svojí velikostí porovnávat je v ní také. Jak ale víte, je určena k transportu výsadkových jednotek.“

Po uplynutí většiny z oznámeného času přiběhl jeho kolega: „Jejich výstup z mimoprostoru je propočítán na dobu třiceti minut od teď zhruba v místech, kde se objevili posledně. Je to opět dost daleko od obydlených planet.“

Steinová se rozhodla: „Zopakujeme už jednou s úspěchem vyzkoušený postup. Prověřte stav příprav maskovacích stěn a nařiďte automatům na tankeru, aby se jakoby začali vracet po trase, kterou se tanker ubíral naposledy.“

Malina po půlhodině odečetl z přístrojů, že: „Jsou tady. Jedno velké a dvě podstatně menší plavidla. A letí zhruba stejnou rychlostí a směrem jako ten průzkumník posledně.“

„Vyšlete ihned další speciální neviditelné pátrací paprsky. Chci přesnou analýzu!“ požadovala Steinová.

„Rozbor říká, že jde o tři plavidla pohybující se kosmickým prostorem ve srovnání s našimi loděmi čtyřikrát rychleji. Pohonné systémy jsou vždy umístěny na jednom konci konstrukce a fungují oproti našim pohonným jednotkám určeným pro pohyb v normálním prostoru hodně účinně. Jak to tak vypadá, ženou loď dopředu na základě reaktivního principu. Řekněme, že tu část lodě můžeme označit jako záď.

Jak už bylo řečeno, jedno plavidlo je značně veliké, a podle dostupných zobrazení nese na svých palubách velké množství tvorů neznámého původu. Nejsou to lidé, i když jsou přibližně stejně vysocí. Okamžitě po výstupu z mimoprostoru začali skenovat celou oblast, ale soudě podle analýzy způsobu detekce, nebudou její výsledky na větší vzdálenosti nikterak oslnivé.

Na plavidlech byly detekovány rozsáhlé prostory naplněné předměty, které se dají označit jako rakety. Tyto zásobníky jsou naplněny asi z jedné třetiny. Buď rakety použili jindy, nebo jich nemají nazbyt a nemohli či neměli čas doplnit zásoby. Pohon těch zbraní je ovšem čistě chemický.

Náplň hlavic tvoří podle ozvěn na chemolokátorech něco jako čistá plasma, kterou k vzplanutí

v určitém okamžiku přivede nejspíš destabilizace způsobená znečištěním chemikálií, která je odděleně skladována na jiném místě rakety. Ochranná pole instalovaná pro ochranu důležitých center by si se zatížením po uvolnění energie snad mohla poradit, pokud ovšem v krátké době nebudou zasažena větším množstvím těchto raket.

Ovšem srovnávací zkoušky nemohly být provedeny, protože čistá plasma jako taková není průmyslově kvůli malé poptávce po této komoditě ve velkém množství vyráběna. Pokud se mýlíme, a jde o pseudoplasmu, jejíž produkcí jako účinné průmyslově vyráběné trhaviny se zabývají některé závody vojenskoprůmyslového komplexu loděnic SKF v soustavě Medůza, bude razance výbuchu podstatně větší, s čímž by si silové stěny našich zastaralých energetických štítů těžko poradily.

Řízení letu raket obstarávají nejspíš automaty. Předpokládaný dosah a manévrovací možnosti při nasazení na větší vzdálenosti budou jistě velmi omezené. O typu a účinnosti lodních štítů nejsou k dispozici žádné údaje.“ Steinová dostala požadovanou vyčerpávající odpověď.

„Nezbývá než počkat, jestli opravdu míří k nám. Třeba si to ještě rozmyslí,“ pronesl Hvozd.

Třeba. Myslela si většina velení.

Světlé zítřky III

Anotace: *A je to tady. Neznámí návštěvníci z hvězd zavítali do planetárního systému kolonie. Jaké ale mají úmysly?*

BZ-XI

Průzkumný člun, který se vrátil ze své výpravy do předem vytipovaných systémů poměrně brzy, přinesl prchající bojové skupině podstatné informace o celém sektoru. Vzácné suroviny nezbytné pro provedení nezbytných oprav a především pro zajištění chodu lodních reaktorů však našel pouze v jedné rozsáhlé soustavě označené jako BZ-XI v jejích rozsáhlých okrajových asteroidových polích, kde by je mohla automatizovaná těžební zařízení pohodlně a nerušeně těžit, a zpracovávat na čistý pohonný materiál.

Závažné na tom objevu ale kvůli jeho využití v praxi bylo, že jako na potvoru se mu do cesty připletlo velké na zeleno natřené nákladní plavidlo převážející nějakou rudu neznámého složení. Nejlepší možnost pro prchající skupinu by představovalo, kdyby zjištěný stroj soustavou pouze náhodně prolétal, případně ji použil jednorázově pro odpočinek své posádky před dalším přechodem do hyperprostoru. Problémy vyplývající z kontaktů s cizími rasami většinou nestály za riziko.

Bude záležet na skutečném stavu věcí, až se dostanou do soustavy, aby ji důkladně prozkoumali. Průzkumný člun celkový průzkum neprovedl a spokojil se jen s nalezením toho, co primárně hledal. Po objevení se nákladního plavidla podle protokolu zahájil člun ústup, aby se zpět bezpečně dostaly

dosud získané informace a jeho cesta nebyla zbytečná.

Pokud budou mít nad místními, kdyby se tam opravdu vyskytovali v počtu větším než malém, převahu, budou mít po starostech. A když ne, poletí dál, jak nejrychleji to půjde. Nebude to poprvé a ani naposledy. Takových kritických situací bylo v poslední době v nových prostředích neznámých sektorů dost a dost.

Poslední události, které komodor WZYXZR zažil při plnění této mise, značně zatřásly jeho sebevědomím jakožto uznávaného velitele, vždyť v předchozí šarvátce ztratil v jedné bezvýznamné soustavě kvůli zpočátku malému incidentu, který brzy přerostl v potyčku, jeden plán a jeden těžký křižník. Jenže už mu nezůstala jiná možnost volby a chtěl-li komodor WZYXZR ponechat svému mužstvu alespoň nějakou naději na dostižení hlavní flotily po tragickém setkání s agresivními domorodci v soustavě IXTA, musel hodně riskovat.

Zásobníky s hlavicemi byly ze dvou třetin vyčerpány a bez získání alespoň menšího množství kvalitních pohonných hmot bude cesta na dohodnutou pozici, kde na ně měl čekat nejvyšší komodor GZBRTR, provázena už nyní v lodních posádkách rozšířenými obavami z toho, zda tam vůbec s poloprázdnými nádržemi doletí.

Vzpoura posádek na lodích by za těchto nepříznivých okolností nebyla ničím překvapivým. A nebyla by něčím, s čím by si nedovedl poradit. Mnozí z důstojníků se bolestně a těžce naučili, že sloužit pod WZYXZRovým vedení není jen velkou ctí a šancí na rychlý postup. Pořádek a respekt musí být.

Proč jen souhlasil s tím, že provede průzkum těchto okrajových sektorů, aby se potvrdila nebo vyloučila ne příliš věrohodná starší informace o existenci surovin vhodných k doplnění zásob celé flotily, když bylo předem jasné, že je to zbytečné mrhání zdroji. Jistě, jde o důležitý úkol. Náhle se jeho unavené myšlenky stočily k podezření, že jeho neúspěch není pouze dílem náhody. Že by se jej někteří z komodorů chtěli zbavit, aby zaujali jeho místo v nejužším kruhu velitelů? Vzpomněl si na staré přísloví a pomyslel si, že „pozdě bycha honit“.

„Pane, blížíme se k soustavě.“ Informoval jej jeho synovec WYXZYR.

Nařídil zvýšenou pohotovost a malou rozcvičku. „Dobře, jsou obsluhy zbraní připraveny? Těžební stroje přichystány ke startu na letových palubách? Chtěl bych si odtamtud kromě zásob odvézt něco na památku. Třeba vycpaného indiána nebo skalp jeho squaw.“ Ale nemusím mít všechno, pomyslel si hořce.

„Vše je v naprostém pořádku. Střely byly nabity do odpalovacích komor, pomalu zasunuty do hlavní a odjištěny podle předpisů. Důlní zařízení byla techniky připravena a pečlivě zkontrolována.“ Dostalo se mu unavené odpovědi popořadě od všech jeho důstojníků. S tím se bude muset co nejdřív taky něco udělat. Koukat na ty strhané ksichty jej už nebavilo.

Potřebují si konečně v klidu odpočinout, aby byli i nadále použitelní. Dám jim po akci všem delší dobu na zotavenou, dal jim osobní slib, který nemohli slyšet. Buď si na něj vzpomene, anebo mu jej tak jako tak připomenou.

****

Incident neboli malér

„Tak fajn. Jdeme na to."

První otázku si vybrala Steinová: „Je už tanker na svém místě?"

„Ano. Do oblasti dosahu jejich skenerů se na chvíli dostala kurýrní loď Vraník, která tu běžně operuje. Prostě shoda okolností, na něj jsme nepomysleli. Máme je hned poslat pryč?" potvrdil jí domněnku její zástupce.

„Ale ne, právě naopak. Přítomnost dopravní lodi se nám nyní dokonale hodí. Nechci, aby naši hosté předčasně věděli o naší pokročilé schopnosti detekce vzdálených předmětů a o rychlé a účinné komunikaci mimoprostorem. Vraník bude přihlížet tomu, co se bude dít, a poslouží jako záloha při navazování prvního kontaktu."

Jeden z techniků začal koktat: „Pane? Pane?…"

„Tak už se vymáčkněte!" zvýšil hlas Řemen.

„Tentokrát se vůbec nezamaskovali. Pozor! Stanoviště 15 nám hlásí, že se k tankeru docela rychle přibližuje několik raket. Před chvílí je vyslala jedna z těch menších lodí, a… řada záblesků o velké intenzitě! Rakety vybuchly ještě před nárazem do lodi, to znamená, že to může být jejich běžná taktika, kterou umožňuje charakter šíření pustošivého efektu prostorem vlivem stříkajících energií po výbuchu plasmy." Druhý technik jej doplnil: „Tanker M1068 pozorovatelům zmizel z krátkodobě oslepených obrazovek. Měli si dát pozor a použít nějaké filtry. Co já vím. Vizuální přiblížení potvrdilo, že tanker byl zcela zničen. Rozlétl se v podobě kapek žhavé plasmy do okolního prostoru."

„To bylo rychlé," konstatoval Petr Petrovič Koník.

„Uřízneme jim paprskomety, které byly zprovozněny u Helix, motorové sekce, a v nákladních manipulátorech do ostatních oddělených prostorů pošleme námořní pěchotu. Ukradneme jim potravinové automaty… Beztak se chlapci v kasárnách na povrchu Helix už dlouho nudí," navrhl vzrušeně generál Hvozd. „Akcička by jim zvedla sebevědomí."

Představa ohnivých loučí ženoucích se vesmírem rychlostí světla, tedy pro někoho těžko představitelnými třemi sty tisíci kilometrů za sekundu, jej očividně při dlouhém čekání na pořádnou akci

nabuzovala.

Plný výkon měly tyto široce rozšířené zbraně na vzdálenost asi jednoho milionu kilometrů. Potom každých dalších sto tisíc kilometrů jejich účinnost klesla o deset procent, což bylo důvodem vývoje miniaturních skokových jednotek pro torpéda s pseudoplazmovými náplněmi hlavic. Tato torpéda byla určena pro samostatné, rychlé, operativní třebas i několikanásobné přesuny v rámci jedné soustavy, dokud nedosáhla nejvhodnější pozice pro své odpálení, čímž většinou dostihla a zasáhla pronásledovaný cíl. Ne všechna torpéda se po přesunu do mimoprostoru opět objevila. Ztráty se počítaly okolo dvaceti procent, a to bylo ještě snesitelné. Spekulovalo se o tom, že by se nějakým záhadným způsobem mohla posunout v čase, a začaly být vedeny tajné evidence naprogramovaných cílů, kterýmžto koordinátům se v budoucnu měla všechna plavidla obloukem vyhnout, protože: „Náhoda je blbec."

Po vystřelení a často i několika meziskocích sem a tam, z jednoho kraje soustavy na druhý, pokračovala při cvičeních vyslaná torpéda řízená pozitronovými samostatně uvažujícími učícími se sítěmi jejich elektronických mozků podle potřeby s využitím standardních pohonných jednotek.

Ale vzhledem k tomu, že při využití této skokové technologie se počítalo s rychlými reakcemi protivníka, ke kterémužto úkolu byly jejich neurální sítě pořádně nabušené, mělo okamžitě po přiblížení na co nejbližší operační vzdálenost nálože a bleskurychlém zhodnocení bojové situace následovat odpálení.

Výkonnější typy dokázaly dokonce překonávat vzdálenosti mezi soustavami, což mohly využít při pronásledování protivníka unikajícího do nad- nebo i mimoprostoru. „Fuj. Fuj. Fuj. Je to pěknej hnůj," ohrazovali se proti tomuto projektu míroví aktivisté. Dávám jim za pravdu. Syčáci jedni…

Klasický pohon by v opravdové bojové situaci zvolila snad jen narušená pozitronická mysl řídící torpédo, která by včas zjistila, že cíli vypadly jeho vlastní skokové motory. Potom by si mohla dát na čas, prodloužit dobu trvání své narušené existence a přiblížit se k oběti pomaličku pomalu. Jenže nikde v okolí SKS nebyla nalezena civilizace, která by o skokové technologii mimoprostoru pátého a vyšších rozměrů vůbec kdy uvažovala. Tolik něco málo z teorie.

Se zdůvodněním vynaložených prostředků na základní výzkum a další vývoj těchto technologií vojenská správa nikdy problém neměla. Šuškalo se, že slohová cvičení na téma, proč mám rád miniaturní skokové motory, byla součástí přijímacích zkoušek na prestižní vojenskou akademii v soustavě Medůza, takže o podklady pro oficiální obhajování své pozice měli vojáci postaráno, a nemuseli si ani moc vymýšlet. Kreativita medůzanských studentů byla jaksepatří na výši.

Jak bylo ale na příkladě rychlosti pohybu nezvaných návštěvníků vidět, i v oblasti standardních prostorových pohonů (ve sféře třetího rozměru) bylo co zlepšovat. Nové generace dalekonosných střel, díky požadavkům flotily, která vždy chtěla a obvykle brzy i měla to nejlepší, co bylo na trhu

k dostání, budou určitě podstatně rychlejší.

„Pane?!“ ozvalo se od jednoho z pultů.

„Tak co je!“ povzbudila jej Steinová.

„Já vám musím něco říct.“

„Povídejte, člověče, ale rychle, vidíte, že se nám to zase začíná vymykat z rukou.“

„Předtím, než byl zničen ten tanker, jsem kontroloval přes rozhraní dálkového ovládání jeho dodatečné funkce. Zjistil jsem, že byl před lety při opravě dovybaven několika raketami kvůli odstraňování bludných asteroidů z cesty.“

„Cože?! Co to melete!“

„No a při prohlížení obslužných rutin jsem odblokoval mechanismus automatické detekce neidentifikovatelných předmětů a ono se to jaksi samo odpálilo.“

„Jak, jaksi… Samo… Chlape, vy mě ser…“

„Tak to je ostrý,“ zasmál se nad zvětšujícími se potížemi Malina.

„Fakt síla,“ plácl si s ním prsty o prsty Keřík. Tihle dva hoši spolu chodili na pivo, které jim v malých relativně častých dávkách učarovalo. Helixský ležák.

„A taky poučné,“ povzdechl si Hvozd.

„Promiňte mi to, prosím,“ žádal vkleče o odpuštění neznámý důstojník, pravděpodobně už tři minuty zcela beze jména a bez hodnosti. Strhal si z nárameníků výložky a chtěl se jít vycpat. Chystal se určitě, že do čtvrt hodiny se scvrkne do velikosti vojína.

„Stalo se, kamaráde. Pusť to z hlavy.“ Uklidňovali jej, jen Steinová vypadala, že jej popadne za límec, odvleče za dveře a tam ho buď zneuctí nebo zakousne.

„Kdo tedy zahájil palbu jako první?!“ připomněl nevyřešenou hádanku Koník.

„Někdo by to měl natvrdo říct.“

„Je spíš třeba odpovědět na otázku, jestli a kdy na tu krátkou vzdálenost naši hosté detekovali odjištěné hlavice raket na tankeru. To by bylo možné. Stříleli podle záznamů rozhodně jako první!“

Řemen byl rád, že není na místě Steinové a nemusí se zapojovat do něčeho, co mohlo potenciálně zkratovat jeho zrající kariéru. Hodilo se mu tak velice, že to celé není hozené jen na něm. A prudce nadskočil na židli, když chtěla část zodpovědnosti přece jen naložit i na něj: „Co provedeme teď, pane veliteli Řemene,“ dotázala se s úsměvem/se šklebem.

Potřeboval ji uklidnit, a dokázat, že řešení má bezpečnostní oddělení vždy po ruce: „Uklidněte se, prosím, a neznepokojujte se předčasně a zbytečně. Situace je jistě vážná, nikoli však zoufalá. Otevřete za deset minut spojovací kanál, jdu si zformulovat stručnou žádost o vysvětlení incidentu. Teď musíme jednat opatrně, vyváženě a zároveň odvážně. Všechno se vysvětlí. Kdyby něco, tak jsem vedle. Až se vrátím, hlasatelka jim to přečte.

Zajistěte tlumočníka, abychom to mohli přeložit do jazyků více civilizací, tedy těch, se kterými jsme se dosud setkali. Náš univerzální koloniální z toho prozatím vynecháme. A pouze audio. Nechceme, aby brzo viděli naše ksichty. Třeba si nás totiž s někým nespletli, a potom ten incident vypadá zase jinak. Snad se něco z toho uchytí, a ukáže se, že šlo o zbytečné nedorozumění.

Definujme to pracovně prostě jako přehmat způsobený oběma stranami. Takové přehmaty se někdy stávají, jistě to pochopí. Kór moc se omlouvat ale nebudeme. My jsme tady doma! Když do toho započítáme prvního objevitele soustavy, tak jsme tady celkem tři roky.

Třeba si nás opravdu jenom s někým škaredým a přiměřeně zlým spletli. Tankery, které se používají k přepravě rudy, jsou si často dost podobné a konkurence bývá tvrdá. Vysílání půjde přes Vraníka a jakoby z nějaké poblíž se právě nalézající dopravní lodi. Zajistěte divadlo s výměnou depeší mezi Vraníkem a další planetou, pro ně v tomto okamžiku nedosažitelnou Helix. Nemusí vědět, že my víme."

****

2x Hop

Jean: „Hop."

Lin: „Tak udělá už konečně někdo hop?!!!"

****

První kontakt

Když hlasatelka přišla, byla vybídnuta: „Slečno, začněte s vysíláním. Přeji si, ať vám to jde od ruky. Představte jim krátce naši kolonii, bla, bla, bla, něco z historie, ale žádné podrobnosti okolo jejího vzniku. Musíme vypadat silně. Vysvětlete proč nevysíláme obraz. Zdůvodněte to jiným používaným rozlišením obrazovky, a že se nám z jiného než nativního rozlišení občas točí hlava. Nic bližšího k tomu nesdělujte. Požadujte vysvětlení násilného incidentu, který se odehrál před chvílí. To oni pálili jako první, to zdůrazněte. Musí vám sdělit svoje úmysly a vyloučit opakování nepřátelského aktu. To zatím stačí."

„Kdo tedy koho napadl?" ptali se předsedy vlády Alfréda Stromečka, který přišel až nyní, protože měl poslední dny nějaké jednání. Jakoby on to měl vědět, když u toho nebyl. Potřebovali si prostě umýt ruce. A Stromeček se hodil jako nejbližší oběť války, která ještě ani pořádně nezačala.

No co, byl to jenom politik.

Zorientoval se ovšem díky předchozímu výcviku na nejrůznějších poradách a zasedáních rychle. „Na tom teď z mého pohledu tolik nezáleží. Slyšeli jste plukovníka. Potřebujeme to rychle urovnat. Stíháte vysílat? Dobře. Jaká je jejich odpověď?“

Dostalo se mu tedy žádaných informací: „Oni nám, zdá se, překvapivě rozumějí. Ujal se starý dnes nepoužívaný dialekt arkadijských domorodců objevený při vykopávkách na Arkádii III. Byl vytesaný do stěn tamních pískovcových jeskyní. Ptají se, jestli náhodou nejsme Urk'tuové. Nečekali nás tu.

Chvíli to vypadalo, že cizinci váhají s vlastní odpovědí, ale teď se naopak horlivě omlouvají za drobné nedorozumění, a chtějí si s námi v klidu promluvit. Řekli také něco o sobě. Jsou na cestě do svých nových kolonií.

Říkají ale dále, že byli před cestou sem při útěku z domovského světa ze zálohy napadeni organizovanou skupinou nebezpečných pirátů vybavených podobnými tankery, jako byl ten náš zničený, ale oproti němu plně naloženými výbušninami. Tito piráti proti nim použili upravených tankerů jako taranovacích lodí.

Měli značné ztráty a mnohé lodě byly vážně poškozeny, jiné se daly jinudy, takže za nimi nemohou hned přiletět. Hledali už dlouho klidnou soustavu dál od bojišť, kde by se mohli vzpamatovat z katastrofy a odpočinout si. Průzkum se setkal s naším tankerem, ale protože zjistili, že je řízen automaticky, předpokládali, že soustavu využívá jako navigační bod před dalším přechodem do jakéhosi hyperprostoru,“ tady se informátor odmlčel a řekl: „o tom jsme se učili ve škole, v základním kurzu,“ a pokračoval: „a když neměli jinou možnost, rozhodli se pokračovat až sem. Proto byli překvapeni přítomností dalších lodí, z nichž jedna jejich směrem bezdůvodně vypustila pomalou střelu.

O tom, jestli odhalili přípravu na odpálení neříkají nic. Možná pečlivě volí slova, aby odpověď nebyla jednoznačná. Byli tím útokem docela zmateni a nechápou smysl té akce. Tudíž nehodlali nic riskovat a situaci promptně vyřešili vypuštěním vlastních střel a likvidací nesmyslně útočícího tankeru. To jsou jenom řečičky. Prostě nechtějí, aby se jim někdo zbytečně proběhl po zádech. To je můj názor.“

„Kdo se tě ptal na názor?!“

„Hm. Tak tedy. Jejich nepřátelé jsou prý silnější, používají účinnější energetické zbraně a střely s termonukleárními hlavicemi a mají zhruba stejně rychlé lodě. Mohli tedy předpokládat, že na ně tady budou čekat a za pomoci automaticky řízeného tankeru přichystat další léčku. Ptají se, zda se mohou přiblížit k obydleným planetám, aby mohli získat zásoby a opravit poškození na lodích.“

Stromeček přikázal: „Odpovězte jim, že mohou, že souhlasíme. Poskytněte jim souřadnice He-

lix II, i když je už nejspíš mají. O Promatorii, o které asi nevědí, se vůbec nezmiňujte. A požadujte po nich koordináty světů, jejichž obyvatelstvo se k nim chovalo nepřátelsky. A vůbec cokoli zajímavého, na co cestou narazili. Když chtějí být přáteli, ať se chovají přátelsky. Můžou to považovat za šanci, jak potenciálně těm, kteří jim tolikrát vypráskali kožich, nebo co to vlastně nosí na zádech, ztrpčit život. Nebo naopak nám, jak se to vezme."

„Uvažujete o průzkumné výpravě do těch vzdálených soustav? O zajištění expedice vojenským doprovodem? To by musela napřed jednohlasně schválit svazová rada. Třeba se pletu, ale v současnosti v ní nesedí většina admirálů, kteří by toužili po vyzkoušení svých nových hraček, a mohli vyslání expedice prosadit," konstatovala Steinová.

„To je jiná věc. Jakékoli informace o možných hrozbách se můžou hodit. Co když jdou pořád po nich. Tak předpokládám, že se tu u nás staví další „hosté". A jako představitel vlády jsem byl voliči pověřen udělat vše pro jejich bezpečí a zdravý životní styl. Socialismus si nějakými emzáky rozvracet nedáme!"

„Vyvíjí se to rozhodně zajímavě. Kdo tady koho vlastně oblbuje? Vždyť je ani pořádně neznáme a už nám lezou skoro do postele. Jak je odsud dostaneme, to je podle mě ta nejdůležitější otázka," začal se ošívat a bouřit Koník.

„Tak takhle ne, soudruhu, takhle ne. Hlavně žádné invektivy a zpochybňování vedení. To by nemuselo dobře skončit. Rozumíme si?"

„Ano. Rozumíme si velmi dobře."

Stromečkem byl vydán další pokyn, který měl rozptýlit hutnějící atmosféru: „Vím a chápu vaše obavy. Rozhodl jsem se proto a nařídil, že před tím než se přiblíží k Helix II, bude po předchozích průtazích konečně sestavena dvojice energometů ráže 5 x 10 metrů, které byly kvůli předchozímu zaneprázdnění při zakládání zemědělských polí na jaře a zajišťování solidní sklizně prozatímně uloženy v bednách v orbitálních skladištích."

„My máme něco takového? Tím se ale vše mění v náš prospěch," tvářil se naoko překvapeně Řemen, jakoby o tom samém nedávno nemluvil.

Jeho zástupce proto uvedl věci na pravou míru: „Podle předpisů vydaných odborem rady Socialistického koloniálního svazu pro nově zakládané kolonie, vztahujících se na všechny kolonizační projekty v hraničních oblastech svazu neúplně prozkoumaných sektorů, s sebou musí vzít každá

výprava alespoň čtyři komplety této ráže. Je to v manuálu bezpodmínečně stanovené minimum. Většinou se naplní litera předpisu, protože každá zbraň tohoto typu a velikosti zabírá místo a zvyšuje náklady. Prostředky pak chybí jinde. Ale někde ještě dva budou.

Technickou dokumentaci k různým zbraňovým systémům má k dispozici Technický odbor Rady Helix. Nově zakládané kolonie běžně předpokládají, že za příhodných podmínek bude všechno potřebné pro rozvoj a případnou obranu obyvatelstva soběstačně produkováno novými továrnami během několika málo let."

Steinová jej doplnila dalšími informacemi o pozdějších výrobních plánech a dodávkách pro obranné síly: „Standardizované odpalovací komory vlnových mimočástic nebo torpéda plněná pseudoplazmou, která mají díky vlastním krokovým skokovým motorům daleko větší aktivní i pasivní dosah, a to bez výrazného omezení účinnosti při dosažení cíle ve větší vzdálenosti od odpalovacích ramp.

Když to mám stručně a výstižně srovnat s velmi účinnými proudy mimočásticových děl první generace, která máme k dispozici, je to taky bomba. Zbraně používané dnes Socialistickou koloniální flotilou to fakt nejsou ani náhodou, ale nic jiného po ruce nemáme. Lituji tak trochu toho, že ti emzáci nepřiletěli později. Za čtyři až pět let by to bylo v cajku. Líp by se nám nařizovalo, co mají v naší soustavě dělat. Přemýšleli bychom akorát o tom, kdy jim nařídíme, aby se spakovali a letěli dál. Když bychom jim to tedy chtěli povolit."

„Loděnice a zbrojní provozy zahrnuté do oblastního plánu u Promatorie jsme ještě ani nezačali projektovat, a vy už skoro používáte jejich výrobky," poznamenal Malina.

Situace se však začínala rozjeté Steinové zřetelně rýsovat: „Postavíme tedy ty vrhače blesků na příletových a odletových plošinách provizorní stanice nalézající se na orbitě Helix II. Budou muset poskytovat dostatečnou ochranu planetě, kdyby se potvrdilo naše prozatím nedoložené, možná zbytečné, ale přesto existující podezření a cizinci s námi nechtěli hrát férově a tlačili na nás. V lodních zásobnících, jestli se pamatuji, jim nějaké rakety ještě zbyly. Špatné a pro nás nevýhodné obchodní smlouvy si krátce po založení strategicky výhodné kolonie v tak na suroviny a obyvatelné planety bohaté soustavě nemůžeme dovolit!"

Světlé zítřky IV

Anotace: *„Ráz, dva. Ráz, dva. Ráz, dva."*
Tak si říkám, že tohle by mohl být konec borůvkářské série.

Dětičky ze školičky

Ve dveřích se najednou tlačilo velké množství malých pestrobarevně oblečených postav. Doprovázely je dvě zkušené učitelky. Měly odznak výchovných pracovnic a v rukách výrazná mávátka

určená k zastavování provozu na magistrálách, když je s dětmi přecházely.

„Pane předsedo vlády, admirále, generále, plukovníku," vyjmenoval postupně všechny důležité hodnosti uvaděč, „máme tu tu plánovanou školní výpravu."

„Mohli by přijít jindy?" zkoušeli svoje štěstí Koník s Malinou.

„No, to je hezké pozvěte je dál," zaradoval se Stromeček. Setkání s občánky vítal.

„Pojďte dál, děti," podpořila jej Steinová, která se společně s ostatními vydala uvítat malé školáky ze třetí třídy prvního stupně základní školy nacházející se ve správním obvodě na severu položeného města Bambule. Hvozd a Řemen se chovali daleko zdrženlivěji. O školních výpravách si mysleli svoje.

Teď šlo především o to mít tuhle záležitost co nejdříve za sebou. Jaký tu měli krásný klid! A ten klid byl pryč. Za to si můžou sami. Bylo pozdě brát si dovolenou. Co kdyby se nenápadně vzdálili a nařídili celoplanetární cvičení CO, to by se těch děcek třeba nadobro zbavili. Steinová, která s nimi často spolupracovala, jakoby vytušila, na co asi tak oba myslí, a rozhodně zavrtěla hlavou, ne!

Prostory se najednou opravdu šířilo více hluku než předtím. Zařízení vypadalo pěkně, a technici a obsluha sledovacích konzolí, všichni nižší důstojníci měli z nenadálé návštěvy skutečnou radost. Děcka se zvědavě rozhlížela a začala se tlačit před největší obrazovkou, která byla na sále prozatímního hlavního velitelství přesunutého kvůli prostorovým problémům z krizového centra do suterénu. Někteří výtečníci se dožadovali jejího využití pro paření her, což jim samozřejmě nebylo umožněno. Hvozd s Řemenem ač u zdi stáli svým podřízeným přesto hodně blízko.

„Jaká byla cesta? Byli jste v ZOO?" navázal kontakt Stromeček.

„Teprve se tam chystáme. Byli jsme nejdřív v dětské knihovně. Je super."

„Návštěva tady u vás je v programu na druhém místě." Informovala Andreu paní učitelka.

„Co to tam máte," promluvila za třídní kolektiv sledující soustředěně pohybující se značky a měnící se vektory na panelech malá Dorotka.

„Víš, ty trojúhelníčky, to jsou všechna plavidla v naší soustavě, a ty čtverečky představují pozorovací stanoviště." Poučil je technický antitalent Stromeček, který byl mezitím informován.

„A ta kolečka?" toužil se dozvědět víc Honzík.

Stromeček to z neznámého důvodu nevěděl a hledal pohledem pomoc a odpověď u Maliny.

Malina situaci a tím i předsedu zachránil: „Vlastně bychom se mohli zeptat také tak, co znamená to velké kolečko a co jsou zač ta dvě malá. Velké označuje, že jedno plavidlo je mnohem větší než ta dvě. Jo, a jsou to emzáci.“ Stromeček se na Malinu usmál. Děti jsou naše budoucnost.

„A co tu takhle po ránu dělají?“ ozval se Tomášek.

„To ještě nevíme, ale nejspíš nás přišli navštívit, tak jako vy.“ Pokoušel se o komunikaci Řemen. Z výrazu v jeho tváři nebylo poznat, zda žertuje, nebo svou hypotézu myslí vážně. Prostě sám velký bezpečnostní agent, šéf stovek a tisíců bezpečnostních agentů, se chtěl předvést.

„A to tedy budou potřebovat uvítat. Můžeme jim přinést květiny?“ projevilo zájem několik holčiček.

„To víte, že můžete, ale je možné, že květiny neznají. Potom byste si je musely vzít zpátky, a to nechcete, že ne?“

„Tak někdy jindy,“ nedaly se odradit.

„Děti, odcházíme. Rozlučte se s pány generály. A řekněte jim na shledanou. ZOO, zvířátka, botanická zahrada, skleníky s pozemskými rostlinami, stromy a květinami, starodávný zámek oplatky a jahodová zmrzlina čekají.“ Hnaly paní učitelky své svěřence po několika minutách pryč.

„Jů.“ a „Jó.“

„Na shledanou.“

„Na shledanou.“

„Na shledanou.“

„Ahoj.“

„Tak to bychom měli. Co tu máme dalšího?“

****

Kampak asi mají namířeno?

„Zjistili jsme, že nevyužívají k přesunům uvnitř soustavy skokové motory. Buď je mají poškozené, nebo je nemají, a nemají ani tušení o této technologii," podal zprávu poručík z technického oddělení.

„Říkali něco o gravitačních vlivech. Chtěli, abychom jim poskytli mapu soustavy. Možná využívají pro nás již zastaralý způsob přesunu do mimoprostoru, který se přestal používat před dlouhou dobou, protože umožňuje přesun pouze do čtyřprostoru a tím delší dobu trvání mezihvězdných cest.

Tato technologická úroveň, jak jsem se dočetl, je spojena s nutností opuštění hlavních planetárních gravitačních vlivů, pokud nejsou použity umělé vyrovnávací mechanismy. Bitevní lodě SKF jsou podle některých tajných informací vybaveny skokovými motory s okamžitým přesunem až do dvanáctiprostoru," podal vyčerpávající výklad problematiky Řemenův zástupce Koníček.

„Dobře nabídněte jim doprovod, když se chtějí k Helix plazit," řekla Steinová.

****

Správné souřadnice

„Říkají si BZXZiané a ptali se, jestli jsme se tady poblíž nesetkali s loděmi ze Země nebo z míst, která nazvali Nuovo Torino, Auktron, Hegemonia, Psyché-Lesní Brod." Informoval své kolegy o výsledku vyjednávání Řemen.

„Samozřejmě, že jsme se setkali s pozemskými plavidly. Vždyť je to sídlo koloniálního svazu, ale o těch ostatních místech jsem nikdy neslyšel. Nejsou ani na seznamu planetárních systémů obývaných našimi sousedy v sektorech delta a epsilon," prohlásil Řemen.

„Podle těch souřadnic, které poskytli, by jeden řekl, že někde je chyba. Země přece leží úplně jinde. A tak daleko, kam ji lokalizují jejich záznamy, ještě žádný průzkumník neletěl. Snad je chyba někde při převádění jejich jednotek na náš metrický systém? Požádejte je o analýzu a srovnání měr. Definujte jim přesně jeden 'metr'," doplnil jej jeho zástupce.

****

Metr bez metru, k metru, na metr, metr, o metru, s metrem

Na palubě BZXZianské lodi pronesl vyděšeně komodor WZYXZR: „'Metr', sss-zyxz, oni používají metry?!!! Který soudný tvor v galaxii by chtěl používat metr jako jednotku. Copak to jsou lidé?!!! Vlastně se nám ještě neukázali. Prý problémy s videem. Ha, jak jsem mohl být tak hloupý," povzdechl si nad marností všech marností BZXZianský komodor.

„Musíme opatrně ale hlavně rychle pryč! Je to určitě léčka, protože v blízkosti planet nemůžeme skočit do hyperprostoru a uniknout! Tam někde za planetárními tělesy na nás může skrytě číhat superplán, dva nebo i tři. Tím bychom byli úplně vyřízeni. Musíme s nimi konverzovat dál, a dělat jakoby nic, abychom zdrželi své případné pronásledování.

Díky náskoku si budeme moci udržet dostatečný odstup! Plazí se naštěstí jako slimáci, ale kdo ví, co za tím je. Proveďte! Snad se to povede, aniž by si okamžitě něčeho všimli. Kde mají ty lodě senzory a jak jsou výkonné?" To se ale až doteď, ač se BZXZianští technici opravdu poctivě snažili, zjistit nepodařilo.

„Ano, pane. Provedu pane."

Ještěže jim posádce zůstaly z vojenského drilu nějaké návyky, i když se poslední dobou moc nedaří. Pomyslel si komodor WZYXZR.

Systémy poslušně zareagovaly na zadané příkazy a plavidla začala nenápadně měnit směr. Až tak nenápadné to ovšem nebylo, aby to šlo jen tak přehlédnout. Jedním z hesel bezpečnostních složek byl příkaz: „Bděte! Může se vám to kdykoli hodit." To ale komodor netušil.

****

Lin Ju nám říká: „Jak chcete."

„Pane, BZXZiané se na chvíli po našem sdělení odmlčeli, a teď rychle mění směr, vlastně zatáčejí, …, stále zatáčejí…, pořád zatáčejí. Otočili se. Obrátili se a vracejí se cestou, kterou předtím přišli."

„Zeptejte se jich, kam mají namířeno!" Nařídil Stromeček.

„Odpovídají, že jim přišlo volání jedné odloučené skupiny, ve kterém jim bylo vyšším velením nařízeno urychleně dosáhnout nových koordinátů, na kterých se mají setkat s tou skupinou, a odtamtud pokračovat společně dále. Prý objevili vhodný systém pro založení další kolonie a nechtějí, aby jim jej někdo vyfoukl."

„Ale my jsme nezachytili žádné směrové mimoprostorové vysílání, které by ty lodě mohly zachytit." Podotkl důstojník sledující zprávy přicházející z pozorovacích stanovišť.

„Na tom nezáleží.“ Shrnula nečekaný obrat ve vývoji admirál Steinová.

„Hlavně že letí pryč. Za to bych jim sám nejradši poděkoval. Nabídněte jim aspoň slavnostní doprovod, rychlé odvlečení na okraj naší soustavy, mimo podstatné planetární gravitační vlivy. Za pár minut sem ovšem přiletí naše lodě.“ Ozval se Řemen.

„Jak, jaké lodě?“ zakoktával se překvapeně Hvozdův zástupce Keřík.

Generál Řemen admirálu Steinové, Keříkovi a ostatním ve středisku podal vševysvětlující odpověď: „Když jsem ve své kanceláři formuloval text první komunikace s BZXZiany, napadlo mě, že bych se měl spojit s pozemským ústředním bezpečnostním velitelstvím. Navázal jsem zabezpečené šifrované mimoprostorové spojení, popsal incident s tankerem a požádal o předání žádosti o vyslaní několika lodí admiralitě. Pro všechny případy samozřejmě. Směřuje sem z Nového hradu bitevní loď Nářez.

To je ta bitevní loď, co prý na ní její statečná kapitánka Lin Ju nutí mužstvo při ranním nástupu volat „Bere tě z nepřátel hrůza a děs? Drž hubu. Zvedni se. Jdi tam. Běž, a pořádně jim nařež!“ S ní skočil ze soustavy Bella i nový moderní bitevní křižník Bijec, na který byl přidělen mladý Jean L'Oiseau. Lin Ju už prý pro něj stihla vymyslet rapovou říkanku: „Bijec, Bijec! Bude tady binec. Kdo ten binec uklidí?! Nakonec zase Bijec, Bijec!“ Technici se smíchem málem svalili ze židlí. „Víc koloniálních plavidel sem, pokud vím, vojáci zřejmě neposlali.

Sesterské bitevní lodě Nářezu Plamen a Úsvit byly před měsícem odvolány z Nového hradu, aby vykonávaly strážní službu na nejasných hranicích s Orkyany, kde to údajně začíná vřít. O té údajné krizi jste už, myslím, ve státní televizi slyšeli. Moji známí u analytiků SKF si ale myslí, že vzhledem k uměle nadhodnocované orkyanské bojechtivosti, jde spíše o humbuk a státní zájem před chystanými volbami do koloniálních parlamentů a volených samospráv na místní úrovni. Až bude po volbách podepíše se rychle nějaká mírová smlouva a všechno se vrátí do starých kolejí. Uvidíme. Na Orkyanech si podle nich nikdo nic nevezme, když se na jejich planetách daří především kozám.

Operace u nás na Helix dostala krycí jméno „Důraz-Průraz“ a má za úkol přispět k uklidnění situace a zajištění dalších šťastných zítřků zdejšímu obyvatelstvu. Naši pracující potřebují ke své budovatelské práci kromě odpovídajícího tepla a potravin také určitý klid. A ten jim Lin Ju a Jean zajistí. Na to se můžete spolehnout.“

Zablikaly nějaké kontrolky a obsluha komunikačních zařízení oznámila, že z mimoprostoru přišlo zašifrované sdělení požadující navázání rozhovoru v reálném čase s bojovou skupinou tvořenou blížícími se loděmi Nářezem a Bijcem. „Spojte nás,“ nařídila Steinová.

Z obrazovky na shromážděné velitele zamrkala kapitánka Lin Ju známá svým přímočarým řešením vzniklých problémů občas diskutovaným a rozebíraným před kárnými komisemi. Přesto zůstávala jako stálice za velitelským pultem centrály v pořadí už třetí bitevní lodě. Těch předchozích se vždy dovedla zbavit, protože přehnaně silné vazby k posádce si nevytvářela, a chtěla mít po ruce z techniky jen to nejlepší. V otázkách spojených s taktikou a strategií a co možná nejlepším řešením vzniklých druhým nepříjemných potíží byla široce uznávána. Kolegové ji považovali za jedničku.

Přešla hned k věci: „Za pět minut se moje skupina dostane do soustavy Helix. Z poskytnutých informací vyplývá, že bezodkladné použití síly, není požadováno. Pokud k tomu ale budu okolnostmi přinucena, to se může lehce stát, a usoudím, že je to nezbytné, nezůstane po emzácích ani mastný flek. To vám slibuji.“ To je mazaná borka!

Odpověděl jí plukovník Řemen: „Situace se změnila. Ti BZXZiané se vracejí a chtějí v klidu odletět pryč. Dejte, prosím, prst z ovládání zbraňových systémů pryč. Směřují k okraji soustavy. Podle pozice, na které se objevili poprvé i podruhé, to vypadá, že jejich technologie mezihvězdných cest je od naší odlišná. Technici tvrdí, že jsou za námi o dost pozadu. Vaše asistence nebude potřeba, ale přijďte, dáme si malinovou šťávu a borůvkový koláč. Pokecáme…“

Do řeči mu skočila Steinová: „Nabídli jsme jim odtažení, ale ještě na vzkaz nereagovali. Chtěla bych vás jen požádat, kdyby na to kývli, abyste je zachytili vlečným paprskem a odtáhli, kam budou chtít. Ale nejsem si jistá, že to bude nutné. Pokud se mí lidé nepletou, už tam skoro jsou. Pro jistotu vám posíláme koordináty, na kterých byste měli vystoupit z mimoprostoru, abyste jim byli co nejblíž.“

„Tak fajn, jak chcete,“ potvrdila opatrný souhlas s možným využitím své nablýskané bitevní lodě jako pokročilého tažného člunu Lin Ju a přerušila spojení.

Řítila se sem ovšem přes malý počet lodí běžným občanům stěží představitelná ohromná síla. Průřez světelným sloupem složeným z vln mimočásticových paprsků vyslaným běžnou ráží bočních baterií na Nářezu měl u každého vrhače střední velikosti rozměry tisíc dvě stě krát jedenáct set metrů. Parametry, škálovatelnost, způsoby měnění a nastavování účinnosti světelných bičů byly mimo armádu a její vyšší velitele ostatním přísně tajné. Z toho, co jsem na své výzvědné misi viděl, bych řekl, že se jimi dala v okamžiku přeříznout velká loď stejně rychle jako malá planeta. Fuj. Fuj. Fuj.

Samostatné generátory kteréhokoli kanónu, postaveného v hranaté dělové věži, tvořícího jen jednu malou součást všech baterií vrhačů umístěných na hlavních palubách, by jej vydržely chrlit nepřetržitě po dobu dvaceti minut. Pak by se pouhých pět sekund regenerovaly a ochlazovaly na původní provozní teplotu, aby mohly okamžitě znovu udeřit. To by byl skutečně ohromný nářez. Hlavní příďové vrhací jednotky – paprskomety zasazené přímo do trupu bitevní lodi pak měly rozměry průřezu proudem mimočástic dokonce pět krát tři kilometry.

K čemu tohle bylo dobré, nebylo rozumně uvažujícím soudruhům na první pohled patrné. Proto vojenské akademie pořádaly pro velitele flotily ve zvláštních střediscích zvláštní pomocné kurzy. „Mám zvláštní školu," pochlubila se Lin Ju svým rodičům coby čerstvá absolventka medůzanské vojenské akademie. „To jako, že jsi úředně uznaná? Státní kripl ve flotile?" Projevila obavy o její zdraví maminka Li Ju, než jí to Lin během dvou hodin vysvětlila. Dalo se to pochopit

Z představy mohutných příďových a záďových palebných postavení bitevní lodě se některým z přítomných, kteří o nich četli ve zpravodajství, málem udělalo mdlo. Rozšířily se jim zorničky a protočily panenky. Představa dvou set vrhačů příďových baterií pálících v jednom okamžiku byla děsivá. Dvě stě proudů mimočástic v takové chvíli zdánlivě vypadalo, jakoby se slilo v jeden obrovský ohnivý svazek.

Konec onoho svítícího jazyku byl pro normálně krátkozraké smrtelníky v nedohlednu. Tyto kolosy byly postaveny, jak říkala propaganda, hlavně proto, aby nebyly použity, a když tak pouze v případě, kdy by nebylo zbytí, a to jen proto, že když už je máme, tak bychom je měli využít, jak zněl doplněk každého zpravodajského článku oslavujícího vypuštění nového plavidla z nádrží loděnic na Belreve či kdekoli jinde.

Služba na nich měla být veřejnosti prezentována především jako ocenění zásluh o rozvoj koloniálního svazu, což jí dodávalo na prestiži. Ve skutečnosti to občas byla i zašívárna pro synky někte-

rých důležitějších funkcionářů, kteří potřebovali dobré posudky pro svůj další postup, a tady je mohli brzy získat.

Pacifistické organizace a známí aktivisté byli pravidelně zváni na velkolepé oslavy konané u příležitosti dokončení všech plavidel od bitevních křižníků, které nebyly v porovnání s bitevními loděmi o moc menší, zhruba dvoutřetinové, nahoru. Přes svou velikost vyžadovaly k obsluze pouze několik set členů posádky.

Jinak na nich bylo všechno řízeno pokročilou automatikou, všeprostupujícími a vše prorůstajícími počítačovými sítěmi a robotizací. Struktura štítů posledních generací zde byla ztotožněna s materiálem, z něhož byly nanoboty v nádržích ohromujících rozměrů umístěných volně v kosmu vytvořeny všechny hlavní nosné konstrukce: stěny vnějšího pláště, horizontální hlavní úrovně palub a vertikální vnitřní dělící osy. Vyzkoušeno a potvrzeno.

Zní to trochu jako slogan z reklamy, ale tenhle materiál už zdaleka nešel tak snadno vyklepat, jako se při zkouškách na střelnicích výbuchy plazmy v bezprostřední blízkosti štítů kriticky přetěžovaly generátory ochranných silových polí běžných lodí, dokud se důležité součásti nepoškodily a energetické generátory nevypadly. Žádné starosti se štíty na dvaceti procentech, jak je známe z dokumentárních historických filmů.

Kdyby se námořníka sloužícího na Nářezu někdo zeptal na to, co by dělal v situaci, kdy by integrita štítů klesla na třicet procent, zřejmě by jej ta otázka spíše zmátla. Vůbec by jí nerozuměl. A když by něco dokázalo plášť, vnitřní konstrukci a přepážky a stěny rozpustit? Jaký by to mělo vliv na vaši kariéru? „Tak to bych byl definitivně v loji.“

****

BZXZ letí pryč

„Cože, nabízejí nám doprovod bitevních lodí. To si z nás dělají srandu?!“ zařval WZYXZR na nejblíže stojící obsluhy ovládacích konzolí.

Obsluze senzorů za pár následujících okamžiků překvapením naprosto došla řeč. Ohromeně zírali na velkoplošné obrazovky svých zařízení, která se nejspíš zbláznila. Protože to, co jim hlásily počítače, přece nemohla být pravda. Čísla a simulace ukazovaly na to, že se jen několik BZXZianských jednotek od nich náhle zhmotnila dvě obrovská tělesa. Na prosto jim zakryla výhled! To má být ten nabízený doprovod?!

Rozměry a tvarem odpovídalo to větší z nich zhruba akváriu se skosenými směrem nahoru se pozvolna zužujícími bočními stěnami o velikosti zhruba sedmdesát tři krát padesát čtyři a půl

BZXZ, krát třináct a půl BZXZ u základny, nahoře analogicky krát jedenáct BZXZ (podle technické specifikace lidských stavitelů zhruba délka: osmdesát krát výška: šedesát krát šířka: patnáct kilometrů, či dvanáct nahoře).

Šok odezníval jen pozvolna. Nakonec se jeden z důstojníků probral, a pro jistotu STRXZX nechal systémy provést kontrolu nastavení měřidel, než se obrátil na svého nadřízeného: „Pane, několik set BZXZ od nás se nečekaně objevila dvě plavidla zdaleka překračující velikost turijských superplánů. Nezachytili jsme předtím v hyperprostoru žádné známky jejich příletu!

Jedno je několikanásobně větší než náš superplán! Na bocích těch lodí jsou jakési symboly. Optické senzory na každém plavidle zhruba uprostřed trupů rozeznávají velké rudé žlutěorámované hvězdy. Na každém jedna. Vrcholy cípů jsou od středu kružnice, do které by se daly vepsat, vzdáleny přibližně devět set BZXZ.“ (podle technické specifikace symbolů navržené pro tuto třídu lidskými staviteli kružnice o průměru přesně tisíc metrů). Svůj nepřesný popis dokončil s tím, že: „Není znám případ, kdy by na lidském plavidle byl pozorován zřetelný obraz takové velikosti.“

„To je teď zcela nepodstatné, jestli jsou to lidé nebo nejsou. Jdou po nás?! Byli jsme zaměřeni?! Připravují se k palbě?!“

„Není známo.“ Dostalo se mu zprava ze zdola vymezeného velícího prostoru jednoduché a pravdivé odpovědi.

„Jak daleko máme k hranici, která nás oddělí od významných planetárních gravitačních vlivů, jež nám znemožňují přejít do hyperprostoru?!“ Komodor měl díky stresu a neobvyklosti situace, do které se dostal poprvé v životě, zřetelný náběh na hysterický záchvat.

„Už jsme těsně za ní. Objekty stále stojí téměř nehnutě na místě.“

„Vynikající. Okamžitě provést skok. Na můj pokyn, teď! Hop!“

BZXZianská skupina tvořená superplánem a dvěma těžkými křižníky s klamným trhnutím opustila soustavu Helix, a komodor si mohl konečně oddychnout. Příští systém musí nechat průzkumný člun prověřit důkladněji a ušetřit si tím zbytečný stres. Nemluvě o možnosti prudkého zkrácení života na minimum!

****

„Ráz, dva. Ráz, dva. Ráz, dva.“

„Prchají! Srabi!,“ utrousila Lin Ju. To ale pro ni bylo v tuto chvíli zcela vedlejší. Jako všichni na palubě se už cestou do soustavy Helix těšila na místní speciality a vyhlášené borůvkové koláče, a samozřejmě divoký sběr borůvek a malin v místních lesích. Ať si ji tu dlouho pamatují. Na lodi

se spustily poplašné sirény. Pečlivá příprava a týdny strávené v posilovně ohýbáním hřbetu a zvyšováním fyzické kondice nad běžné armádní standardy se jim všem měla zanedlouho zúročit.

Kádrovák ječel do mikrofonu jako by šlo o politické školení mužstva: „Pozor. Vyhlašuji okamžitou pohotovost. Opakuji. Toto není cvičení. Toto není cvičení! Všichni, kdo nemají jiné povinnosti, se okamžitě dostaví do hangárů D a F, kde se nalodí do výsadkových kontejnerů. Očekávejte vbrzku další pokyny!“

„Ráz, dva. Ráz, dva. Ráz, dva.“

„Jsou nádoby a hrnky v dostatečném počtu nachystány? Sběrači připraveni?“ Usmála se Lin sladce na zástupce velitele oddílů kosmické pěchoty.

„Ano. Kapitáne. Většina lidí je připravena a čeká na zahájení akce. Týmy pět až deset se přemísťují do hangáru, aby se také nalodily do transportérů. Váš člun je připraven. Očekávám vaše další rozkazy v tomto směru. Tuhle příležitost si nenecháme ujít. Budete se chtít setkat se zástupci místní vlády nyní, nebo schůzku odložíte až na později? Mohlo by jim to připadat jako nájezd.“

„Borůvky a maliny jsou mojí jedinou prioritou. Hluboké lesy, čerstvý vonící vzduch, zvířátka a květiny. Domluvte to setkání s předsedou vlády, Steinovou, Řemenem a generály na dvacet hodin od – teď. Na lodích budeme udržovat jen minimální stavy. Všichni se vystřídají, jinak mají až do odvolání volno. Proveďte ihned skok k Helix.“

„Na můj povel: Hop!“

„Hop.“

„Ráz, dva. Ráz, dva. Ráz, dva.“

„Hop, hop.“

Světlé zítřky V

Anotace: *„Může mi někdo říct, co se to tu děje?" Steinová upírala oči na sarkofág umístěný na stole, v němž ležela nehybná postava. Sklo bylo mírně zamlžené…*

Na cestě TAM ONAM

„Může mi někdo říct, co se to tu děje?“ Steinová upírala oči na sarkofág umístěný na stole, v němž ležela nehybná postava. Sklo bylo mírně zamlžené.

„Chtěl jsem, abyste to viděla," odpověděl jí ze slušnosti Řemen, který se snažil otřít plexisklo hadrem. Taky ji sem nemusel zvát, ale přece jen ji pozval. „V tom sarkofágu se nachází vyspělý nedávno v našich místních biotechnologických laboratořích vypěstovaný klon, který hodláme vyslat do míst, která byla identifikována podle BZXZianských indicií.

Zjistilo se, že k nám přiletěli, kdo ví odkud. Fakticky. Vědci se přou jen o to, jestli byli vůbec živí a skuteční. Ty koordináty nás totiž dovedly až k anomálii neznámých vlastností, kterou je nutné prozkoumat. Já se v tom moc nevyznám. Mluví se o buď časoprostorovém zlomu – což by nejspíš mnohé vysvětlovalo, asi proto byli sto let za opicemi, nebo o silové dimenzionální ploše vedoucí do nějakého paralelního vesmíru, ale na ty já nevěřím. Kdyby mi řekli, že je to skluzavka, vyšlo by to nastejno. Vymyslelo se tedy, že se tam pošle klon. Konec diskuze. Obyčejní lidé pro něco tak nebezpečného nemají jednoduše ty správné předpoklady, zato jsou pojištěni pro případ úrazu. Riziko je prý v tom, že parametry toho jevu se bez přestání proměňují, takže se náš agent téměř na sto pro nevrátí."

„To jakože jej tam pošlete, a když se nevrátí, bude se dělat, jako že nic?"

„Jestliže se nevrátí, nebude se dělat vůbec nic. Ano, máte naprostou pravdu, Andreo."

****

Plánování je základ

Když plukovník Bořivoj Gradský vešel do pracovny admirála Helgy Kraftové, kam byl uveden jejím pobočníkem, seděla jako vždy za stolem a zírala do dokumentů, které už na první pohled vypadaly jako tajné.

„Bořivoj Gradský, na váš rozkaz, madam."

„Posaďte se, plukovníku," přešla hned k věci, nadechla se… a dál upírala své oči na sloupce čísel, grafy, hodnocení a vysvětlující poznámky zprávy. Dlouho se nic nedělo. Ticho přerušil až příchod pobočníka, který přinesl dva hrnky lipového čaje oslazeného medem.

„Jistě jste zvědavý, co vám chci. Přece jen je o mně známo, že není mým zvykem, abych se zpravodajci hovořila jinde než na poradách hlavního štábu.

To je tvoje věc, babo, pomyslel si.

„To, s čím vás chci seznámit, je z mého příkazu tajné. Potřebuji váš slib, že to tak zůstane i poté, co vás seznámím s tím, o co jde, a vy opustíte tuto místnost. Váš nadřízený o tom neví, a je jen na vás, jak se k tomu postavíte. Že si obsah našeho setkání necháte pro sebe, jste mi již slíbil. Mohu pokračovat?"

„Souhlas!"

„Takže, hm, nejdříve vysvětlení. Zpráva, jejíž jedinou kopii vám teď svěřuji k prostudování, byla na mou žádost vypracována jako audit snažení soustavy Fénix od jejího osamostatnění po pádu Horsei. Obsahuje velmi znepokojující analýzy týkající se prognóz budoucího vývoje našeho válečného úsilí a osudu petrohradských občanů. Všechny sledované varianty našich možností ale přes všechno vynakládané úsilí ukazují na úplné vyčerpání a zhroucení petrohradské branné moci v horizontu deseti, maximálně patnácti let. Síla spojených lidských flotil, zahrnuje v to kromě dosud úspěšně vzdorujících SRN, KSN a naší PSF i zbytky poražených marcipánských, horseiských a luciánských sil nestačí na efektivní zadržování tulipánské branné moci. O ofenzivě se vzhledem k dosavadním zkušenostem také nedá moc uvažovat. Kvůli tulipánské převaze ve výzbroji se dá dříve či později očekávat podobný vývoj, jaký v minulosti nastal v případě Horsejského protektorátu, Marcipánu a Luciánského císařství. A od vás teď chci odpověď na otázku, co teď, co se s tím dá udělat?! Potřebujeme podle mě oddech a naději na lepší život, než jaký nám může dát současný směr petrohradského válečného úsilí. V okamžiku, kdy Tulipáni usoudí a rozhodnou, že jsme zralí na hlavní útok, bude pozdě balit kufry!“

„Máte pravdu, s přípravami na stěhování je třeba začít co nejdříve. Samozřejmě tajně. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe pro úspěch samotné akce. Musím si to ale nejprve dobře rozmyslet, uvědomuji si totiž dobře, proč jste si mě vybrala. Znám po letech služby své přednosti i slabiny. Bude se nám, myslím, účinně spolupracovat.“

„Tak to je skvělé, plukovníku Gradský. Dám vám týden na rozmyšlenou, a pak očekávám vaše návrhy na realizaci plánu, ať už bude jakýkoli. Čas nás tlačí. Odchod!“

****

Potřebujeme nějaký mozek

Po týdnu se už začaly řešit hlavní rysy obsáhlého plánu zahrnujícího nejen evakuaci zhruba čtyř miliard petrohradských občanů žijících přímo v soustavě, ale i otázky typu co s nimi potom?

Gradský navrhl rozdělení řídících kompetencí takto: „Navrhuji svěřit tyto technické věci odborníkům. My dva budeme operaci krýt ve vztahu ke zbytku naší i ostatních výzvědných služeb, tulipánskou nevyjímaje, a proti objevení a prozrazení plánu armádou, sdělovacími prostředky a tak podobně. Předpokládám, že na to máte svoje lidi, jako já mám své. Budeme však potřebovat zajistit ekonomické prostředky, díky nimž nezůstane plán jen na papíře, a odborné kapacity. Nejde jen o to, odvézt odsud lidi, kteří pracují od nevidím do nevidím v továrnách a jinde pro válečnou ekonomiku, jen aby konec nepřišel příliš brzy, i když to samo o sobě v našich podmínkách představuje stěží představitelný úkol.“

„Dobře, co tedy navrhujete?“

Gradskému zasvítila fascinovaně očička a vypadal okamžik jakoby mimo, když řekl: „Napadlo mě angažovat mozek doktora Jana Brýdena.“

Rychle si na planetární síti našla, o koho jde: „Zbláznil jste se? Přece jej vyhodili pro totální neschopnost z akademie, jak zde čtu. No, alespoň pokusy se mu, jak vidím moc nedařily. On si je snad sám sabotoval?!“

„Ne, mám všech pět pohromadě, jako vždy. Pozoruji jej důsledně už delší dobu. Zdá se, že je posedlý utajováním svého výzkumu před kolegy. Předtím měl poměrně slušné výsledky. A, máte pravdu, sabotoval si jej sám. Osobně mi to potvrdil. Prý jej některý z kolegů před pár měsíci sledoval, aby zjistil, čím se zabývá. Brýden ale nevypadal, že by o tom byl schopen nebo chtěl podat spolehlivé důkazy. Mí lidé zjistili, že ta osoba je už nějaký čas na seznamu pohřešovaných. Jestli je to Brýdenova práce, máme na něj alespoň páku. Dobře jsem se na něj informoval. Pro naše účely jde o mimořádně vhodnou osobu. Ostatně nabídl jsem mu nedávno spolupráci, kterou přijal. Vlastně neměl moc na výběr po tom, co jej vyhodili z výzkumné divize – s mým skromným přičiněním.“

****

Dnes-ka je-prí-ma-den

„Jste pověřen technickým zabezpečením evakuace soustavy Fénix a výstavbou ubytovacích a průmyslových kapacit na světech, jejichž seznam s klasifikací zdrojů vám dodám co nejdříve. Část z průzkumných lodí, jež byly vyslány, aby našly v dostatečné vzdálenosti odtud planetární systémy vhodné k osídlení, se už vrátila.“

„Zupr, veliteli. To jsem chtěl slyšet. Ale k naší záležitosti. Chtěl jste, abych navrhl jednoduché řešení zadané úlohy, a tady je moje řešení. Postavíme platformy nesoucí pohonné jednotky schopné cesty v hyperprostoru, k nimž se v čase evakuace připojí kontejnerovým způsobem přepravní moduly s lidmi nabranými během pár hodin z planety.

Představuji si to jako společný výlet čtyř set milionů lidí v jednom celku složeném z sto krát dva krát dvacet přepravních modulů, tedy dohromady čtyři tisíce modulů pospojovaných k sobě tlačených mimo soustavu a potom hyperprostorem obrovskou motorovou plošinou.

Uvažuji o modelu s rozměry sto krát osmdesát krát tři sta metrů. Do každého modulu dáme sto krát padesát lidí na patře krát dvacet pater. To je sto tisíc lidí na jeden modul vybavený rozložitelnými sedadly, aby měli kde spát, a zásobami potravin a vody a kyslíku na cestu tam. Televize bude v ceně. Na oběžnou dráhu ty moduly dostanou manipulátory, ať nemusí mít každý vlastní motory.

Myslím, že bude potřeba takových čtyř tisíc manipulátorů, jedna desetina z celkového počtu přepravních modulů. A těch platforem budeme potřebovat jedna krát zhruba deset, jestli dobře počítám.

Signálem k evakuaci bude písnička vysílaná rozhlasem: „Dnes-ka je-prí-ma-den, dnes-ka ně-co--pro-ve-de-me, dnes-ka-je-ten-pra-vý-den, dnes-to-u-dě-láme."

„Chlape, vy jste ráno pil!"

„To zase pr, to tedy ne, plukovníku. Jsem skoro úplný abstinent!"

„Dobře. Nejsem odborník, ale to, co tu navrhujete mi přijde těžko realizovatelné. Jedna z těch superlodí by měla minimálně na délku sto metrů krát sto, to celé výšku osmdesát metrů krát dvacet, a šířku tři sta metrů krát dva. Moduly by byly celou cestu připevněné jako tyčinky k osové konstrukci a motorové platformě. Máte nápad, jak to postavit? Bude to monstrum fungovat?! Mám dojem, že otázky kolem pohybu velkých lodí normálním prostorem, ne tak hyperprostorem nejsou zdaleka tak jednoduché, jak jste mi líčil!"

„Přesně. Chápete to velmi dobře. Ale zvládnout se to dá překvapivě snadno, a můžete být rád, že jste mě angažoval. Výroba modulů a platforem bude přece moci proběhnout kdekoli. Pro lidi přiletí, až budou hotovy, nebo situace zralá na jejich přesun. Typicky pár dní před vpádem Tulipánů do soustavy."

„Děláte si srandu?"

„Ne, to bych si nedovolil."

****

Konečně na Zemi

Těsně před pádem Petrohradu se obrovské kolonizační lodě, ve kterých utíkala většina populace ohrožené planety, daly do pohybu pryč ze soustavy. Velká část obyvatelstva se vydala hledat nový domov a s ním novou naději pro sebe a své blízké. Byla vypracována strategie, která v případě úspěchu měla ponechat naději na návrat domů do původního domova živou. Kdy a jestli se tyto plány naplní, bylo prozatím nezodpovězenou otázkou, stejně tak výzvou pro schopné, iniciativní a odvážné.

Na jedné z menších unikajících lodí směřujících k Zemi, aby zajistila plnění jedné malé části plánu na obnovu, byla i Veronika Emanuela de Rouge de Coeur. Trávila čas ve své kóji, kterou sdílela ještě s dalšími třemi lidmi, a koukala průzorem na Saturnovy prstence, které právě míjeli. Dosud nevěděla, kde se na této lodi vzala a nepamatovala si to.

Ostatním lidem z týmu, ke kterému, jak se zdálo, patřila, o tom z dobrých důvodů nechtěla říct,

a proto raději mlčela, když se ostatní bavili. Naslouchala, čekala, než se jí myšlenky vyjasní a než zjistí, kdo a odkud je a co je nyní smyslem jejího života. Potud bylo vše v pořádku, že byla zapsána v seznamu cestujících na nákladní lodi původně převážející zboží a nyní sloužící záchraně vybraných jednotlivců. Nikdo se jí na nic neptal.

Po přistání byli po nějaké době převezeni do střediska zřízeného pod krytím odloučeného pracoviště petrohradských diplomatických služeb v Provence. Zde kromě nich již byla pod novými jmény přítomna část vědeckých kapacit petrohradské akademie a samozřejmě oddělení petrohradských diplomatických služeb, které poskytovalo potřebné krytí. Byli vedeni jako pomocné síly, ale ve skutečnosti bylo jejich cílem pokračovat, co se týče teoretického výzkumu, ve zde nedávno zřízené divizi vývoje pokročilých pohonných systémů, generátorů, průmyslové výrobě plasmy a navazujících technologií, robotických systémů a automatizace, spojovací a skenovací techniky atd. Vše bylo určeno pro vojenské účely.

Takto měly být v budoucnu, jak se předpokládalo, technologicky podpořeny tajně budované loděnice s kapacitou čtyřiceti lodí bojové stěny, s jejichž stavbou se před deseti lety započalo daleko od bojiště v systému označovaném PLXNFK (Petrohradské loděnice-X-systém-Nový Fénix-Krematoria). Neznámá soustava, objevená snad jen náhodou, protože jinak by tam nikdo soudný neposlal na výlet ani svoji tchýni, o které nevědělo ani nejužší vedení rozvědky SRN (Solar Republic Navy), s obyvatelnou ale vcelku drsnou planetou Nový Fénix pokrytou z větší části ledem a obří žhavou planetou Krematorií, obsahovala přímo na Krematorii obří zásoby nerostů a v asteroidových pásech více než dostatečné množství surovin jako byly kovy, vzácné kovy, supervzácné kovy, vzácné minerály atd.

Objevy a postupy se měly pro definitivní ověření a schválení k dopracování pro své průmyslové využití testovat v této destinaci a ty, které přinášely zřejmý pokrok se hned nato nasazovaly v praxi. Takových výzkumných pracovišť existovalo v různých systémech povícero. Skryty na neobydlených planetách s nepříznivými podmínkami pro kolonizaci, ukryty mezi asteroidy, budovány na nových čerstvě kolonizovaných planetách poskytovaly tyto výzkumné základny překvapivě mnoho nových nebo staronových technologií s tím, jak se přicházelo na to, že ne všechny dávno zavržené postupy a nápady byly nutně neuskutečnitelné, i když ve své době tomu tak být mohlo.

Takto vzniklo celé nové oddělení petrohradské rozvědky vedené generálem Bořivojem Gradským zabývající se opatrným shromažďování údajů z databází o všelijakých v minulosti uskutečněných pokusech, v jejichž vývoji se z těch či oněch důvodů dále nepokračovalo. Hlavně nenápadně! Byly též zkoumány tyto důvody, proč se určité projekty těsně před dokončením zastavily, a jak tomu snad bylo při různých nezdařených ověřovacích pokusech, u nichž se předem očekávaly dobré výsledky.

Kdo za co odpovídal, a o čem a hlavně jak rozhodoval. Osoby, které se účastnily na vývoji nových zbraňových systémů, a výsledky jejich činnosti. Vazby a vztahy. To vše se znovu systematicky hodnotilo a automaticky zpracovávalo analytickými umělými inteligencemi s překvapivými a šokujícími závěry, které některým lidem začaly postupně přinášet odpověď na základní otázku PROČ. Proč se posledních sto padesát let jakoby technologický vývoj oproti předpokladům při srovnání s dosavadní zkušeností znatelně zpomalil, proč skončilo nezdarem takové ohromující množství experimentů. Jak to, že bylo tolik nezvěstných vědců a vědkyň. Kdo z toho mohl mít prospěch a kdo z toho měl prospěch. Odpověď jakkoli tíživá začínala být jasná jako hvězdy na petrohradském nebi.

Sebrat lidi a pryč odtud bylo příkazem situace, ve které se před tulipánským útokem a při něm ocitly miliony občanů. Nově kolonizované světy, daleko od Petrohradu, byly výzvědnou službou přísně utajovány, i před spojenci. Hlavně nenápadně. Jejich koordináty znalo jen pár lidí z užšího vedení. Přežití miliónů bylo na prvním místě.

Poslední léta hodně věcí vypadalo, že se sere, aniž by k tomu měly správný důvod. Mnohým to začalo vrtat hlavou a začali si všímat věcí, které byly dříve opomíjeny. Přednost byla dávána kreativním řešením, jichž bylo zoufale potřeba, ale přesto ne všechny nápady se dostávaly až do finále. Co bylo špatně? Odpověď na tu jednoduchou otázku byla k nezaplacení, leč hledána dosud marně. A tak se všichni snažili chránit, jak to jen šlo, a zbytečně příliš neriskovat.

Účast ve sjednocené flotile a dalších podobných organizacích v období po porážce byla jen další zástěrkou. Ať si tedy všichni myslí, že s nimi nemusí nadále počítat. Evakuace obrovského množství Petrohraďanů byla na dané poměry více než úspěšná. Dobrovolně zůstávala pouze část populace. Nikdo nikoho nenutil, aby přenechal své místo v transportních lodích jiným. Výprava k novým obyvatelným světům byla částečně koordinována za spolupráce s marcipánskou tajnou službou, jejíž zkušenosti v situaci exodu se ukázaly být nedocenitelné. Díky tomu se se stěhováním mas začalo v předstihu proti původnímu plánu.

Útok na domovskou soustavu Fénix Kerberu s domovským světem Gibraltar a jeho vedoucím špičkám opět jasně, přehledně, názorně a poučně ukázal, jak by se situace v budoucnu i v jejich případě mohla vyvíjet, kdyby vše zase probíhalo jako normálně, a evakuace pro mnohé začala příliš pozdě. V podobné situaci tak o něco později mohli lépe připraveni použít podobné cesty a prostředky a umožnit stovkám milionů svých občanů nepozorovaně uniknout z pasti, do které se v poslední době, kdy se obranné úsilí na všech frontách blížilo stavu zhroucení, dostávali. Hlavně nenápadně!

Veronika byla přidělena s několika dalšími spolucestujícími Dr. Albertovi Jaksovi, který si ji brzy oblíbil pro její inteligenci a vytrvalost, s jakou pracovala na jeho vlastních nápadech, jak se skutečně skromně leč, dodejme, nepřesně domníval. Brzy si získala jeho naprostou důvěru a vybu-

dovala si pozici jeho první asistentky s pořadovým číslem 1 na tričku.

Krátce nato na jeho doporučení hodnostně postoupila na úroveň samostatného vědce s vlastním pomocným personálem a vyčleněnými prostředky v rozpočtu. V této nové roli spolu i nadále úzce spolupracovali. Pomáhala mu s vývojem nových pohonných jednotek slibujících lodím až trojnásobně vyšší rychlost oproti Tulipány používaným střelám s chemickým pohonem a s plasmovou náplní.

Zahájila vlastní vývoj průmyslové výroby čisté stabilní plasmy a funkčních protilodních raket. Během doby přišla na možnost zdvojnásobení prostorového účinku vznítivší se náplně za pomoci přidání nového typu výparné ektoplasmatické látky do směšovadla, kterým byla čistá plasma přiváděna k fatální nestabilitě. Větší účinný dosah byl zvětšen přidáním této sloučeniny, ale věc byla rozpracována zatím spíše jen teoreticky a praktické zkoušky měly následovat až po úplném zvládnutí spolehlivé výroby plasmy. Prostor pro vylepšení navržených postupů tu však byl.

Ve spojení s Jaksovou pohonnou jednotkou, kterou v nejmenších možných verzích vyvíjel právě pro tyto pokročilé protilodní střely, a která slibovala vzhledem k velikosti střel, jejich váze netto i brutto a z toho vznikajícího prostorového účinku na okolí, hnát rakety rychlostí až šestinásobně větší, než jakou se pohybovala konvenčním pohonem vybavená torpéda obou stran konfliktu, šlo o výrazně důraznou odpověď na trvající tulipánskou převahu v tomto typu zbraní, a to zásadní. Úspěch mohl znamenat zvrat ve vývoji války a přivést na pořad dne myšlenku naděje na vítězství nebo alespoň získání obsazených světů zpět.

****

Slečna Rouge letí na pláž

„Slečno Rouge, slečno Rouge, neskrývejte se, prosím, přede mnou. Ještě dnes se musí dodělat výkonnostní propočty akcelerátoru a až potom můžete jít za zábavou. Pomůžete mi?“ žádal ji její nadřízený pohledem a svýma laskavýma očima, kterým občas nedokázala nic odmítnout. Na to se nedalo reagovat jinak než souhlasným pokývnutím hlavy.

Dědek jeden pracovitej, pomyslela si s pocitem obdivu k svému nadřízenému. „Ale jistě Dr. Jaksi. Já přece ještě nikam neodcházím. Mám právě namířeno do laborky. Až s tím budu hotová, pošlu vám okamžitě zpracované výsledky do vaší kanceláře.“ Tak a na chvíli sbohem představám o pláži a hřejivém slunci. Budete muset na svou příležitost trpělivě ještě asi tak slabou půlhodinu počkat.

Za hodinu bylo vše hotovo, takže odhlásit se, nasednout do firemního helijetu a tradá na soukromou přímořskou pláž určenou zaměstnancům organizace, jež ji zaměstnávala. Očekávala, že tam

bude jako obvykle prázdno. Středozemní slunce, mořský vzduch, zelené stromy, tráva a v ní květiny, prozpěvující ptáci, živá příroda.

Jen málokterý z jejích kolegů o této skvělé možnosti, jak trávit volno jinak než prací věděl. A ti z nich, kteří o ní věděli, jako např. Dr. Albert Jaks, jí využívali přes její krásu jen občas a docela zřídka. Zřejmě měli i jiné možnosti, nebo se jim nechtělo strávit pár desítek minut v helijetu.

Veroniku Emanuelu de Rouge de Coeur čekalo jistě příjemné teplé pozdní odpoledne strávené plaváním v moři, chytáním pestrobarevných ryb, potápěním se a relaxací na krásné pláži tvořící část pobřeží v oblasti Provence. Jak tak míjela pod sebou se rozprostírající levandulové lány, všimla si, že na místě, ke kterému směřovala už jeden helijet stojí.

Slunce odrážející se od jeho kovového povrchu označovalo jeho pozici naprosto jasně. Přistála, vystoupila a vydala se po schodech dolů na pláž, která byla ze všech tří stran uzavřena skalami nahoře porostlými převážně borovicemi, duby, sem tam i olivovníky, směrem k neočekávané návštěvě, která stála u domku určeného pro odložení oblečení a jako převlékárna, kde na ni čekala. Vybavení domku zahrnovalo kromě koupacích potřeb i pitné středisko, ledničku a další užitečné věci.

Vysoká postava, která na ni u domku s verandou čekala jí byla něčím povědomá, ale nevěděla přesně čím. Na Zemi mnoho lidí neznala, a ti, se kterými byla denně v kontaktu v tajném vývojovém středisku, zřízeném ještě Petrohradskou vládou v době před pádem systému, byli touto dobou buď doma nebo v práci, kde se snažil přijít na to, jak technologicky vylepšit stávající systémy a přijít s novými pokročilejšími. Nová asistentka, která jim byla nedávno přidělena, jí ještě nebyla představena, ale ta tady v tuto dobu nebyla.[5]

„Dobrý den, slečno vědkyně," uslyšela, když přišla blíž.

„Dobrý den," odpověděla na přátelský pozdrav záhadné postavě v obleku na způsob brnění připomínajícího jakousi umělecky tvarovanou skříň s několika neznámými znaky a s tvář kryjící maskou a tyrkysovými krystaly místo očí, pokud ovšem měla tvář, jak si uvědomovala její celkově zajímavý vzhled. „Co si přejete, pane?"

Podle výrazu masky se snad dalo soudit, že se usmála, a ozvalo se: „Chci vám trochu pomoct s vařením a přípravou."

5 Nebo to bylo jinak, a nebyl jeden nýbrž dva. Jeden vysoký ve sci-fi skafandru s bílým světlem místo očních otvorů a druhý nízký malý se žlutobílým.

Zahalil ji proud světla, jímž jejímu podvědomí byla v míře více než dostatečné poskytnuta vševysvětlující odpověď, a kterým se jí rozzářila každá buňka v těle. Když okamžik pominul, ale muselo jít přinejmenším o několik desítek minut, po které trvala výměna informací, iniciace a spouštění mnoha schopností a dovedností, zůstalo vše zapsáno v jejím podvědomí jako bohatá studna naplněná vodou, připravená kdykoli změnit podobu a stát se gejzírem.

Prostě stala se osobně svědkem zrození vynikající mladé dámy se všemi předpoklady k úspěšnému dokončení mise. Když se světlo postupně zmírnilo až jas nakonec zůstal hlavně jako vzpomínka ve Veroničiných očích, ukázalo se, že postava zmizela. Kromě Veroniky ji nikdo jiný nezahlédl. Sama Veronika si myslela, že se jí to jen zdálo.

V pořádku, tak to bychom měli, pomyslela si, když přehlédla k proběhnutí se lákající pláž, a šla si své oblečení odložit do čekajícího domku. Nejprve tričko, potom CENSORED. To zatím stačilo. Vzala si horní díl plavek. Kdyby se sem snad přišli podívat místní malí kluci, které nedávno viděla, jak si hrají kousek odtud na kousku kamenitého a písčitého pobřeží.

CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED

Na pláži ji čekala u mola přivázaná malá jachta.

Když odcházela vstříc vlnám valícím se k pobřeží, aby se postupně za vzniku mořské pěny roztříštily o kamínky skryté pod vodou, vypadala podobně jako z moře vystupující Venuše s mušlí za zády známá z obrazu od dávného malířského mistra Sandra Boticelliho nazvaného Zrození Venuše. Rozdíl byl v tom, že Veronika šla směrem k moři a vypadala velmi přitažlivě, jak tam tak stála v narůstajícím příboji a voda jí stříkala až k pasu.

A co, nebudu na nikoho čekat, přišla jsem se sem vykoupat, zaplavat si, trochu se rovnoměrně opálit, pomyslela si s úsměvem.

CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED

Byla pružná jako kočka, což zvědavě pokukujícím ptáčkům zpěváčkům předvedla, když se při návratu náhle sehnula až k zemi, aby sebrala prázdnou mušli. V předklonu zůstala o něco déle, než musela, takže polovina z těch ptáků rozrušením málem spadla z větve. To je ale opravdu dost přehnané tvrzení. Skutečnosti je bližší, že začali po předchozím ztišení a uklidnění zase vesele cvrlikat a hvízdat. Zároveň vyzdvihla další své přednosti. Kdyby ji teď zasáhla malá včelka, udělala by, aby nenarušila dokonalost okamžiku, jen jemné tiché „ach“ a „au“. Jů a Hele by z ní měli určitě taky ra-

dost.

Procházku přes pláž zakončila hupsnutím na modrožlutobíle pruhované plátno skládacího křesílka.

CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED CENSORED

Slunce se pomalu nachylovalo k západu, ale vlny se stále valily jedna přes druhou, když se probudila a zvedla se k odchodu, aby se předtím ještě oblékla. Bylo ještě vcelku teplo. Cesta zpět do útulného bytu uběhla příjemně.

****

Dupy dupy dup, cupy cupy cup

Crrr, crrrr dožadoval se pozornosti zvonek budíku, který si Veronika nastavila přesně na druhou hodinu po půlnoci. Měla v úmyslu jít do laboratoře a zkontrolovat nastavení manipulátorů. Musela dohlédnout na průběh proměnlivých fázových jevů závisejících na časových posunech při přidávání větších množství dodatečné hmoty při vzniku čisté stabilní plasmy v laboratorních podmínkách. A ještě jednu věc tu noc zamýšlela provést. Dala všem okolo, které znala, najevo, že se její práce blíží svému úspěšnému zakončení, a toto byl okamžik, kdy chtěla zjistit, zda se kolem ní nemotá někdo nepovolaný s nekalými úmysly.

Měla v poslední době pocit, že se má něco stát, nebo by se mohlo s nepříznivými důsledky. A už jednou na poslední chvíli zabránila katastrofě, když si všimla nesprávně nastavených hodnot u jednoho z produkčních zařízení. To se nesmělo opakovat. Všem proto následně dokola říkala, že to byla její vlastní chyba, ale sama dobře věděla, že je to z její strany taková malá lest, protože v tomhle by se nikdy nezmýlila. V tomhle tedy ne. Bylo prostě potřeba učinit vhodná opatření, aby se opakování té události zcela vyloučilo. Doufala, že se brzy na položenou návnadu, jíž byl úspěšně probíhající vývoj ektoplasmových náloží, něco chytí.

V pracovně bylo rozsvíceno. Hurá. Past je připravena ke sklapnutí. Nikde nikdo. Pocit ohrožení ji náhle přinutil udělat nenadálý pohyb. Vlastně se prudce vrhla k nejbližšímu sudu, a to jí zachránilo život. Úder manipulační tyčí, která těsně minula její spánky, by těžko rozdýchávala. „Tak se konečně potkáváme," uslyšela neznámý hlas doprovázený ironickým smíchem.

„Veronika de Rouge de Coeur, osobně, prosím," neodpustila si jízlivou poznámku a pevně svými prsty uchopila miniaturní paprskomet vlastní výroby a netušených schopností, vlastně výkonný paralyzér doposud ukrytý v holínce. „Odtud neodejdeš živá," pokračovala jí neznáma osoba ve výhrůžkách, pomalu se přibližovala k barelům a chystala se při nejbližší příležitosti, která nebyla až zas tak daleko, k další ráně.

Na to se podle Veroniky nedalo reagovat jinak než: „Ale jo, odejdu, a po svých, což se o vás říct nedá!“ S těmi slovy statečně spustila modrobílý proud širokorozptylových znehybňujících částic. Zášleh na chvíli ozářil celou místnost, a vše, co se nacházelo před ústím miniaturního kanónu, muselo zákonitě v ten samý moment znehybnět.

Sekretářka z oddělení materiálového zabezpečení padla k zemi jak zasažená bleskem a vypadala úplně klidně na to, jak byla před chvílí rozjetá. Na to jsem celou dobu čekala, pomyslela si Veronika, a začala s odtahováním sekretářky směrem ke dveřím do tajné komory, kterou, proti již schváleným původním plánům výzkumného zařízení a samozřejmě bez předložení projektu stavebních úprav k dalšímu alespoň formálnímu dodatečnému schválení na příslušných místech, nechala pod záminkou rozšiřování skladovacích prostor postavit partou zedníků najatých v nedalekém Aix-en--Provence, čímž se sice trochu zmenšila plocha její laboratoře, ale většina spolupracovníků si buď ničeho nevšimla, nebo to lhostejně přešla, jako to udělal Dr. Jaks, s nic neříkajícím pokrčením ramen.

V pokojíku na ně čekalo vybavení jak ze špionážního filmu sestávající z nastavitelného lehátka, několika blikátek, holoobrazovek, počítačů, vysílačů a přijímačů, bio- a psychoskenerů, jež si Veronika pro nezvané návštěvy přichystala dopředu. „A můžeme začít,“ pronesla vesele, když předtím položila bezvládnou sekretářku na lůžko a pevně ji připoutala. Paralyzace měla trvat ještě přinejmenším dvě hodiny, a do té doby musela zjistit, co je tahle nezbedná holka zač, neměla-li jí poskytnout novou dávku zábavy ze svého „malého překvapení“. Času zbývalo zrovna tak tak na to, aby to stihla dokončit ještě před příchodem kolegů na pracoviště.

Neměla v žádném případě v úmyslu se jí na cokoli ptát přímo. Na to neměla čas, žaludek a, jak se sama sobě omlouvala, ani dost pevnou a rychlou pravačku. Měla tedy přinejmenším určité naivní představy o jiných možných formách nátlaku při vyšetřování. Její metoda byla méně bolestivá a podstatně účinnější.

Nejprve zjistila zdravotní stav „pacientky“. Měla dost zkušeností a schopností na to, aby téměř okamžitě, za svého značného překvapení, zjistila, že je to vlastně pokročilý klon k nerozeznání od obyčejného člověka toho věku a pohlaví. Doba a s ní vývoj biotechnologií šly přece jen dopředu, takže to pro ni nepředstavovalo až zas takový problém, ale, jak si zaskočeně uvědomila, pro běžné bioskenery i běžné vědce, přestože s normálně nadprůměrným vybavením, za normálních okolností, bez podezření, by to ale problém zcela určitě stále byl. „No, co, jsem od jisté doby prostě všestranně nadaná a chytrá slečna,“ řekla si se zřetelnou radostí odrážející se jí v hlase.

Odebrala několik vzorků a jala se je zkoumat. Pravý stav věcí zjistila na základě rozboru detailů, které by ostatní běžně přičítali přirozeným mutacím daným prostředím a dědičností zdánlivě atypických znaků, čímž by se opět běžně a stále znovu dokola dokonale mýlili. Jinak vše v buněčné

stavbě vypadalo, jak se studenti medicíny na škole učí, že to vypadat má. Kde jen něco takového mohlo vzniknout, a jak, neměla prozatím představu. Že to byl naprogramovaný agent, jí bylo stále zřejmější.

Nadešel čas pro čtení myšlenek s pomocí vlastní samozřejmě nelegální techniky. Zkontrolovala konektory, a jestli jsou zapojeny všechny kabely, nastavila anténu skeneru a zaměřila ji na sekretářčinu hlavu. Když přístroj naběhl, začala klást otázky, jak ji zrovna napadaly. Automat stimuloval mozková centra objektu, vyrovnával psychickou nerovnováhu, zabraňoval předpokládaným obranným reakcím, nahrával odpovědi a porovnával kromě fyzických ještě další programově sledované podstatné znaky, které se týkaly např. platnosti nebo věrohodnosti odpovědí, a naznačoval případné potíže s blokovacími mechanismy, nástrahami číhajícími v paměti, jejichž jediným úkolem bylo zblbnout případného vyšetřovatele začátečníka.

„Kdo jsi, říkej pravdu a nelži!“ S Veronikou se ta máňa nudit nebude.

****

Správná metoda výslechu

Odpovědi následovaly v docela rychlém tempu: „Jsem klon vyslaný tulipánskou tajnou službou za účelem sledování a sabotování výzkumu vědeckých pracovišť na planetě Zemi.“

„Jaké je tvé označení?“ Vypadalo to, že operace se získáváním informací se vyvíjí dobře.

„TK256.“ Stručné a výstižné.

„Je vás víc?“

„Není mi známo.“ Buď to opravdu neví anebo lže, ale přístroje nic nezaznamenaly. Už jenom to vysoké číslo za písmeny, pokud nejde o označení typu.

„Spolupracuješ s nějakým dalším klonem?“

„Ne.“ Měla bych zvýšit napětí v systému. Pomyslela si Verunka. Jo, ono to vážně jde!

„Jakým způsobem předáváš výsledky své podvratné činnosti svým zaměstnavatelům?“

„Jednou za čas odešlu s pomocí dálkového hypervysílače kódované informace na zadané koordináty.“

Co by tak ještě?: „Instrukce dostáváš pravidelně?“

„Ne. V rozhodováním mám volnou ruku. Vybavení pro plnění úkolu je dostatečné. Najdete jej v horní zásuvce mého osobního stolku.“

Hm, spolupracuje. „Jak jsi se dostal na Zemi?“

„S jednou z evakuačních lodí v době dobytí Petrohradu. Dostal jsem přidělen lístek.“

„Ví tulipánská rozvědka, kam odletěly všechny ty unikající lodě?“

„Upřesněte. Není mi známa odpověď na Váš dotaz.“

Je opravdu tak hloupý, nebo to jen dělá?! „Ptám se. Ví Tulipáni o evakuaci?“

Klon: „Ne. Bylo jistým překvapením, když na planetě nezůstalo tolik obyvatel, jak se předpokládalo. Ale přičítalo se to vždy předcházejícímu orbitálnímu útoku, který účinně zredukoval jejich počet. A s odchodem určité části původních obyvatel z míst bojů se běžně počítá. Nebylo zjištěno nějaké abnormálně zvýšené množství odcházejících lidí. Úkolem klonů je především sabotovat vědecký výzkum. Jejich pořízení je pravděpodobně značně složité a nákladné. Ostatní úkoly má na starost běžná tajná služba císařství.“

„Přesně to jsem chtěla slyšet,“ kvitovala s uspokojením Veronika. „Á propos. Kde je to zpravodajské vybavení. Máš ho u sebe v bytě?“

„Dyť to říkám. To Vám to mám zopakovat podruhé?! Ne, je uloženo v tomto zařízení.“

„Pro kontrolu. Kde?“

„V bezpečnostní schránce, v trezoru ve sklepě.“

Ten klon je značně nestabilní. Bude potřeba doplňujících otázek. „Děláš si srandu. Prve's říkal, že je to ve stolku. Kód, heslo, klíč…? Které projekty byly již ohlášeny tvým zaměstnavatelům…, které sabotovány…?“

Klon pouze poslušně zopakoval: „Ve stolku. V něm je bezpečnostní schránka. Stolek je v trezoru, a ten je ve sklepě. A ten sklep CDC10895 je pod touhle budovou.“

„Dobře. Vůbec to nebolelo, že ne?“ Veronika byla spokojena se svými schopnostmi coby vyšetřovatele. Nabídla sekretářce sušenku, kterou tato bez váhání přijala. Nad její chutí na sladké se chtěla Veronika později zamyslet, ale už po dalších pěti minutách na to zapomněla.

Tak a teď zbývalo nahradit původní příkazy zapsané v kloním mozku novými, díky nimž klon ztratil tu část programového vybavení osobnosti, kvůli které pracoval pro Tulipány, a vymazat podvědomé vzpomínky na ten zákrok prováděný za jeho relativního bezvědomí, a ještě pár nepříjemných vzpomínek souvisejících s Veronikou, aby brzy neměla pár hloupých jí osobně nepříjemných otázek na talíři. Pro její nádobíčko v kumbále žádný problém. Za chvíli bylo hotovo, a protože se přiblížila šestá hodina ranní, byl čas zkontrolovat automatické odstavení zařízení navrženého a postaveného pro výrobu plasmy, vypadnout do kanceláře a dát si šlofíka.

A co s touhle nádherou. Za chvíli se probudí, a nebude si z toho, co se stalo nic pamatovat. Prostě okno jak po flámu. O to se rovněž stihla postarat. Odvleče ji honem, než přijdou první zaměstnanci, do sekretariátu jejího oddělení. Vzpomínky zahrnující probuzení, snídani, cestu hromadnou dopravou do práce už do ní pohotově nahrála. A je vymalováno, oddechla si. Zprávu o akci s postupem vedoucím k rychlému a bezpečnému odhalování klonů-rezidentů pošle svému kontaktu u rozvědky, až se pořádně vyspí a dá si zdravou snídani. Někdy může přijít do práce později.

****

Biják

V potemnělém holosále sedělo na tu dobu nezvykle mnoho návštěvníků – platících. Na rovinu, bylo narváno. A co dávali? Oficiálně šlo o instruktážní holoprojekci věnovanou předposlední dvacetiletce. Vzhledem k tomu, že většina techniků, inženýrů, a vědců byla s okrouhle dvacátou reprízou představení promítaného z jediné existující zabezpečené kopie nadmíru spokojena, šlo o něco zcela jiného.

„Verčo, do toho, Verčo, do toho.“ Povzbuzovala jedna půlka sálu, zatímco druhá měla, už podle nesouhlasného bučení, jinou favoritku. Ne, nešlo o dívčí zápasy v bahně.

„Tak už jí to najdej, tak jí to teda nandééééj!“ Volali všichni společně, ač zhruba věděli, jak to celé už po několikáté dopadne.

Veronika de Rouge de Coeur právě vytáhla svůj malý paralyzér a…, sál se začal bleskurychle vyprazdňovat. Diváci zřejmě dostali od kamarádů na bezpečnostním echo. Šťára. Do pěti minut tu nebyl nikdo, zato se na uprázdněná místa nahrnula brigáda zaměstnanců bezpečnostního oddělení, jinak kamarádů předchozích, platících, diváků.

„Sem ti povídal, že to dnes stihneme ještě jednou skouknout.“ A zadarmo!

Přitažlivost pořadu ovšem nebyla ani tak v té povedené rvačce v laboratoři čehosi na způsob paralelního vesmíru. Ostatně diváci pravděpodobně ani neměli tušení, co to paralelní vesmír je. Mysleli si, že ten podařený filmeček je produktem „alternativní“ scény. Hlavním tahákem byly záběry té části, která dala holoprojekci umělecký rozměr: „Veronika na pláži. Necenzurovaná verze.“

****

TAM I a TADY II

„Co na to říkáte, Steinová?“, zeptal se Václav Řemen opatrně své kolegyně.

„Říkám, že bychom s projektem měli přestat. Výsledky jsou přinejmenším pro mě znepokojující. Co to bylo za záblesk na té pláži?! Trval sice pouze jednu sekundu, podle našeho měření času, ale to přece není normální. Taky to mohlo trvat několik minut. Technik mi nebyl schopen dát uspokojivé vysvětlení onoho jevu. Nedalo by se nějak zjistit, o co šlo? Nedalo, já vím, já vím, ale přece.“ Andrea byla jako vždy až přehnaně opatrná, když šlo o věci mezi nebem a zemí. Všímala si

i pro jiné méně podstatných věcí.

Ach jo, kdy se zase podaří získat tak autentické svědectví o volnočasových aktivitách agentů! Navíc z jejich perspektivy. Kamerou a transvesmírovým vysílačem v jednom tu byly Veroničiny velké oči. Jeden pár „TAM“, druhý „TADY“, napojený na speciální laboratorní vybavení sloužící k převodu signálu na standardní záznamová média.

„Byl jsem informován, že spojení dlouho nevydrží. Dochází k…, no, to je vedlejší. Prý se naše vesmíry od sebe vzdalují, takže nebudeme to spojení schopni provozovat donekonečna. Návrat našeho agenta je vyloučen. To jsme zjistili hned na začátku. Ale myslím si, že Veronika I „TAM“ nebude v žádném případě trpět. Má nastartováno k pěkné kariéře. Náklady jsou prostě relativně vysoké, a výsledky, hm,“ usmál se, „výsledky jsou, řekněme, relativně uspokojující.“

Přistoupil k nim jeden z techniků starajících se o klonovací sarkofág, v němž ležela Veronika II, jinak médium, přes které bylo jedině možné provozovat spojení s odlišným prostředím jiného vesmíru. Veronika II byla mimosmyslově propojena s Veronikou I. Bylo to složité, ale šlo to: „Pane, spojení se samo přeruší za pět minut, potom bude nutné vzbudit Veroniku de Rouge de Coeur II, a říct jí co a jak. Začali jsme vést seznam dobrovolníků, kteří byli tak ochotni a mají zájem se jí věnovat ve svém volném čase. Bude to pro ni ze začátku docela složité zvyknout si, že „TADY“ není „TAM“.

„Napsal jste se na něj taky?“, projevil náhle zájem Řemen. „Právě jsem myslel na to, že se o ni bude muset někdo postarat, někdo prověřený, se zkušenostmi samozřejmě.“

„Jistě pane, bylo by mi ctí, pane,“ rychle přisvědčil mladý technik.

„Tak se o ni postarejte, a nezvorejte ji, to,“ stejně tak rychle se opravil generál, s omluvným pokrčením ramen směrem ke Steinové.

Přešla to, vždyť o nic nešlo: „Občanství dostane? Je to přece klon.“

„Ano, to už je vyřízeno. Je to pěkný klon, ale co se dá dělat, když už ji tu máme. Fáze začlenění do společnosti bude ovšem velice citlivou záležitostí. „TAM“ panovaly jiné socioekonomické poměry, a nepůjde jen tak vymazat její vzpomínky nějakým psychoprogramem. Tím by se jí podle odborníků mohlo spíše ublížit.

Plán je takový, že Veronika II bude postupně začleňována za pomoci pro ni známého prostředí vědeckovýzkumného pracoviště. Pro což má, jak jsme viděli slušné předpoklady. A k tomu se bude

pohybovat v kolektivu lidí, které „zná“. Totiž Albert Jaks nemá v našem vesmíru svůj přibližný ekvivalent, ale někdo jako Honza Brýden se tu vyskytuje.

Identifikovali jsme ho podle záznamu z odletové haly na tom jejich „Petrohradu“ jako jistého Jana Friedena. Pracuje na odloučeném pracovišti v systému Žabokrky s jakýmsi individuem, které má v papírech zanesen záznam se jménem Mořic Hejkal. Vědecké výsledky, co vím, zvláštní nemají, takže tím nic neriskujeme. Hned, jak bude slečna připravená, pošleme ji tam, a budeme od ní mít pokoj.“

To Steinové stačilo. „Dobře, dobře. Vidím, že naše vesmíry se přestaly dotýkat. Spojení se přerušilo.“

Řemen, který stál při předchozím hovoru zády k holoprojektorům, si nevšiml, že přijímání a transfer signálu před okamžikem skončil, a překvapeně zdvihl obočí. „Jak jste na to přišla. Á ták, tak to jó. Probuďte ji.“

Světlé zítřky VI

Anotace: *„Hrr na ně! Pobijte je všechny! Admirále, je všechno v pořádku?“*

PLXNFK

Kosmos. Nádhera přibližujících se lodních světel naznačujících přítomnost inteligentního života, vzrušení z pohybujících se nákladních lodí proplétajících se mezi asteroidy, na kterých automatická důlní zařízení pilně těžila suroviny.

Nákladní lodě s pomocí asteroidových manipulátorů zajišťovaly převoz vytěžené rudy do orbitálních hutí a oceláren, válcoven, a dalších zpracovatelských provozů, nacházejících se v prstenci kolem planetárního tělesa obří pece Krematorie, kde panovalo po východu slunce ráno, v poledne, odpoledne a ještě i večer velké horko.

Provozy nacházející se u planety a v podzemí pod jejím každý den intenzivními paprsky pravidelně spalovaným povrchem tvořily společně s vojenskoprůmyslovým komplexem loděnic PLXNFK – Petrohradské loděnice v systému X: Nový Fénix-Krematoria.

Obrázek, jaký se naskýtal zdejším pracovníkům každý den. Rozrůstající se kosmické loděnice. Ruch při stavbě asteroidových základen. Vysoký stupeň intenzity nákladní dopravy. Soustava byla hustě posetá pevnostmi, rušičkami, skenery, které ji měly ukrývat a zajišťovat před objevením a také chránit před nezvanými hosty.

Zdálo se, i na základě posledních zpráv, získaných rozvědkou, že Tulipáni za prvé o existenci PLXNFK nemají tušení, za druhé jim trošku nateklo do bot po neúspěšném pokusu o dobytí Sluneční soustavy, kdy se nečekaně na scéně objevila spojená horsejská a luciánská flotila, o jejíž pře-

trvávající existenci do té doby neměl nikdo tušení, s čímž teď budou mít Tulipáni na nějaký čas zamotanou hlavu, za třetí z toho vyplývalo, že nevěděli ani o kapacitách provozovaných Horseany a Luciány, takže na pořadu dne bylo uvedení loděnic do úplného provozu, kdy bylo možné poměrně rychle produkovat čtyřicet lodí bojové stěny s doprovodem.

Každopádně další výrobní kapacity byly již naplánovány a přikročilo se z důvodu nadbytku některých pro ně důležitých komponent i k dřívějšímu zahájení jejich realizace, což slibovalo k oněm čtyřiceti lodím bojové stěny dalších dvacet po dokončení projektu s možností rozšíření v další fázi až na možná konečných osmdesát. To by však bylo dáno počty odborníků, kteří by načas museli být uvolněni z jiných částí projektu a dalšími faktory. Plánovači si byli dobře vědomi toho, že plán výstavby vyžaduje smysl pro to, co možné je, a lidi, kteří jen „nemají velké oči“.

Nové kádry byly samozřejmě podle důležitosti popořadě budovány a připravovány na vysoce kvalifikovanou práci postupně, aby mohly být v pravý čas povolány, a nedalo se s nimi v nejbližší době vážně počítat. Byly totiž potřeba i jinde. Nedalo se v podmínkách ústupu, dokud nebylo jasné, kdy a s jakými prostředky se opět pohnou dopředu, aby se otočili a vrátili se zpátky do fénixské soustavy, sázet jen na jednu kartu – PLXNFK. Za současné situace bylo třeba postupovat bystře, rychle, také opatrně a obezřele. A v záloze byly jistě stavěny ještě nějaké záložní loděnice, o kterých však věděl pouze generál Bořivoj Gradský z rozvědky. A to vůbec nebyl upovídaný chlap. Jeho předchůdci v pozici šéfa rozvědky byli rozhodně ukecanější. Na získávání informací měl svoje lidi a měl jich stále dost, schopných a ještě schopnějších.

Testování nových lodí se odehrávalo jinde než v soustavě X. Provozní zkoušky se odehrávaly v ještě větší vzdálenosti od dosavadních bojišť. Stejně tak testy nových protilodních střel vybavených plasmovou náplní, ektoplasmatickou roznětkou a výkonným motorem založeným na principu experimentálních pohonů vyvinutých v laboratořích pozemské pobočky výzkumné agentury. Zatím se podařilo dotáhnout do použitelné podoby pouze pohonné jednotky menší velikosti, ale očekávalo se, že během několika měsíců se podaří aplikovat nové zkušenosti a instalovat tyto výkonné jednotky do všech nyní již postavených nebo právě budovaných lodí. Prozatím se ale museli spokojit s dosahováním dosud běžných rychlostí.

Stejně tak bylo velkým úspěchem zapojení několika vlastních dosud převážně spících agentů do projektů vědeckovýzkumné stanice Rys a loděnic Oxfordská základna.

Přísun nových poznatků umožňujících budovat flotilu na úrovni doby byl strhující. Díky nim se stavěly lodě potřebující daleko menší početní stavy mužstva, rychlejší, odolnější, s daleko vyšším stupněm automatizace a robotizace. Energetické zbraně určené pro boj na bezprostřední vzdálenost jedním skokem dosáhly vyšší účinnosti, která překonávala to, co bylo dosud k mání o několik generací.

Další vývoj dalekonosných energetických torpéd byl rovněž sledován s velkým zaujetím. Problémem zde byla pouze jejich zřejmá nestabilita při nasazení na vzdálenosti větší než jeden milion kilometrů. Momentálně nebyly petrohradským přeživším k dispozici dostatečné kapacity, které by se programově pokoušely zvětšit účinný dostřel a hlavně pozměnit koncepci směrem k miniaturizaci a reálnému nasazení na běžných superdregnoutech a dregnoutech.

Těžko ovladatelné monstrum, které bylo použito při obraně sluneční soustavy, bylo mimo pořad krematorijského dne. Podle pořadí priorit stál tento úkol prozatím někde vzadu, i když se na něj často se zálibou myslelo. Možnosti z toho vyplývající byly možná až přespříliš vzrušující, přesto vlastní projekt musel počkat. Jistým krokem vpřed tak mohl být jen další rozvoj projektu Kutuzov. Nyní bylo potřeba v dohledné době znovuvybudovat flotilu, která se měla stát představitelem a symbolem znovupovstalé petrohradské moci při vyjednávání s dalšími proti tulipánské invazi bojujícími flotilami, pádným argumentem pro jejich představitele.

Hodně úsilí bylo za těchto okolností věnováno zkouškám nového pohonného systému, který potenciálně umožňoval rychlejší pohyb a reakci jednotek v normálním prostoru, jeho ověřování v různých myslitelných podmínkách včetně hyperprostoru. Příslibem do budoucna se měla stát škálovatelnost systému naznačující, že i v hyperprostoru by nové řešení motorových jednotek mohlo přinést rychlejší přepravu.

Zvýšená pozornost patřila zvláště plasmovým protilodním střelám vybavených nejmenšími masově vyrobitelnými speciálními verzemi těchto motorů, které umožňovaly pohyb raket, tedy jejich účinný dostřel, minimálně na vzdálenost dosahu energetických torpéd vystřelených stanicemi projektu Kutuzov, který ležel v oblasti oněch zhruba čtyř milionů kilometrů.

Doprava výbušných zařízení a látek k cíli touto cestou byla přes jasný úspěch energetických torpéd vnímána pro jejich určitou nestabilitu, zranitelnost a potíže s tím související přece jen jako jistější řešení. Zaměřování objektů a pohyb střel vedoucí k zasažení cíle dále závisel na používaných senzorech a způsobu naprogramování jejich elektronických mozků.

V případě pozornosti věnované kompenzátorům gravitace šlo o to nalézt takové řešení, které by za všech okolností umožnilo lodím co nejlepší poměr mezi vstupem a výstupem z předem prozkoumaných soustav. Tím se změnily taktické a strategické možnosti flotil, a bylo velkým štěstím, že odpověď na tulipánskou hrozbu mohla být nasazena tak rychle.

Pracovalo se usilovně na způsobu co nejlepšího využití přílivu poznatků, získaných špehy, v konstrukci a stavbě lodí. Již postavené provozy se rychle přebudovávaly a modernizovaly, bylo-li to účelné a prospěšné. Něco se muselo udělat ihned, další věci co možná nejdříve, s něčím se dalo počkat na dobu, až budou uvolnitelné nyní zcela vytížené pracovní síly.

****

Nejprve Progres, následuje sukces

Loděnici nazývanou také Progres nedávno opustilo prvních čtyřicet lodí bojové stěny s doprovodem dalších pět set dvacet menších plavidel, dohromady síla čítající pět set šedesát válečných lodí. Na všech lodích byl podle tabulek dostatek mužstva, byly obsazeny plnými stavy dychtivé posádky. Po slavnostním „spuštění“ je čekaly týdny testování a dodatečného tréninku, než budou být moci nasazeni do akce.

Předpokládalo se, že pro samostatné nasazení bude potřeba minimálně osmdesát lodí bojové stěny s příslušným doprovodem. Takže po rychlém výpočtu taková bojová flotila zahrnovala tisíc sto dvacet válečných lodí. S takovou silou se už dalo ledasco podniknout, zvláště přihlédneme-li k technologickému pokroku, který nastal. Po zvážení možností vývoje na předpokládaných bojištích bylo rozhodnuto je při prvním nasazení použít pro likvidaci loděnic, zbrojovek a ostatního válečného průmyslu na některém z tulipánských světů včetně několika základen při záměrně prodlužovaném ústupu na zpáteční cestě z akce. Samotný cíl ještě vybrán nebyl.

Podstatou této strategie byla úvaha, že při předpokládaném postupu lidských flotil by bylo zbytečné plýtvání prostředky a časem vést jako primární cíl budovaného bojového svazu soustavu Fénix. Dalo se po zralé úvaze očekávat, že po oslabení protivníka jeho opakovaným zasažením v týlu ponechá k obraně dobytých lidských soustav daleko menší udržovací kapacity, než jaké za sebou zanechával v rámci své konsolidační strategie dosud. Že jim bude daleko bližší košile než kabát.

Tento plán měl perspektivně kromě eliminace významné části jejich výrobních kapacit Tulipány donutit ke stažení podstatných částí jejich armády a vázat je na střežení vlastního teritoria. Dosud si mohli dovolit s vidinou konečného vítězství přednostně vrhat většinu svých volných lodí do neustálého den za dnem se zrychlujícího útoku, tzv. strategie síly, kdy vytvářeli početní převahu se všemi důsledky pro lidské flotily z toho plynoucími, a v záloze ponechávat oproti protivníkovi daleko menší procento plavidel tvořících tzv. obrannou flotilu.

Po zkušenostech s eliminací některých ras v uplynulých staletích se tento osvědčený postup, kdy byla podle síly nepřítele neustálými útoky trpělivě dlouhodobě vyčerpávána jeho obrana a zdroje, cíleně sabotována jeho snaha na poli výzkumu, stal samozřejmou součástí učebních osnov tulipánských vojenských akademií. Zdálo se, že teď přišla doba, kdy budou zkušenostmi přinuceni se naučit i něco nového ohledně strategie a překonávání logistických potíží. Velkoadmirál Kraftová doufala, že se budou učit hodně pomalu a hodně bolestivě.

Povolaným nováčkům bylo důstojníky řečeno, ať to berou takové, jaké to je, a rychle se učí

od zkušených mazáků. Staří ostřílení borci, kteří přežili předchozí bitvy a kteří tak věděli více, do čeho jdou, tohle poučení od nich už nepotřebovali. Slyšeli jej ne jednou, a to jim stačilo. Brali to prostě takové, jaké to bylo. A v kosmu, jak jej znali z osudu svých kamarádů, když je dostihla smrt v podobě tulipánského torpéda, bylo při neúspěšné akci mrazivo. Chtěli se dobře tělesně a duševně připravit, aby pomohli vývoj války s Tulipány změnit. Věděli, že válka je vždycky na houby. Lepší je mír.

Jakoby se tím vším děním posledních týdnů najednou setřel technologický rozdíl sto padesáti let, během nichž z pohledu nejdůležitějších komponent válečné techniky převratný vývoj nenastal. Už také věděli proč a jak se to dělo. A dali se s chutí do toho, aby tento neutěšený a nepříznivý stav věcí co nejdříve napravili. Překvapivý posun tulipánské techniky v oblasti kompenzace gravitace předvedený při únikovém hypersprostorovém skoku během nedávné kampaně v oblasti planety Země, který všem velitelům zamotal hlavu, byl díky pohodlnému sklízení šťavnatých plodů mnohaletého výzkumu a vývoje na stanici Rys téměř smazán.

Společně s velkoadmirálem Helgou Kraftovou, přítomnou nyní rovněž v soustavě X, si mohl Bořek při jídle po jednáních týkajících se zajištění provozu loděnic a výstavby další závodů pod krematorijským povrchem mnout spokojeně ruce. Zásoby dobrého vína ze starých petrohradských vinic rovněž nebyly k zahození.

Výcvik tisíců velících důstojníků, námořníků, ostatního mužstva, obsluhujícího personálu, hvězdné pěchoty, průzkumných jednotek, odborných zaměstnanců loděnic a různých provozů šel rychlými kroky kupředu. Odehrával se v několika dalších systémech daleko odtud. Sem přicházeli již řádně vycvičení vojáci a personál, aby se nalodili do plavidel před vytvořením větších svazů. Z nich po prvním slavnostním „spuštění“, lépe řečeno vypuštění ze sevření kotvících magnetů a úchytů, byly takto uváděny do provozu, ovšem s menší parádou, obvykle i jednotlivé lodě bojové stěny, ale celkem rychle za sebou, takže neminul den, aby loděnice neopouštěla skupinka válečných plavidel čítající čtyři torpédoborce, průzkumný křižník, čtyři lehké křižníky, čtyři těžké křižníky a jeden superdregnout.

Proto nyní nebyl ještě čas na nějaký zvláštní oddech. Všichni věděli, že dříve nebo později se jim vynaložená námaha jistě zúročí, až budou muset při střetu s Tulipány prokázat, že sice byli tragicky poraženi v bitvě o Fénix a tím ztratili na čas domov na Petrohradu, ale neprohráli tím celou válku. Jiný plán počítal s tím, že se na Petrohrad už nikdy nevrátí, a když tak se vrátí v jiné podobě. Stále tu bylo riziko blamáže, možnost zvratu, a proto opatrnost velela neodkrývat zbytečně svoje karty, nevysvětlovat, co a jak se stalo, že Petrohraďanů stále po různých světech pobíhala taková většina z původního počtu. Neodhalovat zdroje své čerstvě budované síly. Alespoň ne hned.

****

Postup R

Tulipáni mohli v případě upevnění svých mírně otřesených pozic díky tradičně bezmezné sebedůvěře důvodně předpokládat, že se jedná o nutnou oběť, a to dočasnou, pro přechodné období konsolidace své branné moci, zabezpečování pozic, a získávání informací agenty, z nichž byla převážná většina v akci Spáč petrohradskými agenty odhalena, přeprogramována, a již několik týdnů používána ke zmatení nepřítele jako ani tak dvojití agenti jako agenti pracující jen pro jednu stranu – petrohradskou. V podstatě jim po plánovaných útocích neměla zůstat jiná možnost.

Spolu s oznámením o existenci tulipánských klonů zaslala agentka R jednoduše použitelný návod, jak tyto záškodníky odhalovat rychle a spolehlivě, a jak je dostat, aby se z nich dalo ještě něco dostat. Zvláštní agenti označení ve spisech jako „cestující“ pak křižovali všechny známé lidské lokace, nově kolonizované nevyjímaje, a hledali a nakonec objevovali za využití běžných zdravotnických databází „spáče“.

Jejich odhalení bylo relativně snadné, když se vědělo, z které strany na to jít. Pro případ, že by některý z nich jako součást svého krytí náhodou opomněl přihlášení do systému tvořeného pravidelnými zdravotnickými prohlídkami provázenými neškodnými bioskeny, které vyžadoval při vstupu do svých zařízení každý nejen významný ale i malý zaměstnavatel, či instituce, byly zváženy a vyvinuty propracované zachytávací postupy.

V mnoha lokacích bylo nainstalováno velké množství nenápadných sledovacích bioskenerů, které ukryty za fasádou oficiálních systémů, měly jen jednu funkci, a to prověřovat chodce procházející v první fázi přes strategické body jako letiště, kosmické přístavy, úřady, nákupní centra, zábavní parky, později všude tam, kde to bylo účelné a možné.

Takto však přes veškerou snahu nebyl objeven žádný další agent. Logicky z toho vyplývalo, že Tulipáni si nepřáli odhalení svých lidských klonů ani náhodou, a tak používali při jejich zapojení do lidské společnosti stále tentýž postup, jak bylo vidět z životopisů těchto klonů. Tedy nemělo by to žádnou logiku pro agentovo uplatnění coby pozorovatele a jednající sabotující prvek, kdyby tyto sledované cesty obcházel, nebo se snažil vyhnout zdravotním prohlídkám. Ke krytí mu měla stačit vyspělá tulipánská klonovací technika.

Postupně byly automaticky analyzovány nejrůznější statistiky vztahující se k pohybu osob mezi soustavami, na planetách a základnách, na lodích, které na povrchu často ani nepřistávaly, přes spolupracovníky, kteří ze svého úhlu pohledu neviděli celý plán, nebo si mysleli, že pracují pro své vlády, což byla ostatně pravda.

Následovaly podobné rozhodné kroky jako v případě prvotního případu odhalení tulipánského klona: uspání podle návodu sestaveným upraveným paralyzérem, jež zajistilo aktivaci určitých bází kloních buněk, což mělo velký význam pro nulový Tulipány naprogramovaný podvědomý odpor při stahování dat při výslechu zaměřeném na jejich podvratnou činnost, protože nic moc dalšího mimo svou činnost klony nevěděly.

Bylo zjištěno, že s kolonizačními loděmi opustilo domovské systémy a další opouštěné lokace i několik nasazených agentů, kteří však ve své činnosti byli značně omezeni podmínkami evakuace. K významným únikům informací tak buď pro nepřehlednost situace pro agenty nedošlo, nebo na ně tulipánská strana dosud nereagovala, a spíše čekala, až bude seznam míst, kam lidé prchali delší. Dosavadní vývoj událostí jí s touto taktikou hrál do karet.

Vždyť kolik bylo donedávna takových optimistů, kteří by upřímně věřili, že při takřka dokončeném zhroucení a zničení posledních zbytků významných sil, jakými byly flotily KSN a očekávaný stejný vývoj u SRN, by stejný osud uprchlíků nečekal i na zbytek původního lidského osídlení na Zemi. Očividně se chtěli Tulipáni soustředit nejprve na dobytí Země, nerozptylovat své síly, a až následně se pustit do řešení zanedbatelného problému s eliminací trosek původních horseiských, luciánských, marcipánských, kerberských a petrohradských flotil a do zábavy s naháněním prchajícího zbytku.

Zpět k Tulipánské čtyřce se tak za situace, která následovala po ústupu útočné flotily z původně celkem jasné bojové akce ve sluneční soustavě, která se ale kvůli mnoha nepředpokládaným faktorům dost zkomplikovala, v době, kdy spolehlivé výzvědné informace naléhavě potřebovala, dostávaly od vlastních agentů rafinovaně promyšlené dezinformace o pohybu a soustředění lidských lodí v místech, kde předtím nikdo lidské plavidlo natožpak člověka neviděl, o neexistujících problémech, o sabotovaném výzkumu, který neexistoval, aniž by tito tušili, že pracují pro druhou stranu.

Vše doloženo přesvědčivými obrázky a „skutečnými“ příběhy. Vše pod kontrolou a dohledem generála Gradského, který tak vlastně za tulipánské plánovače odváděl část práce, když jim přidával starosti a vymýšlel nové úkoly, což jej určitě hodně bavilo.

****

Krematoria

Admirál Giovanni Bianchi zamyšleně hleděl na měnící se ukazatel namontovaný na protější straně klece výtahu, jímž sjížděl dolů z povrchu té žhavé planety do jejího nitra. Zde pod povrchem se nacházely doly, z nichž pocházela velká produkce vzácných strategických surovin používaných

v rozvíjejícím se a rostoucím elektrotechnickém průmyslu, jehož byl ustanoven správcem.

V současnosti byla jeho hlavním a nejdůležitějším úkolem jakožto velitele planetárních instalací na Novém Fénixu, který byl rovněž významným producentem specifických sloučenin používaných při stavbě nových pohonných jednotek a kompenzátorů gravitace pro lodě rodící se flotily, a tady pod povrchem Krematorie, práce na zajištění jejich provozů technikou a personálem a zabezpečení jejich hladkého nerušeného chodu. Nový Fénix byl hodně zalesněnou planetou, s docela přijatelným klimatem, porostlou místními obdobami smrků, borovic, jedlí, modřínů, sekvojí, dubů a buků, habrů, bříz, olší, vrb, topolů, akátů…

Velitelem orbitálních pevností, pozorovacích stanovišť, raketových základen a asteroidových instalací a skladů nacházejících se v soustavě byl jmenován generál Kurt Kragen. Jeho starostí byla navíc spolupráce s Bianchim při ochraně těžebních automatů na asteroidech a veškeré s tím související nákladní dopravy v soustavě X směřující k místu zpracování v továrnách tvořících komplexy loděnic.

Když procházel mohutnými vraty střeženého vstupu, byla na této právě od slunce odvrácené části ještě noc. Ale i tak na povrchu nepřetržitě panovalo stěží snesitelných minimálně čtyřicet stupňů ˚C ve stínu. Třeba ta válka skončí dřív, než Kraftová vydá povel k útoku, pomyslel si, a než se tady upeču. Zaplašil tu zpátečnickou myšlenku dřív, než si hřbetem ruky pečlivě setřel všechen pot z čela. To bude z toho horka, pomyslel si.

Při vystupování z rychlozdviže jej dole v rozlehlém prostoru s rampami u nákladních výtahů vítala stráž hlídající tento důležitý bod, z něhož za kontrolními stanovišti a vybetonovanými palposty vycházely paprskovitě se rozbíhající vyztužené tunely s kolejemi vedoucími k dolům, po nichž se vozila ruda, a zpracovatelským závodům.

„Pozor!“

„V pořádku, seržante.“

„Pohov!“

Čekala jej v doprovodu ochranky příjemná rutinní prohlídka závodu produkujícího elektronické součásti protilodních střel a jejich operačních center, dále jednoho ze závodů produkujících jejich pláště, které se o pár desítek kilometrů dál kompletovaly dohromady s, podle množství látky, různě velikými kapslemi s plasmou, která sem byla již stabilizovaná a zajištěná silovými poli dopravová-

na z muničních závodů umístěných pro jistotu na opačném konci soustavy.

Pohonné jednotky byly přidávány až nakonec na stanici vznášející se na orbitě kolem Krematorie. Sklady se postavily kvůli bezpečnosti zase jinde, i když zkušenost s používanými technologiemi ukazovala, že by se to celé dalo s menší námahou a náklady spolehlivě a bezpečně provozovat na jednom místě, čímž by odpadly zdlouhavé přesuny materiálu řešené nyní za pomoci výtečného k tomu účelu zřízeného logistického oddělení.

Plán produkce střel byl dlouhodobě spolehlivě plněn a díky novým automatizovaným procesům a pokračující robotizaci již nyní pravidelně překračován. Tyto střely, soudě podle výsledků rozsáhlých testů, měly znamenat přelom ve vývoji konfliktu, sen každého stratéga a spolehlivé řešení v situaci přímého kontaktu s nepřítelem. Byly rychlejší, což jim ve spojení s uplatněným potenciálem měnit směr podle taktické potřeby a tím se pokud možno vyhnout protiopatřením umožňovalo dostat se bez větších ztrát až k tulipánským plavidlům.

A to s větším účinným dosahem, takže se petrohradská plavidla vůbec nemusela přiblížit k Tulipánům na dostřel. Výsledky zkoušek v testovacích polygonech ukázaly, co několik nových střel udělá s lodí bojové stěny. Vše bylo v rychlosti, díky které si mohly dovolil přiblížit se až k zaměřenému cíli. Pohled na v několika okamžicích trhající se masu vyřazeného bitevního křižníku, který byl pro ten účel použit s plným využitím prostředků obrany, které byly uvedeny do stoprocentního stavu, přesvědčil velení, že Tulipáni budou brzy čelit kruté výzvě.

Tato důležitá výhoda měla flotile vydržet do té doby, dokud by Tulipáni nepřišli s vlastním řešením nově se pro ně objevivšího problému s tím, jak rychle a účinně, bez zbytečných ztrát, dopravit svoje rakety skoro až k cíli. Budou b) rovněž muset vyřešit způsob doplňování ztrát tonáže, jestliže budou chtít získat čas na řešení problému s a), když teď, aniž o tom něco tuší, nemají kontrolu nad vysílanými agenty.

****

Na něco se čeká

Vývoj na frontě sice v poslední době vypadal uspokojivě, přesto mezi veliteli panovalo citelné napětí, když během porad přišla řeč na stanovení cíle útoku. Události posledních desetiletí, vlastně součet proher během celého průběhu války, zanechal na vedoucích kádrech a jejich přímých podřízených znatelné stopy. Ani zadržení vpádu nepřítele a odvrácení definitivní porážky v bitvě o Zemi, ke které došlo vlivem šťastných okolností nečekaného zásahu znovu se objevivší spojené horseiské a luciánské flotily na tomto opatrném postoji mnoho nezměnilo. Mezi normálním voj-

skem nebylo zas tolik informací a řadoví vojáci i tak většinou mohli jen tušit, co je čeká, bez možnosti výběru.

Ale na co se to pořád ještě čekalo? Když rostoucí síla flotily měla být logicky nasazena co nejdřív, aby využila svého potenciálů. Čekalo se snad na to, až bude flotila ještě silnější? Jen aby se nepropásla příležitost, napadalo nejen nově příchozí personál. Papírově mohli protivníka ohrozit už nyní, ale manévry a cvičení probíhaly dál, jako by neměly nikdy skončit. Všichni stále měli hluboko do paměti vryty porážky během ústupových bojů a konečný tulipánský vpád do fénixské soustavy.

Tento psychologický problém bylo potřeba nejprve zkultivovat, nechat jej s pomocí času vyhnít, aby se neprojevil v tu nejméně vhodnou chvíli přímého střetu a neovlivnil negativně výsledek příštích bitev a očekávaných vítězství. Nepřítele nebylo radno podceňovat. Nezapomínalo se, že v oblasti kompenzace gravitace zatím nebylo jeho technologického náskoku zcela dosaženo, že až donedávna měl jejich osud takříkajíc v hrsti za pomoci působení záškodnických agentů, o kterých celou dobu neměli ani páru. Sledovalo se pozorně, s čím se příště pokusí nenadále přijít.

„Kdy?“ a „Kam?“ „Kdo?“ a „S kým?“ Toto byly otázky, jež čekaly na definitivní rozhodnutí. Konečně se velitelé a mužstvo dočkalo odpovědi, na kterou dlouho čekali, a která jedněm přinesla radost, druhým pak zase starosti. Bylo třeba vybrat vhodný cíl. Citlivé a zdánlivě neohrozitelné místo, na kterém by říši zasáhli zvláště významně. Výsledkem měl být velký propagandistický efekt.

„Systém Tas-P'Tar!“ oznámila jednoho dne velkoadmirál Kraftová. Bylo také načase. Motivace u vojáků hvězdné pěchoty, námořníků a jejich důstojníků právě kulminovala. Dále mohla jen klesat. Chtělo to podpořit ji relativně snadným vítězstvím. Tato soustava byla však branou do říše. Odtud vyrážely její flotily na své většinou úspěšné dobyvačné výpravy. Všechny útoky, které vedly k pádu hlavních lidských soustav, byly vedeny právě odtud.

Žádný z útoků vedených na tuto bránu střežící přístup do tulipánské říše neuspěl. Byly zaznamenány všehovšudy jen dva. Víc se jich nekonalo nejen kvůli neuspokojivým výsledkům a minimu informací o soustavě samotné, ale i proto, že lodě byly potřeba zejména při obraně proti postupujícím Tulipánům. Byly to prostě vždy velké katastrofy, z nichž nikdo nedokázal uniknout, aby podal vysvětlení neúspěchu. Velitelé z toho rozumně usoudili, že pro tuto fázi války je úspěšný útok na systém vyloučen a později se tam už nikdy nevrátili.

V těžce chráněném systému se nacházely dvě obyvatelné planety: „Vytas“ se dvěma miliardami Tulipánů a „P'Tar“ se třemi miliardami obyvatel, většinou zaměstnaných ve vojenském průmyslu na povrchu. Na jejich orbitách byly umístěny loděnice střední velikosti a další strategické provozy, ale hlavní význam měly gigantické opravárenské komplexy, které byly nedávno rozšířeny, a ještě

stejně tak veliké muniční továrny a sklady. Sem směřovaly z území říše zásobovací lodě a nově postavené superdregnouty a dregnouty, bitevní a lehké křižníky, aby se tu nejprve shromáždily, a pak odletěly k hlavní flotile, nebo vyrazily v menších svazech do boje proti stále útočícím zbytkům corseiské a dalších flotil.

Zde se tulipánské armády vyzbrojovaly, doplňovaly zásoby Zde si plnily zásobníky protilodními střelami. Většina tulipánských lodí operujících proti lidským základnám tu byla v případě potřeby opravována nebo vyřazována ze služby, rozebrána, nebo modernizována. Za účelem ochrany tohoto důležitého střediska zde proto Tulipáni, přestože se žádnému útoku nepodařilo proniknout až k vojenským komplexům, zničit je, vrátit se a podat o tom zprávu, ponechávali prakticky stálý stav zhruba sta lodí bojové stěny s doprovodem jako obrannou flotilu.

Pokud by se podařilo využít momentu překvapení, zlikvidovat tuto flotilu, do boje se chystající plavidla a vyřadit tento opěrný bod, jeho pevnosti, i jeho průmyslové komplexy, znamenalo by to značnou ránu tulipánské branné moci, průmyslové základně a zároveň významnou podporu úsilí o znovudobytí ztracených lidských soustav, neboť Tulipáni by museli část svých rezerv a nově vytvářených zdrojů vázat na obranu této cesty na své teritorium.

Bylo rozhodnuto o postupu: Udeř a zmiz! Pokud půjde všechno podle plánu, třeba úspěch uklidní veřejné mínění a Petrohraďané budou moci s klidným svědomím nejen fyzicky ale i psychicky opustit tento kout vesmíru, upřít pohled k novým cílům, a ponechat zbytek lidstva jeho hře na honěnou s Tulipány.

****

Tas-P'Tar

Tulipánské pozorovací stanoviště zachytilo pohyb v hyperprostoru. Vypadalo to, že přilétají další lodě, buď aby se nechaly opravit, doplnit výzbroj, střelivo, nebo to byly jednotky určené k vystřídání a oddechu. Tyto přilétaly ve směru jakoby z říše, takže nebyl důvod k panice. Ale něco bylo přece jen divné. To, že jim nebyl hlášen jejich pohyb, bylo normální. Posily a jejich řízení mělo na starost jiné oddělení, než byl průzkum. Bylo jich ale zkrátka na poměry, jaké zavládly v období po odražení útoku slavné tulipánské armády na Zemi, přece jen hodně.

V soustavě v současnosti kromě záložní obranné flotily bylo ještě dalších padesát superdregnoutů s doprovodem, které se připravovaly na nasazení v bojích, které teď vypukly s nebývalou intenzitou. Neočekávalo se, že se další posily objeví tak rychle. Byl čas celou věc ohlásit a vyžádat si příkazy ohledně dalšího postupu.

Za další hodinu už bylo jasné, že blížící se flotila nese znaky nepřátelských petrohradských sil, které ale měly mít, poté co jim tulipánská flotila pustila žílou, daleko menší tonáž. Síla přicházejícího útoku obnášela zhruba jedenáct set lodí. Všude v soustavě zněly poplašné signály a obranná flotila ve spojení s téměř úplně vystrojenými posilami pro frontu se chystala k odražení nájezdu.

Dohromady měly něco přes třináct set plavidel, ale vše záleželo na tom, jakého budou blížící se lodě typu. Nebylo hlášeno, že by se lidské síly, jež byly právě na postupu, uprostřed ofenzivy při dobývání svých ztracených soustav, rozdělily, a tak štěpily své armády.

Když petrohradská flotila vystoupila z hyperprostoru sice na okraji soustavy, ale blíže, než podle předpokládané technologické úrovně měla a přece jen nepříjemně blízko planety Vytas ve vzdálenosti zhruba deseti milionů kilometrů, kde ji již očekávala část tulipánské obranné flotily, bylo hned vše jasné.

„Odešlete zprávu o napadení systému, a požádejte v ní o posily. Nebo radši ne, poslední rozkaz ruším, to by vypadalo přece jen nepřiměřeně," nařídil velitel obrany prétor Haluz svému pobočníkovi a pomyslel si, že by to bylo nejen nepřiměřené, ale bylo by to vůbec hloupé, a ohrozilo by to jeho poklidnou kariéru hlavního velitele Tas-P'Tar.

Nevypadalo to ovšem pro obránce zdaleka špatně. Jejich sto šedesát lodí bojové stěny, z nichž dvě třetiny se teď hrnuly proti čtyřiceti petrohradským superdregnoutům, s doprovodem tvořících skupinku asi pěti set plavidel. To vypadalo nejprve na téměř trojnásobnou převahu, co se týče lodí bojové stěny, proti kterým se teď jeho část obranné flotily hnala, po spojení se zbytkem obranných jednotek více než čtyřnásobnou převahu proti nepříteli. Simulace střetu mohla být případně navíc o něco nadhodnocena o předpokládaný efekt technologického náskoku v oblasti protilodních plasmových střel a výdrže mohutných tulipánských superdregnoutů, jejichž posádky byly nadto dobře vycvičené a odpočaté. Docela se na bitvu těšil.

Byli buď částečně nebo úplně šílení, když si sem přiletěli s úmyslem je nějak poškodit, pomyslel si prétor (admirál) Haluz.

„Počkat, neříkala zpráva z pozorovacího stanoviště, že jich má být dvojnásobně vyšší počet?!" zarazil se. Vysvětlení na sebe nedalo dlouho čekat, když s mihotavým trhnutím se ve vzdálenosti osmi milionů kilometrů od P'Taru objevil zbytek petrohradské útočné flotily. Skupina dalších zhruba šesti set plavidel, z toho čtyřicet superdregnoutů.

Obě planety, průmyslové komplexy, loděnice, pozorovací stanice, raketové základny, obě tulipánské bojové skupiny, to vše se rychle blížilo na dostřel, jak s uspokojením sledovala na přístrojích rozmístěných po obrovském můstku velitelského superdregnoutu přezdívaného Ropucha velkoadmirál Kraftová.

****

Čeká na ně hodně práce

„Nabít, zaměřit, a pal. Podle vypracovaného harmonogramu. Nejprve obě flotily, po nich pevnosti, obranné body, pak nákladní plavidla, orbitální stanice, loděnice, muniční sklady, opravny. Nakonec vojenské instalace a provozy na povrchu Vytas a P'Tar! Víte, co máte dělat!“ Protilodní střely obou útočících skupin opustily torpédomety takřka současně.

„Hrr na ně! Pobijte je všechny!“

„Ano pane!“ zněla stereotypní odpověď jejích podřízených.

„Admirále, je všechno v pořádku?“ projevil náhle svůj odborný názor její lékař a rodinný přítel. Zájem o duševní zdraví významné pacientky byl tedy v jeho případě na místě.

„Jasně. Jsem v pohodě, Jene.“ uklidňovala jej.

"Co tu dělá můj manžel?!!! Touto dobou, pokud vím, měl být daleko odtud! Světelné roky od bojových akcí."

"Když on tak prosil," dal se do vysvětlování prekérní situace na můstku přítomný osobní kuchař.

Jan Kraft začal poplakávat.

"Odvést. Nakrmit, vykoupat, uložit do postele a spát," rozhodla se rychle velitelka operace. "To je naposledy, co jsem se nechala ukecat. Jinak černé pasažéry posílám pryč přechodovou komorou, aby bylo jasno. A abych nezapomněla, máš domácí vězení."

To bude hodně velký ohňostroj.

„Pane, oni právě začali s palbou, a střely se k nám přibližují dost rychle,“ vyrazil ze sebe zaraženě Haluzův pobočník, když na skenerech superdregnoutu TG Rastr nacházejícího se se záložním zbytkem první bojové skupiny na oběžné dráze planety Vytas, odkud prétor Haluz řídil pohyb obou tulipánských bojových skupin, uviděl jasně zářící přibližující se výstražně blikající tečky.

„To není možné! Jsou to energetická torpéda? Pak připravte protiopatření – plán AETC!“

„Opatření proti energetickým torpédům odjištěna,“ dostalo se mu zřetelného ujištění.

„Ale z čeho by je tak mohli vypálit, když jsou to evidentně jen velikostně běžné superdregnouty?“ pravil se znepokojením prétor. Nevypadalo to dobře, vůbec to nevypadalo dobře, ale jich je tak málo, a on má k dispozici přece jen větší sílu. Spoléhal na pokrok v technologiích protiopatření, na jejichž překotný vývoj byl po porážce ve sluneční soustavě vyvíjen ze strany vlády velký tlak.

„Nejsou to energetická torpéda, pane, ani neletí tak rychle. Po úpravě sledovacích zařízení nemáme problém je sledovat. Vypadá to, že jsou to jen klasické střely. Ale jejich rychlost je přece jen

daleko větší. Letí zhruba šestkrát rychleji!“

„Kolik že jich je?!“ chtěl vědět prétor.

„Hodně. Pálí salvu za salvou. Naše skenery jimi začínají být pomalu přehlceny. Nevejdou se nám pomalu na obrazovky!“

„To je vážné,“ povzdychl si Haluz.

„Pokud je žene vpřed klasický pohon, nemůže jim přece vydržet palivo, pane, Ale pokud budou takhle pokračovat dál, brzy tu budou,“ pravil rozrušeně jeho druhý pobočník.

„Hm, vypadá to, že tu nejde o klasický pohon! Zase nějaké překvapení, opět jsme nebyli informováni. Nebo snad od rozvědky došla zpráva o použití něčeho takového v boji?!“ řekl Haluz.

„Ne, pane. Zatím se žádná taková zpráva neobjevila. Ostatně bychom vás o tom hned informovali, pane,“ hlásil to, co bylo zřejmé jeho zpravodajský důstojník.

„Pak musíme spoléhat na to, že je zachytí naše nové interceptory. Za jakou dobu se přiblíží?“

„Budou tu do dvaceti tik taků (sekund) a nezpomalují.“

„Okamžitě vypustit interceptory, a použít všechno, co je k dispozici!“ přikázal prétor.

Pobočník splnil příkaz, tím, že jej předal dál, a upozornil: „My ale nemáme v zásobnících tolik protiraket. Většina jich zůstala ve skladech u P'Tar. Většina lodí jimi ostatně dosud nebyla v dostatečné míře vyzbrojena. Teprve se uvažovalo o jejich rozdělení mezi loďstvo v dostatečném počtu. Vycházelo se z předpokladu, že by se v případě energetických torpéd reálně během určité doby v průběhu boje podařilo zničit nosiče jejich odpalovacích zařízení, protože jejich zásoby v zásobnících jsou samozřejmě konečné. Proto se usilovně pracuje i na pokroku v oblasti pohonných jednotek, které mají nahradit tradiční běžně používané motory.“

„To dobře vím. Teď se s tím nedá už moc udělat. Připravit se na náraz, vypustit další interceptory!“ odvětil Haluz.

„Ano, pane!“

Střely po svém přiblížení začaly prudce křižovat a díky vyšší rychlosti se snažily elegantně vyhýbat nalétávajícím obranným raketám, a pohotově reagovaly i na úsilí laserové obrany. Velká část z nich však napoprvé neprošla a musela se, pokud to stihla, o kousek vrátit. Mnohé byly zničeny nalétávajícími interceptory. Vypadalo to, že se do průběhu bojových operací vrátila známá mírná nerovnováha co do použitých technologií, která učiní z velkého náskoku v oblasti dálekonosných torpéd v praxi technologický náskok daleko menší. Několik superdregnoutů se však už rozletělo do všech směrů. Bylo jich ale přece jen méně, než se očekávalo. Flotily se i nadále k sobě přibližovaly, i když by za této situace bylo lepší, kdyby petrohradská flotila zařadila zpátečku a couvala. Třeba by se časem uchytilo víc vystřelených torpéd.

****

Padáme odsud?

Kraftová náhle, jakoby se právě probudila, vyjeveně s vyplazeným jazykem zazírala na holotank: „To mě podrž. Může mi někdo z vás říct, co tady ještě vlastně děláme?“ Až přiletí Tulipánům na dostřel, může to dopadnout jedině škaredě. A to nechtěla riskovat.

„Co takhle říct jim ahoj, a sbalit kufry,“ dělal si z jejího groteskního výrazu ve tváři srandu generál Bořivoj Gradský. Zůstával stále v klidu. Na displejích, které ukazovaly skóre, byla vidět narůstající úspěšnost útoku. V tom okamžiku se množství střel, které se vyhnuly lodní obraně nepřítele a postupovaly nezadržitelně vpřed, už přehouplo přes padesát procent, postupně se zvýšilo ze čtyřiceti na šedesát procent a dále mírně narůstalo.

Tulipáni, jak se zdálo, přestali vypouštět nový druh raket. Tyto střely byly překvapivě schopny, ač daleko pomalejší než proti nim se řítící torpéda, proti kterým byly přednostně zaměřeny, včas dosáhnout díky větší rychlosti, než jakou měla dosud běžně používaná tulipánská torpéda, operační vzdálenosti, vybuchnout s větším účinným dosahem, a tím zasáhnout přilétající střelu a účinně ji zneškodnit.

„Zůstáváme,“ usmála se šťastně Kraftová, která to sledovala také a už se dokázala ovládnout. Nebyla tak bázlivá, jak to občas při velkém vypětí vypadalo.

****

Není konec, dokud nemají všichni dost

Zatím na palubě TG Rastr: „Pane, zásoby interceptorů byly zcela vyčerpány,“ oznámil stroze vojenským tónem nově příchozí důstojník.

A je to v háji, pomyslel si prétor.

Vlna za vlnou teď snadno pronikala slabou obranou, aby si hned nato koordinovaně rozdělila zaměřené lodě a přitom vyškrtla ze seznamu priorit právě zničené cíle. Během několika okamžiků začal velký ohňostroj živený mohutnými výbuchy destabilizovaných plasmových nádrží ve spojení s roznětkami způsobujícími rozsáhlejší procesy vznícení a tím dvojnásobnou účinnost proti tulipánským střelám obdobné ráže.

Dva až tři počáteční výbuchy, které kompletně vyřadily štíty superdregnoutu, následovány dalšími dvěma, třemi zásahy přímo do trupu, a ze superdregnoutu zbyly v příštích okamžicích jen trosky

odlétávající na všechny strany. To samé se dělo s tulipánskou flotilou, která bránila P'Tar.

„Katastrofa," pomyslel si Haluz, když viděl, jak se jeden superdregnout za druhým mění ve stříkající rozžhavené trosky zbytků jejich před chvílí mohutných trupů. „Je po mně," byla jeho další myšlenka. Ustupovat nebylo kam, na útěk nebylo ani pomyšlení. Zkáza se šířila všemi směry a zanedlouho z flotily pod jeho velením nezbývalo nic. Tím si už, ale nemusel lámat hlavu, protože jeho vlajkovou loď Rastr postihl během několika momentů stejný úděl jako všechny ostatní tulipánské síly.

„Myslím si, že náš úspěch spočívá v nedostatečných počtech těch upravených a zdokonalených střel na tulipánských lodích. Teď víme, co nás brzy může očekávat," zhodnotil vývoj Gradský.

Řešení problému se ostatně samo nabízelo. Záviselo hodně na petrohradských výrobních kapacitách. Více vyslaných střel, klamné stejně rychle se pohybující cíle, vícenásobné nosiče střel určené jen k likvidaci protivníkových protistřel, a tak dále. Stále stejná písnička.

„Osobně odhaduji, že vzniknou celé speciální ochranné skupiny lodí určených k likvidaci vysokorychlostních torpéd," zkusil předpovídat budoucnost.

„Vítězství," zhodnotila situaci Kraftová, když tečky znázorňující zbývající orbitální a planetární instalace mizely jedna po druhé. Zvlášť obrovské výbuchy se objevily po zasažení muničních zásobníků. Byl pomalu čas jít. Ještě zbývalo zjistit, zda se snad nějaké lodě neukryly v rozsáhlých asteroidových polích nacházejících se ve vzdálenosti dvou milionů kilometrů za oběžnou dráhou planety Vytas. Blížili se k asteroidovým pásům, když Kraftovou napadlo se zeptat: „Unikl nám vůbec někdo?"

„Otevřeme šampáňo a dáme si," naznačil osobní přání Gradský.

„Ne, ještě ne. A přestaňte se mi laskavě míchat do velení. Nejprve se musíme ujistit, že jsme skutečně vyhráli," odvětila mu velkoadmirál Kraftová. „Směr asteroidová pole a potenciální nebezpečí v nich číhající!" zavelela.

****

Léčka v asteroidovém poli

Směrem ke Kraftové se řítila obsluha skenerů pro zjišťování přítomnosti maskovacích polí: „Co chcete?!“ vyštěkla na poručíka. Čekala na ně léčka v asteroidovém poli.

„Velkoadmirále,“ vysypal ze sebe udýchaně důstojník přesně v okamžiku, kdy se na všech lodích rozječely sirény hlásící poplach. Z několika pozic mezi asteroidy na ně vyletěly salvy střel a rychle se díky malé vzdálenosti blížily.

„Co se to děje?!!!“ křikla na něj podruhé, i když jí to bylo úplně jasné a před docela zbytečným hlášením dala s pohledem upřeným jinam raději přednost přehlédnutí ukazatele rychlosti reakcí obsluh vrhačů protilodních střel urychleně zaměřovaných na místa, z nichž útok přišel.

„Zjistil jsem výkyvy energií značící použití primitivního maskovacího pole. Daly se zachytit kvůli zmatení senzorů složením těch asteroidů teprve nyní,“ napřímil se a poslušně odpověděl.

„Velkoadmirále, je to past!“ slyšela výkřiky ze všech stran. Teď už Kraftové bylo jasné, kvůli čemu se ze soustavy předtím nikdo nevrátil. Chtěla být první, komu se to podaří. Situace vypadala jasně. Útočící flotily se dostaly cestou k cíli, kterým byl Vytas, když se nacházely v blízkosti asteroidů, které perfektně ukrývaly několik střeleckých postavení, mezi dva ohně. Zatímco se tulipánská obranná flotila pomalu blížila, byli překvapeni přívalem střel. A pokud jej přežili a podařilo se jim odpoutat, byli doraženi obrannou flotilou, která tvořila druhou část pasti. Plán to byl funkční a vysoce účinný.

„Jsou tady!“ Obrana přehlcená naléhavými úkoly selhávala. Oslnivé výbuchy v bezprostřední blízkosti přetěžovaly optické filtry a jejich ničivý účinek zase silová pole obklopující plavidla.

Ukazatele stavu štítů velitelského superdregnoutu zahlásily vyčerpání zdrojů.

„Je po nás. Je po nás.“ Kvíleli odvážní námořníci z podpalubí společně se svými důstojníky. Další salva se dostala na účinnou vzdálenost a chystala se odpálit, ropušáka podpálit.

„Jestli tohle přežiju, tak se vrátím do kláštera,“ konstatovala Helga vyrovnaně. Smířena s vyhrocujícími se okolnostmi mise.“ Tak na dva týdny zcela určitě, abych se vzpamatovala z toho rambajsu.“

Podle Bořivoje Gradského byl nenadálý vývoj jen dalším důkazem pro informaci pocházející původně z jednoho filmu s hercem A. S., totiž že: „Zbrojní průmysl denně chrlí nový pytel sraček.“

Co se dělo během dalších několika desítek minut, nevěděl na Ropuše pomalu nikdo, ale hned jak se všichni probrali z omráčení způsobeného chaotickými přemety a nárazy do lodního vybavení, bylo jim záchrannými týmy řečeno, že krk jim zachránilo malé mračno v oblasti se nacházejícího se kosmického smetí, jež vytvořilo dohromady s všemožnými plyny výbušnou směs, která po zapálení způsobila neutralizaci vlny hořící plazmy, která byla tím novým ohněm sfouknuta. Složité na pochopení, ale zachránilo jim to život, to mi věřte.

Díky rychlosti odpovědi, dostřelu a vysoké rychlosti vlastních torpéd byly raketové základny odhalené mezi asteroidy brzy smeteny, ale těch několik nepřátelských salv způsobilo bojové skupině pod osobním velením velkoadmirála Helgy Kraftové jisté ztráty. Na malou vzdálenost a kvůli překvapení byly zaměřující se automatické obranné systémy lodí méně účinné. Velká část první i druhé salvy proto prošla skrz.

Šest superdregnoutů schytalo více zásahů než ostatní. Výbuchy zcela vyřadily štíty těchto plavidel, zatímco štíty většiny ostatních jimi byly vážně oslabeny. Druhá vlna dokázala vyřadit štíty u dalších třiceti superdregnoutů. Třetí vlnu naštěstí základny nestihly vypustit. Šest lodí bojové stěny byly ještě vcelku malou daní za to, že se nepříteli podařilo úspěšně maskovat svou past a plně využít jejího potenciálu i momentu překvapení. Šlo o superdregnouty Orfeus, Ikaros, Faethon, Chiméra, Styx a Lyra. Dále skupina ztratila celých dvacet pět bitevních a dvacet dva lehkých křižníků a čtyřicet jedna torpédoborců. Dohromady se ztráty útočící způsobené bojem pohybovaly kolem hrozivých čtrnácti procent.

Kdyby se tato útočná skupina k Vytasu blížila z jiného směru, s trasou vedoucí kolem asteroidových polí, mohl prétor Haluz, který by se sem dostal krátce po sklapnutí pasti, přes překvapení v podobě dalekonosných dvojnásobně účinných torpéd s určitou dávkou štěstí v této části bitvy i zvítězit, protože asteroidy by palbu z dálky petrohradským lodím velmi znesnadnily nebo spíše úplně znemožnily.

Nyní, když věděli o nebezpečí číhajícím v asteroidech, velkoadmirál Kraftová počkala, až dorazí druhá bojová skupina, protože stav štítů většiny z plavidel zasažených při nenadálém útoku byl neuspokojivý, a v případě dalších neočekávaných útoků mohl vyústit v další ztráty. Postupovali poté daleko opatrněji a jistěji. Postupně byly objeveny další skryté základny čekající na svou příležitost a na velkou dálku bezpečně zlikvidovány, čímž byly použity i poslední z dalekonosných střel, které zbyly po likvidaci obou skupin tulipánské flotily a po bojích u asteroidových polí.

„Unikl někdo?“ zopakovala svůj předchozí dotaz s pohledem upřeným na graf vyjadřující ztráty.

„Jen několik nákladních lodí, které byly v okamžiku našeho vstupu do systému na opačném konci soustavy. Ne všechny jejich lodě byly zatím vybaveny kompenzátory gravitace, takže museli letět ještě chvíli, než opustili pásmo, kde se ještě projevují vlivy gravitace této soustavy a jejích planet. Z vojenských žádná.“ Dostalo se jí vyčerpávající odpovědi.

„Ještě tu soustavu trochu vyčistit od zbývajících opěrných bodů, a můžeme se ztratit. Nebo tu snad chce někdo zůstat? Nezbylo nám navíc mnoho střeliva, a jestli jim ještě něco zůstalo, měli bychom problém.“

„Ne, mažeme odsud. Je to překvapivé, a přes určité potíže a ztráty i nečekaně snadné vítězství, velkoadmirále,“ pravil její zástupce admirál Jacques Briér, který velel útoku na tulipánskou flotilu,

komplexy a pozemní instalace u P'Tar. „Co hodláte udělat s obyvatelstvem na povrchu planet Vytas a P'Tar?“

„Co by. Nic. Obyvatelstvo planet Vytas a P'Tar má určitě dost svých vlastních starostí, a mě teď, co dělá, v podstatě už ani nezajímá. Ať si s nimi dělají starosti Tulipáni. Třeba je ta porážka a její dopad na morálku vlastního obyvatelstva na čas aspoň trochu zaměstná. Zprávy o katastrofě se odtud budou šířit na všechny strany.

Je to důležité vítězství. Ale pochopte, že mnoho dobrých lidí a Tulipánů dnes přišlo o život. Není v žádném případě důvod dnes přehnaně slavit. Nebudeme přece pokračovat v tom šílenství. Ale dejte ihned rozdělit mezi posádky ty bedny s nachlazeným šampaňským. Zaslouží si ho.“

Světlé zítřky VII

Anotace: *Veronika si vzala lísteček a posadila se v rozlehlé čekárně svého zaměstnavatele na pohodlné sofa. Vzala si odborný časopis a začala číst…*

ABC

Veronika si vzala lísteček a posadila se v rozlehlé čekárně svého zaměstnavatele na pohodlné sofa. Vzala si odborný časopis a začala číst. Za dvě a půl hodiny na ni přišla, když byla hluboce zabrána do studia, řada. Když se na elektronické tabuli objevilo její číslo, napsané na lístku, jejž si utrhla při příchodu, vstala, trochu se upravila, pohodila vlasy a zamířila ke dveřím s namalovaným číslem, které jí včera bylo sděleno jedním huhňavým zastřeným hlasem při posledním konspirativním telefonátu.

Přede dveřmi na okamžik zaváhala. Probralo ji až rázné a hlasité: „Tak už přece vstupte.“ Tak vstoupila. V místnosti za kovovým stolem seděl rozložitý sekční bezpečnostní šéf, kterému jeho spolupracovníci, kdo ví proč, říkali ABC. Na věšáku v rohu místnosti visela četná vyznamenání udělená za zásluhy o rozvoj společnosti a udržování pořádku:

„Konečně jsme se setkali. Posaďte se na tu židli, nemáme zrovna moc času. Stručně se neformálně představím. Jsem váš šéf. Říkejte mi třeba ABC. Všichni mi tak říkají. Agentko V, byla jste pověřena tajnou misí, s jejímiž podrobnostmi vás teď při našem rozhovoru seznámím. Naši zpravodajci nás již několik měsíců informují o nezvykle vysokém nárůstu produktivity práce v několika

okrajových koloniích SKS. Analýza naznačuje, že intenzita jevu se prudce zvyšuje a její kulminační bod se nachází v nedohlednu.

Nejde jen o to, že by se tam vyrobilo více výrobků, než jak stanovil centrální plán produkce na tento rok a jeho samostatné kapitoly pro jednotlivé dotčené kolonie, jde především o to, že podle informací, jež nám byly poskytnuty našimi tamními pobočkami, plán je plněn v předstihu a s daleko menším úsilím, než by tomu při zahrnutí dostupných veřejně publikovaných údajů o současném stupni rozvoje lidského potenciálu těchto planet a jejich dosažené materiální úrovni mělo být.

Není nám jasné, o co vlastně v tomto případě jde, a je potřeba to zjistit dříve, než bude pozdě. Osobně se vám přiznám, že mi to dělá značné starosti. Matematickou metodou se našim specialistům teoreticky podařilo zjistit, že mezi všemi sledovanými planetami, respektive jejich případy, tedy počátkem, průběhem a rozvojem jevu je určitá spojitost. Ta věc se šíří takřka exponenciálně. Lze tu použít výstižné přirovnání problému k požáru. Několik malých ohýnků a za chvíli je všechno v plamenech. Podle propočtů máme jen několik měsíců na to, abychom podnikli kroky nutné pro zachování stávajícího společenského pořádku. Věc je vážná a naléhavá, a proto vás prosím, nevrťte se na židli a pozorně poslouchejte.“

Narovnala se a dala ležérně nohu přes nohu. „A potom?“ Ponecháno téměř bez odpovědi, jen doprovozeno výmluvným pokrčením ramen ctihodného ABC. ABC si chvíli prohlížel záclony s květinovým vzorem, a pak pokračoval: „Rada SKS a další dotčené osoby byly informovány a během posledních několika týdnů byl vypracován plán, který nám pomůže tuto záležitost objasnit. Jste součástí tohoto plánu, protože s vaším umístěním na jeden z problematických světů se počítalo již od počátku vašeho, ehm, začleňování do společnosti. Navíc se poměrně rychle učíte a ochotně přizpůsobujete normám chování, jež jsou v naší společnosti obvyklé. Líbíte se mi.“

„Já vím.“

„Vaše příprava na povolání a dosavadní výsledky ve školních testech jsou, jak jsem měl možnost je posoudit, celkem uspokojující. Studujete pilně a provádíte předepsaná cvičení v pohybové technice, což má význam pro snadné nasazení v akci, jak mi bylo referátem celoživotního vzdělávání sděleno.

Chci vám tedy nabídnout dobrovolnou spolupráci, jen mi to tady podepište, jakože souhlasíte s využitím vašich osobních údajů agenturou kdykoli a kdekoli to uzná za vhodné, a bude to v pořád-

ku. Ještě tady a tady jeden podpis. Datum narození. Razítko. A děkuji vám za ochotu.

Jste přesně tím kandidátem pro stávající operaci, kterého potřebujeme. Nebudu vám ale zastírat, že standardy jsme museli z určitých důvodů v poslední době, ehm, upravit. Na rovinu vám říkám, že jsme je museli snížit. Vybrali jsme vás však na základě analýzy mnoha osobnostních profilů lidí se zájmem o službu SKS a vypadá to, že s vámi nebudou takové potíže, jaké byly nedávno s některými zkušenými agenty. Papíry pro pilotování průzkumného člunu máte, takže se nebojte. Na práci v našem malém utajeném oddělení KSBS (Koloniální socialistická bezpečnostní služba) právě tak akorát stačíte."

Když nic dalšího ABC neříkal, V pochopila, že rozhovor je u konce, a vstala.

„Zavřete za sebou, prosím, dveře. Na shledanou."

„Na shledanou."

Po odchodu agentky V si ABC ještě deset minut mlčky prohlížel svá vyznamenání visící na věšáku. Minulost je pryč. Všechno je jinak. Nic nebude takové, jaké to bylo dřív. Cítil to. A nemohl se toho silného pocitu žádným způsobem zbavit. Všechno je jinak. Nic nebude takové, jaké to bylo dřív. Neustále se mu honilo hlavou.

****

V se připravuje na akci

Malý průzkumný člun s V doprovázené jedním kolegou právě vskočil doprostřed soustavy bez obyvatelných planet. Jednalo se o soustavu s pomocným majákem, kterým byl skenován sektor, aby se ulehčila práce navigačním počítačům obyčejných cestovních hvězdoletů a vyloučila možnost blbé náhody způsobené vznikem náhodně se vyskytujících anomálií ze seznamu anomálií ovlivňujících průběh mimoprostorových skoků mezi soustavami. Také se muselo kalkulovat s existencí několika stálých obyčejných anomálií, které činily bezpečnou dopravu pro běžné cestující ještě o něco obtížnější a namáhavější.

I když byl použitý dopravní prostředek jedním z těch modernějších, jež měla KSBS k dispozici, bylo potřeba udělat další výpočty, aby mohli pokračovat s klidným svědomím v cestě. Čekalo je

ještě nejmíň deset takových skoků, protože systém Žabokrky s planetou Jednota byl přece jenom dál od hlavních center a dopravních tepen, takže cesta nebyla standardně zanesena do navigačních systémů většiny koloniálních plavidel. Trasa se proto stejně musela vždy propočítávat znovu.

O něco později… Aby přerušila ubíjející ticho, ve kterém si zato očividně liboval její kolega kormidelník, vybídla jej: „Povězte mi něco víc o tom, co se děje, agente Spáči. Potřebuju znát nejnovější podrobnosti, abych byla v terénu co platná."

Kpt. Bedřich Spáč na to: „Dostala jste všechny podklady? Tam by to mělo být. Máte ale v jedné věci pravdu. Je to tak nové a znepokojující, že jen málo lidí o tom ví úplně všechno, včetně mě. Pokusím se popsat situaci a odpovědět na případné dotazy."

„Tak tedy…?"

„Nejdříve to, co by vás mělo zajímat ze všeho nejvíc. Nejste první, koho tam ABC posílá, jenže žádný z agentů, kteří byli vysláni před vámi, se bohužel nevrátil. Na kódované výzvy neodpovídají. Zatímco ještě před rokem byl agentů přebytek a měli být rekvalifikováni v připravovaných programech, teď se jich začíná nedostávat.

Poslali jsme tam naše nejlepší lidi. Ne desítky. Stovky jich nasedly do člunů a vydaly se na cestu nejdřív s cílem proniknout do oblasti co nejméně nápadně, potom klidně i nápadněji. Prostě, když se nevrátily ani těžké a bitevní křižníky, bylo vedení jasné, že je zle. Identifikační signály těch lodí ovšem dál nepřerušeně vysílají. Je to prostě moderní záhada.

Přitom dopravní spojení mezi zasaženými planetami a zbytkem svazu funguje vcelku bez problémů. Dokonce mírně narostl turismus plynoucí odtamtud směrem na původní svazové světy. Když se turistů vyptáváme, odpovídají nám bez zaváhání. Dozvídáme se informace o jejich životě a o situaci bez problémů. Mluví i o tom, co já osobně bych tedy v žádném případě jiným lidem neřekl.

Vypadá to, jakoby bylo všechno v pořádku. Ale copak může být všechno v pořádku, když se děje tohle?!!! Také je možné, že naši odborníci jenom nejsou schopni vidět to, co mají přímo před očima. Otázka interpretace údajů a naproti tomu jejich neúmyslná dezinterpretace, pod čímž je si potřeba představovat mylnou interpretaci v původním smyslu toho slova. Jestli chápete, co tím chci říct. Myslím si osobně, že o nás a našich agentech vědí předem. Jen nechápu, kdo a co tím sleduje, a proč to dělá. To je asi tak všechno, co o tom vím. Nikdo vám prostě neřekne, co vás tam čeká."

Zírala na kpt. Spáče s otevřenou pusou. Chtěla se honem na něco důležitého zeptat, ale zrovna ji nic nenapadalo. A tak, když se ozval bzučák hlásící úspěšně provedený skok, tak pouze prohodila: „Už tam budeme?"

„Počkejte, podívám se. Ještě dva skoky. Dál budete muset pokračovat sama. Teď stejně nemůžete couvnout. Hodně štěstí. Já nasednu do návratového modulu a budu po určité době vyzvednut

hlídkovým torpédoborcem, jak to mám s jeho kapitánem domluveno.“

****

Jednota ve Společenství dříve Žabokrkách

V prostoru kolem planety Jednota obíhalo po různých oběžných drahách v rozličných polohách několik velkých válečných plavidel koloniální svazové flotily. Další se zdánlivě pomalu pohybovaly v ostatním prostoru systému Žabokrky nazvaného nově, jak měla V brzy zjistit, místními Společenství.

Bitevní lodě, křižníky, torpédoborce… Až na to, že bylo porůznu rozsvíceno, vypadaly, jako by byly opuštěné, takříkajíc němé. Žádný radiový provoz, pokud se dalo podle slabého šumění v přijímači naladěném na armádní frekvence soudit, ani zbytkový.

V očekávání nějakého člunu, který by se snad osamocen pohyboval mezi mohutnými trupy plavidel, bychom si mohli vykoukat oči, a při rozhlížení se průzorem kokpitu jednoduchým otáčením hlavy zleva doprava vykloubit krky, a stejně bychom žádný nespatřili.

Nezaujatý pozorovatel by si v předtuše věcí příštích mohl myslet, že zde na okraji víceméně známého vesmíru došlo k mohutnému soustředění svazových sil, a seznam následujících akcí v tomto divadle byl dopsán již před drahnou dobou. Události mohly následovat v rychlém sledu. Chybělo však dokončení dramatu, které by tomu všemu okolo dalo smysl. Začala snad flotila SKS používat transportéry fungující na principu přenosu zelektrizované hmoty přítomným časoprostorem na dálku?! Či bylo ještě nějaké jiné mnohem odvážnější vysvětlení onoho zdánlivého klidu, který tu byl odjakživa a nyní si opět vzal zpět svou původní sílu?

Na přiměřeně veliké výzkumné stanici visící nehybně uprostřed soustavy se v tu chvíli čile pracovalo. Tady se dalo zahlédnout několik opravárenských robotů, které právě něco na plášti stanice svařovaly. Manipulátor čekal se svým nákladem v bezpečné vzdálenosti od stanice na pokyn, aby zatáhl zásilku do nákladového prostoru hangáru. Přenosová vysílací anténa upevněná na jednom z výčnělků vystupujících jako bradavice z pláště byla poněkud nakřivo. Celé to připomínalo lesní hřib ožraný slimákem.

V administrativní části tělesa se svítilo: „Jsem velmi spokojený s výsledky naší společné práce, Hejkale. Za poslední týdny se toho mnoho změnilo. Když se chce, jak je vidět, všechno jde. Když to tak půjde dál, budeme moci hodit za hlavu informace z předposledních hlášení bezpečnostních složek. Jsou psány velmi nesrozumitelným úředním jazykem. Lecčemu na tom úplně nerozumím.

Opravdu ale opravdu nerad jsem se dozvěděl o nepříjemných a přitom nenápadných

bezpečnostních rizicích číhajících na hranicích našeho roztomilého socialistického svazu. Kdo by si to pomyslel… Zachycená svodka mě velmi trápila, ale teď je všechno jiné. Naše síla stále roste. Naše síla každým dnem vzroste. Nové společenství se rozšíří po všech známých světech. Zítra nám bude hej, hej pane diskžokej," pobrukoval si Jožka.

„Teď když známe přesný okamžik a způsob přeměny těch geniálních nanosond v sílu a ve světlo a jejich napojení na, jak bych to jen řekl, duchovní buněčnou strukturu subjektu, zde králíka, můžeme, jak je zřejmé, stejného postupu využít pro vytvoření stálého vědomého dálkového světelného spojení mezi účastníky naší rozrůstající se duchovní sítě. A to bez použití nanosond," přidal se Mořic Hejkal.

„Ještě že má člověk takový úžasně velký mozek, který může využít pro silové působení ve hmotě i nad ní. Jak se tomu taky někdy říká? Telepatie, telekinetika, tele…, tele… Prý pavědy. Pche! Pche! Pche! Je úžasné, že člověka nemusíme dodatečně měnit, abychom dosáhli tohoto výsledku. Mně osobně by se takové téměř nevratné změny ani nelíbily. A to mám docela rád Borgy, psyborgy i kyborgy. Taky mechanické roboty, tradiční mechy, replikátory, androidy, roboty-terminátory, cylony, nanoboty, autoboty, bioboty… Co ty na to říkáš, můj příteli?"

Milý přítel Mořic pohotově odpověděl: „Ano, jistě. Je to pozoruhodné, že nestojíte o další zdokonalování lidské rasy tímto směrem, když jste až donedávna stavěl a programoval všechna ta stvoření. Některá vylepšení mají význam jen při dočasném účelovém vylepšení případných dobrovolníků, ale vám je to přitom proti srsti. Vaše motivace je složitá. Je jasné, že ačkoli například váš model cylona, tedy robota biologicky, duševně i mentálně shodného s člověkem je velice podobný skutečnému člověku, je až k nerozeznání od skutečného lidského jedince, bylo pro vás i psychicky nemožné toto dílo dovést až do konce. Pozoruji to již dlouhou dobu. Je to pro mě i pro vás filozofická záležitost a jistě i velmi vážná duchovní otázka."

Jejich družný rozhovor v tom okamžiku přerušila výstražná světla elektronického hlídače, která se rozblikala v helmách, které byly součástí vysoce odolných pracovních kombinéz, které měly posazeny na obou svých hlavách.

Při následném pohledu na terminály umístěné ve velínu napojené na senzory pohybu v okolním prostoru poznamenal Hejkal: „Z vnějšího okraje soustavy se k nám blíží blíže neurčený průzkumný člun. Jeho maskovací technologie je armádní nadstandard, tedy za technikou, již máme k dispozici my tady je jejich vybavení asi tak o dvě stě let pozadu. Je jasné, že je to někdo od bezpečnosti. Nějaké návrhy?"

Jožka koukal zamyšleně před sebe: „Já to vyřídím. Má to údajně být má nová asistentka, ale je úplně jasné, kdo ji platí, co hledá a o co tu v našich vzájemných vztazích půjde."

****

Před přistáním na výzkumné stanici

Výstražný signál. Výzkumná stanice tyčící se před přídí člunu. Počítač oznámil příchozí videozprávu: „Ahoj, jsem Jožka Frieden a jdu vám naproti. Vy asi budete má nová asistentka. Mám vám prý pomoci se začleněním do společnosti. Doufám, že se tu s námi za chvíli budete cítit jako doma.“

Věděli o ní a byla očekávána. Tím líp, pomyslela si V a odpověděla okamžitě na otevřeném kanálu. Schémata stanice si prostudovala během cesty do Žabokrk. Také si při přípravě na úkol zjistila celé jméno dr. Friedena – Josef Jan František Frieden. „Ano, otevřete vrata do hangáru na příletové palubě. Za chvíli jsem u vás. Mám celkem hlad, tak bych si něco dala. Jsou vaše replikátory funkční? Že se ptám, promiňte. Navolte mi, prosím, rajskou polévku a rajskou omáčku s knedlíky, bez masa. Než ze sebe shodím skafandr, alespoň mi ta polévka trochu vychladne.“

Jakmile to Jožka uslyšel, zachechtal se, zmáčkl tlačítko a potvrdil, že zprávu obdržel: „Máme společné chutě, kotě. Za chvíli je tu zas, zas oběda čas. Taky si dám minimálně jednu porci. Tedy, můžu poobědvat s vámi?!“

Bylo potřeba navázat kontakty a udržovat přátelskou atmosféru. Proto V souhlasila s nabídkou: „Samozřejmě. Bude mi potěšením. Je něco nového v systému nebo dole na planetě? Mám ráda novinky.“

„Myslíte na Jednotu?“ Ha, ha, ha, je docela krásná a přitom i zvědavá. Nebezpečná kombinace. Neudržel se a trochu do ní obrazně šťouchl: „Nejste náhodou agentka? Ale nebojte se, všechno vám povím. Vůbec mě nebudete muset nutit. Počkejte, než se otevřou vrata hangáru. Nedávno jsme na nich měli poruchu, když se o ně při příletu jeden náš návštěvník trochu otřel. Tak už to snad naši udržbářští roboti zatím opravili.“

V: „Dobře. Dobře. Vidím, že se už už otevírají. Budu se tedy těšit na setkání s vámi. Je přítomen váš asistent. Mám být také vaším pomocným asistentem pane doktore.“

„Ale jo, je tady. Jen si před chvílí někam odskočil. Brzy jej jistě uvidíte.“

****

Setkání dobrých přátel

Průzkumný člun vletěl otevřenými vraty do hangáru a přistál. Během přistání při průletu kolem

ne úplně zasunutých vrat se o ně malinko otřel. Podle toho se dalo soudit, že s těmi vraty nebylo vše v pořádku. Snad konstrukční vada. Svařovalo se tu určitě dost často. Dveře plavidla se otevřely a…

V byla chycena do kravaty a: Cssss…, nemohla se ani pohnout. Jožka do ní zapíchl injektor a jeho obsah okamžitě naplnil její krevní oběh. Neomdlela a začala hlasitě nevybíravě nadávat za současného zmenšení slyšitelnosti posledních hlásek pronášených slov.

„Sak… ku…, sak…, co to děláte?!!!“

„Aplikoval jsem vám přímo do krevního oběhu protilátku. Tedy ona to není až tak protilátka jako zadržovadlo…“

„Zdržovadlo čeho? Já nepotřebuju, aby mě něco zdržovalo. Mám právo to vědět!“

„Když budete chvíli zticha, všechno vám povím. Nemám důvod lhát.“

„Tak dobře. Honem to vyklop! Nebo ti rozmlátím držku!“

„Super, zabírá to. Když vás na bezpečnostním připravovali na misi, řekli vám, že všechno bude OK, že ano?!“

„Hm, ano. Přesně takhle mi to říkali. Jenom Spáč říkal, že… Počkat, jak to, že víte o bezpečnostním. To je přece tajné. Vy jste také jejich agent?“

„Pojďte se mnou. Máte přece objednanou polívku a rajskou omáčku s knedlíky. Nezastavujte se. Dělejte, jakoby jste právě přiletěla na stanici.“

„Já jsem ale před chvílí přiletěla. A nezamlouvejte moji otázku!“

Došli až do jídelny, kde na stole čekala jídelním automatem uvařená rajská polévka a hlavní jídlo. Posadili se. Jožka Frieden zase koukal zamyšleně před sebe. Úplně stejný výraz ve tváři jako měl předtím. Něco se s ním snad dělo?

„Fajn, puso. Ne, nejsem jejich špeh. To zrovna ne. Mě by asi nezaplatili. Jsem spíše svůj agent. Ale nepřerušuj mě pořád. Tady to není totiž žádná legrace a čas kvapí. Zatím si můj první asistent myslí, že jde všechno jako obvykle, ale není radno jej podceňovat. Vím, že mě sleduje a čeká a čeká. He, he, to se načeká. Zvláště ne potom, co… Neslyšela jste nic?“ Ohlédli se směrem ke vstupu do jídelny.

„Neslyšela. Tak už mi to konečně povězte. Už to nemůžu dál vydržet, tak jsem z toho netrpělivá.“ V opravdu netrpělivě podupávala oběma nožkama o podlahu.

„On a všichni jsou nějak změnění. Jsou jiní určitým způsobem. Víte, co to znamená slovo změ-

něný? Otázkou je, jestli je to správně anebo špatně. A nejhorší na tom je to, že já jsem pravděpodobně toho všeho příčinou.“

„Změněný, jak změněný?“ Všechno V připadalo…, ve spojení s tlumenými světly jídelny jí to dohromady připadalo přízračně jako v nějakém snu.

„Řekl jsem, že vám všechno povím, tak na mě, prosím vás, tolik nespěchejte. Prováděl jsem tu nezákonný výzkum. Přiznávám. Přímo nutkavě jsem toužil po tom, abych vyvinul sérum, kterým bych dosáhl vývojového zvratu v psychice dnešního člověka úplně ovlivněné, jak jste si během svého vyučovacího procesu jistě všimla, oficiální propagandou.“

„Tak já jsem si teda ničeho nevšimla,“ poznamenala V.

„No dobře. Můj dokonalý plán byl založen na předpokladu, že brzy po hromadné distribuci jisté látky prostřednictvím potravinových automatů dojde následně k posunu v postojích zhruba čtvrtiny až třetiny obyvatelstva směrem k ekonomické a filozofické koncepci kapitalismu.“

„Jste šílený? Ano, jsem tu sama s bláznivým doktorem Frankenštajnem.“ Něco V napadlo: „A proč jen jedné třetiny?!!!“, chtěla hned vědět.

„Během výzkumu některých složek připravovaného séra jsem zkoumáním společných znaků některých složek populace dospěl k překvapivému závěru, že zbytek jednoduše není pro něco tak velkolepého jako je akumulace kapitálu a tím i moci v rukou hrstky vedoucích jedinců vhodný. Nebo řekněme si to polopatě, že jsou z hlediska pozice ve společnostech v současnosti používaných i nepoužívaných typů jinak stavění. Ti, co jsou ve funkcích teď, by v nich pravděpodobně zůstali i poté, čímž by moje snažení v zájmu civilizace ztratilo většinu svého smyslu. Nejde je prostě změnit.“ Následoval překvapivý výbuch doktorova skřehotavého smíchu. „Ale to už je stejně jedno.“ Pokračoval ve svém řehotu.

„Přestaňte. Přestaňte. Vždyť vás uslyší Hejkal,“ pokoušela se V uklidnit mírně roztřeseného doktora Jožku. „Vy tak nesnášíte socialismus? Kdyby vás tak slyšela moje babička, ta by vám dala.“ Tady se brzy muselo něco stát!

„Nikoli dámo, mně je jedno, jestli zvítězí kapitalismus nebo přetrvá socialismus. Ani v tom není nic osobního. Já jsem muž vědy. Chtěl jsem jenom zkusit, jestli to půjde i s tou menšinou. Kdyby se to ovšem skutečně podařilo, transformovat současné kádry v nové elity, přinejhorším bych si sbalil kufry a mazal pryč. Loď jsem si už dopředu přichystal. Jenže výsledky byly po aplikaci mnou vyvinuté sloučeniny prostřednictvím potravinového replikátoru zde na stanici i pro mě poněkud nečekané.“ Povzdechl si. „Grandiózní a přitom pro slabší povahy svým způsobem děsivé a hrůzné.“ Následoval další výbuch doktorova skřehotavého smíchu.

„O co tady teda jde. Nějak to ještě nechápu. Promiňte, ale musíte mi to srozumitelně vysvětlit!“

„Tak tedy. Je možné, že se mi podařilo vytvořit nového člověka, ale kapitalista to tedy není, to

v žádném případě. Je, tak jako můj asistent Mořic Hejkal, u kterého to začalo, chytřejší, rychlejší, výkonnější, prostě dokonalejší. Je ohleduplnější, laskavější. Žije s radostí. Vykazuje všechny známky štěstí, které jsou i dnes standardně připisovány ideálně šťastným lidem. Je mírumilovný, pokud vím. Ti lidé jsou sebevědomí. A šíří se to. Na začátku byly postiženy osoby, se kterými Mořic přišel do kontaktu, když byl na planetě na jednom divadelním představení, na které jsem jej krátce po aplikaci účinné látky z výchovných důvodů poslal.

Nepochopil jsem hned, co se děje. Teprve až za několik týdnů, když umělá inteligence, kterou zde na stanici kromě jiného také vyvíjím, analyzovala komunikaci v systému a považovala za nutné mě upozornit na pár zajímavých faktů, jsem si uvědomil, že se opravdu něco děje. Něco neobvyklého a závažného. Nic nebylo jako dřív. Všechno bylo najednou jinak.“ Dal hlavu do dlaní a odmlčel se.

„Co jako, co se děje. Co se stalo. Slyšíte? Co se stalo?!“

„Hejkal začal být vyrovnaný, klidný, usměvavý. Chápal věci, které předtím za nic nedokázal pochopit. A to samé, jak už jsem říkal, ti lidé na planetě. Sledoval jsem, jakým způsobem se to šíří. Začali se navštěvovat. Sportovní klání opustily i nepatrné zbytky ducha zatvrzelé soutěživosti. Ano, samozřejmě už předtím měla města mezi sebou družbu, akce A-Z, však něco z toho sama znáte. Jenže teď si začali pomáhat ještě víc. Výkonnost místní ekonomiky prudce vzrostla. Ne, že by se vyrobilo víc, než stanovil plán. Prostě jsou se vším dřív hotoví, a tak se seberou a jdou smysluplně využít tu spoustu času, co teď mají navíc. Mnozí jdou a pomáhají tam, kde je potřeba, což někteří dělali i předtím, ale teď je tu měřitelný prvek masovosti tohoto chování. Nebo v míře větší než obvyklé navštěvují krásná místa v přírodě. Podle údajů, které jsem zatím nasbíral, se celý proces postupně zrychloval.“

„Jsou k tomu nějak nuceni?“

„Pokud máte na mysli vnější donucení, tak o to tu, ujišťuji vás, vůbec nejde. Právě, že celý proces je dobrovolný. Jinak by podle mě proměna nefungovala. Nejde jen o to, že by něco k obědu spolkli, strávili a potom byli jiní. Kdyby v lidech nebylo to něco, po čem odjakživa touží, myslím, že by se nemohli tak snadno změnit. Má sloučenina ten proces iniciovala u jednoho člověka a to stačilo. Teď už není možné jej zastavit tím, že vyhodím ten jídelní automat skrz přechodovou komoru.

Zdá se, že přenos této nálady mezi lidmi funguje nyní bez problémů na velké vzdálenosti. Řekl bych, že na začátku se dal nějak obrátit. Ta doba je pryč. Chápete? Minulost je pryč! Musíme žít a vyrovnat se s přítomností, ve které žijeme.“

V Jožku ohromeně sledovala.

Ten po krátké odmlce, kdy se musel napít, aby mohl ve vysvětlování pokračovat dál, se nadechl

a povídá: „Je to všechno úplně dobrovolné, možná podvědomé, ale přitom úplně dobrovolné. Ale dříve nebo později se dají vypozorovat změny v chování, nejprve menší a pak větší. Nenápadně jsem bioskenery zkoumal svého asistenta. Biologicky je to pořád člověk, psychicky a mentálně je to pořád člověk, nejspíš je to první člověk, který mohl kdy říct: „Nyní jsem správným člověkem a jsem k tomu navíc zdravý."

„Ježkovy zraky!"

„A potom si toho všimli výš a začali sem posílat lodě. Vidíte je všude kolem."

„Ehm…"

„Přece jste si jich všimla, když jste sem přiletěla, ne?! "

„Ano," rychle přitakala V.

„Za chvíli byly posádky „na naší straně". Záření zesilované lidskými silovými poli naplňuje celou tuto soustavu a mnoho dalších soustav s tím, jak se tam vydali příležitostně turisté na návštěvu. Proto si koloniálové nevšimli něčeho podezřelého. Ty výlety byly plánované dávno předtím, než se to stalo. Ti lidé chtěli navštívit své známé týdny předtím, měli zajištěné lístky. Jinak bych taky řekl, že teď netlačí na pilu. Chovají se uvolněně. Vědí, že čas je na jejich/naší/všech straně. Vědí, že času máme všichni stejně. A tak nespěchají.

Posádky opustily své křižníky a teď jsou dole na planetě. Nevím, kdy se vrátí zpátky. Ale řekl bych, že se brzy vrátí. Jen si chtějí zvyknout na nové pocity. To je všechno. A pak uvidí, že jsou tu nové úkoly a staronové výzvy. Řekl jsem přece, že noví lidé jsou chytřejší a chápavější. Teď si jenom na chvíli odpočinuli od starého drilu a taky ty lodě je momentálně ani nepotřebují.

Udržovací jednotky fungují, ať je posádka přítomná nebo ne. Flotila staví jednotky, aby přežily uragán. Tady tu krátkou pauzu vyplní v opuštěných lodních koridorech hukot úklidových automatů. Takže tím chci říct, že ty posádky jednaly uvědoměle, i když by se zdálo, že se chovaly jako smyslů zbavené. Teď víc než kdy předtím ví, co je zrovna potřeba a co ne. Stejně tak je to se všemi, kdo si uvědomili, že vane nový vítr. Prostě nová měřítka, nové hodnoty, nové postupy, nové cíle.

Na mými přístroji zachycených obrazových charakteristikách soustavy je dobře patrné, že to všechno ještě zdaleka neskončilo. Vyzařování subjektů se postupně zvyšuje. Intenzita je vyšší a vyšší. Jde o velká kvanta pozitivních energií vysílaných všemi směry. Pozoroval jsem, jak při soustavném zrychlování opouštějí tento systém. Pak letí a vše, co cestou potkají zákonitě ovlivní. A tehdy mě to napadlo. Pochopil jsem definitivně, jakkoli jsem se takové odpovědi předtím vyhýbal, že se ta změna nešíří ani potravinami ani vodou ani vzduchem. Jak postupně přicházejí lidé do kontaktu, přeskakuje jiskra z jednoho člověka na druhého. Vytvářejí společenství, dokonalou jednotu, a pomáhají si.

Ve skupinách tvořených změněnými je vyzařování ještě větší, jak dokládá příklad jednoho školního výletu na těžební planetoid XG8 v nedaleké soustavě, který proběhl, když všechno bylo teprve v počátcích. Všichni pracovníci, několik tisíc, proměněni během jediného dne! Předpokládám, že s velkou pravděpodobností ba s jistotou se časem budou přirozeně vědomě dorozumívat telepaticky. A čím více lidí je proměněných, tím větší sílu a rychlost to má.

V této fázi už jde o zcela záměrné a vědomé působení. Mořic si ještě před pár týdny několikrát za den udělal během práce pauzu, sedl si do meditativní polohy, a začal, jak se mi přiznal „vysílat lásku“. Jindy vysílal „mír“.

V hypnóze mi, když jsem mu tiše naznačil, že pocity jsou jazykem jeho duše, ke svým praktikám řekl toto: „Žiju teď zásadně vědomě a mám jasnou hlavu. K tomu, abych ještě více soustředil energii, si sednu na klidném místě a uvolním se. Potom se soustředím a síla proudí ke všem kamenům, rostlinám, živočichům a lidem na planetě. Tak jsem všemu životu prospěšný.“

Převzal jsem tuto jeho terminologii a proudícím energiím říkám „energie lásky“ a oblastem, u kterých přístroje identifikují tyto převratné změny, jsem začal říkat „energetická pole lásky“. Takových energetických polí je, jak jsem zjistil, spousta. Dovedu je přesně zjišťovat a měřit. Přesně odpovídají mé staré teorii barev. To koukáš, co?!

Je to pro mě celé pořád takové nové. Objevil jsem v uvedených jevech několik zajímavých fyzikálních souvislostí a bude jich jistě ještě mnohem víc. Nebude trvat dlouho a celý svaz tím bude zaplaven, tak jako se to už stalo u nejbližších koloniálních soustav. Vývoj předběhl, jak se říká, svou dobu. A to ještě není všechno. To zde, to je teprve začátek. Brzy tu budeme mít nové lidské společenství. Něco jako: Jsme šťastní lidé. Jestli chcete, připojte se k nám. Už to vidím, čekají nás zaručeně už dnes další světlé zítřky.“

„To je úžasné! Tedy, co s tím vlastně budeme dělat?“

„Myslel jsem si, že ta látka, co jsem do vás napumpoval by mohla zabrat. Ale jak vidím, nedá se dělat vůbec nic! Taky dobře. Takže na mě antisérum taky nepůsobí. No, co nadělám. Asi potřebuju delší čas, než se i u mě fyzicky projeví zlepšení zdraví a další exponenciální růst inteligence v důsledku vlivu prostředí a Hejkalovy společnosti. Rozhodl jsem se, že ani já se nebudu té změně déle bránit. Bylo by to jistojistě proti vývoji.“

****

Velkolepé finále a samozřejmě poučný závěr

Přichází velkolepé finále. Prostorem zní slavnostní závěrečná hudba na motivy písní Davida Bowieho „I Took A Trip On A Gemini Spaceship“ a „A Better Future“, „Heathen“, „Slow burn“ a dalších.

„Obejmi mě,“ požádala Veronika a našpulila své rety. Pořádně ji tedy popadl. Přitiskli se těsně k sobě a políbili se.

„Miluju tě.“ Polibky létaly jídelnou sem a tam.

V místnosti se objevila zaráz hned dvě slunce. „Vidím světlo.“

Příjemná melodie se přelévá ze strany na stranu. „Slyším světlo.“

„Miluju tě.“

A to je:

HAPPY END

****

Nebo snad:

?